

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΔΕΥΤΕΡΑ, 27 Σεπτεμβρίου 1937. — Οι κ.κ. Μουσσολίνι και Χίτλερ παρηκολούθησαν χθές τα στρατιωτικά γυμνάσια. Ο κ. Μουσσολίνι θ' ανακοινώσει ότι προσχωρεί εις τὸν ἀντικομμουνιστικὸν συνασπισμὸν Βερολίνου καὶ Τόκιο.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σαλαμάνκας εἰς τὸ μέτωπον τῆς Σαραγώσας οἱ ἐπαναστάται ἀπέκρουσαν τοὺς ἐρυθροὺς.

— Εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας ἤρχισε χθές καὶ ἐπεράτωσε τὰς ἐργασίας τοῦ τῷ Ἀντιβλασημικὸν Συνεδρίον.

ΤΡΙΤΗ, 28 Σεπτεμβρίου. — Τηλεγραφοῦν ἐκ Σαντάντερ ὅτι κατόπιν ἐξορμήσεως τῶν ἐθνικῶν στρατευμάτων κατελήφθη ἡ Ριμπαντεσέλλα.

— Ἀγγέλλεται ἐκ Νανκιν ὅτι Ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν τὸ Πάκου-Τσέου, ἀπέχον περὶ τὰ 15 χιλιόμετρα τῆς Ναγκίν.

Ἐτέρα ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν Καντάνος — Χανκέου.

— Τηλεγραφοῦν ἐξ Ἱεροσολύμων ὅτι χθές ἐγένεν ἡ κηδεία τῶν δύο Ἀγγλῶν οἵτινες ἐδολοφονήθησαν εἰς τὴν Ναζαρέτ. Οἱ δολοφόνοι δὲν ἀνιχνεύθησαν εἰσέτι. Συνελήφθησαν 120 Ἀραβες τῆς Ναζαρέτ ὡς ὑποποί.

— Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Βερολίνου τῶν ἀπεσταλμένων τῶν ἰταλικῶν ἐφημερίδων, χθές τὴν νύκτα ἐγένε μετὰ τὸ ἐπίσημο γεῦμα καὶ νέα πολυώροα συνομιλία μεταξὺ Μουσσολίνι καὶ Χίτλερ καθὼς καὶ μετὰ τῶν ὑπουργῶν τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν δύο χωρῶν κόμητος Τσιάνο καὶ τοῦ βορῶνου φὸν Νάυρατ. Ἐπὶ τῶν συνομιλιῶν τούτων τηρεῖται αὐστηρὰ μυστικότητα.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 29 Σεπτεμβρίου. — Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σαλαμάνκας εἰς τὸ μέτωπον τῆς Ταλαβέρας συνήφθησαν σφοδραὶ μάχαι κατὰ τὰς ὁποίας οἱ ἐπαναστάται κατέλαβον τὰ χωρία Μπόμπια ντὲ Ἀρρίμπα καὶ Μπόμπια ντὲ Ἀμπάχο.

Εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Λεδὸν ἐπαναστατικὴ φάλαγγ κατέλαβε χθές τὰ χωρία Λὸς Σεστίλες, Πένα καὶ Ρουμπία.

— Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἐξαίρουν τὴν σπουδαιότητα τῆς συνομιλίας τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας

κ. Ἔντεν μετὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Τσάμπερλαιν, καθ' ἣν ἐξητάσθη τὸ νέον σχέδιον ποῦ θὰ ὑποβάλουν αἱ κυβερνήσεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας εἰς τὴν Ἱταλίαν, ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ρώμην ὁ κ. Μουσσολίνι.

— Τηλεγραφοῦν ἐξ Ἱεροσολύμων ὅτι αἱ ἀγγλικά ἀρχαὶ προσέφερον ἀμοιβὴν 10.000 λιρῶν εἰς ἐκείνους οἵτινες θὰ παρείχον πληροφορίας διὰ τὴν συλλήψιν τῶν δολοφονησάντων τοὺς δύο Ἀγγλους τῆς Ναζαρέτ.

ΠΕΜΠΤΗ, 30 Σεπτεμβρίου. — Κατὰ συνομιλίαν τοῦ Ἰταλοῦ πρέσβους ἐν Λονδίνῳ κ. Γκράντι μετὰ τοῦ κ. Ἦντεν, ὁ πρῶτος ἐξέθηκεν εἰς τὸν δευτέρον τὰς ἀντιρρήσεις τῆς κυβερνήσεώς του ἐπὶ τοῦ Ἀγγλογαλλικοῦ σχεδίου περὶ συγκλήσεως τριμεροῦς διασκέψεως διὰ τὸ ἰσπανικὸν πρόβλημα.

Ο κ. Γκράντι ἐτόνισεν ὅτι σχετικῶς μετὰ τὴν ζήτησιν τῶν ἐθελοντῶν ἡσχολήθη ἡ ἐπιτροπὴ μὴ ἐπεμβάσεως, ὥστε δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ λάβῃ χώραν ἡ διάσκεψις. Πάντως, κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Γκράντι ἡ Ἱταλία εἶνε διατεθειμένη νὰ συζητήσῃ καὶ τὰ δύο ταῦτα ζητήματα εἰς τὴν ἐπιτροπὴν μὴ ἐπεμβάσεως.

— Ἡ ὑπογραφεῖσα εἰς Παρίσιους τριμερὴς συμφωνία μεταξὺ τῶν ναυτικῶν ἐμπειρογνομῶνων Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἱταλίας ἔχει εἰς τὰ κυριώτερα σημεία τῆς ὡς ἐξῆς:

Οἱ τρεῖς στόλοι, οἵτινες θὰ δροῦν ὁ καθεὶς κεχωρισμένως εἰς τὴν ζώνην ἥτις τοὺς ἔχει καθορισθῇ, θὰ δύνανται νὰ συνεννοῶνται μεταξὺ τῶν διὰ τὴν ἐνότητα τῆς ἐνεργείας τῶν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ εἰδικοῦ κώδικος, ὁ ὁποῖος λεπτομερῶς θὰ καθορισθῇ. Ο Ἐλεγχος τοῦ τομῆος τοῦ Γιβραλτάρ, εἰς τὴν δυτικὴν Μεσόγειον, παραμένει εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἡ δὲ Γαλλία θὰ ἐπιβλέπῃ τὰς πρὸς τὸ Ἀλγέριον ναυτικές ὁδοὺς. Ο Ἰταλικὸς ἐλεγχος θὰ ἐκτείνεται εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν καὶ θὰ περιλαμβάνῃ τὴν Σαρδηνίαν καὶ τὴν Σικελίαν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 1 Ὀκτωβρίου. — Σήμερον τὴν πρωτὴν ἐβυθίσθη εἰς τὸ Φάληρον τὸ ὑδροπλάνον τῆς Ἑμπέριαλ Αἰρ

Ουαίης» με ἀρκετὰ θύματα.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Βερολίνου ὁ καγκελλάριος Χίτλερ ἀπεδέχθη πρόσκλησιν τοῦ Ντούτσε ὅπως μεταβῇ εἰς τὴν Ἱταλίαν.

— Ἀγγέλλεται ἐκ Βιέννης ὅτι κατὰ τὰς πληροφορίες τῶν ἐκεῖ ἐφημερίδων τὸ δουκικὸν ζεῦγος τοῦ Οὐίνδσβωρ εὐρισκόμενον εἰς Παρίσιους θὰ ἐπανεέλθῃ περὶ τὸ τέλος τῆς ἐβδομάδος εἰς Αὐστρίαν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 2 Ὀκτωβρίου. — Τηλεγραφήματα πρὸς τὸ πρακτορεῖον Χαβάς ἐκ Σαίν-Ζάν-ντὲ Λουὺ ἀνακοινοῦν ὅτι ὁ στρατηγὸς Φράνκο δέχεται τὴν ἀνάκλησιν ἐξ Ἰσπανίας τῶν ξένων ἐθελοντῶν.

— Τηλεγραφοῦν ἐκ Πεκίνου ὅτι τὰ ἰαπωνικὰ στρατεύματα μετὰ τὴν κατὰληψιν τῆς πόλεως Τσά-Τσέου ἤρχισαν νῦν προέλαιν ἀπειλοῦντες τὴν πρωτεύουσάν τοῦ Σανσίν Γιουάν-Φου.

Ἐξ ἄλλου ἰαπωνικὰ ἀεροπλάνα ἐβομβάρδισαν τὸ Χανκέου καὶ Χάν-Τσάγκ-Γιάο.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 3 Ὀκτωβρίου. — Τηλεγραφοῦν ἐκ Βερολίνου ὅτι ὁ Φύρερ θὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἱταλίαν τὸν Δεκέμβριον. Ἐκεῖθεν θὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ κ. Μουσσολίνι εἰς τὴν Βουδαπέστην.

— Ἡ νέα διοίκησις τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας τῶν Ἑργατῶν ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ θὸν Πανελλαδικὸν Πανεργατικὸν Συνέδριον συνέλθῃ εἰς τὸν Πειραιᾶ τὴν 21ην Νοεμβρίου.

— Τὸ ὑπουργεῖον Ἑθνικῆς Παιδείας κατήργησε τὸ Ταμεῖον Ἑργασίας Ἡθοποιῶν καὶ ἱδρύσεν ὀργανισμὸν λαϊκοῦ θεάτρου, με σκοπὸν τὴν κατάρτισιν ἀρτίων λαϊκῶν θιάσων πρόζας καὶ μουσικῆς ποῦ θὰ περιοδεύσουν εἰς τὰς ἐπαρχίας γιὰ νὰ δίδουν παραστάσεις ἐλληνικῶν καὶ ξένων θεατρικῶν ἔργων.

— Αἱ γαλλικαὶ ἐφημερίδες γράφουν ὅτι εἰς 20 ἐκατομμύρια ἔφθασεν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς ἐκθέσεως.

— Τὸ Κακουργιοδικεῖον Πειραιῶς κατεδίκασεν εἰς θάνατον τὸν Ἰάκωβον Γρές, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, κατεκρεοῦργησε τὸν ἐξάδελφόν του θυρωρὸν Πρελορέντζον.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ : ΚΩΝ. Γ. ΤΟΠΑΚΑΣ
Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΓΡΑΦΕΙΑ :
Σωκράτους 43 (Ἀριθ. Γραφείου 15)
(Μέγαρον Ἑταιρείας Ἑλλην. Τύπου)
ΤΗΛΕΦΩΝΑ : Γραφείων ... 52-351

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ δραχμαὶ 200
Ἐξωτερικοῦ : Ἑτησίᾳ δολλάρια 120
Ἐξέδοντος : Ἑτησίᾳ δολλάρια 8
Ἐξέδοντος : Ἑτησίᾳ δολλάρια 4
Ἐμδόματα, ἐπιταγαὶ κτλ. ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν Διευθυντῶν κ. Κ. Τόπακα.

Κουβεντούλες

Ἡ νέα μορφή μας

Τὸ «Φαντάζιο» ἀπὸ τὴν πρώτη ἀμέσως στιγμὴ τῆς ἐκδόσεώς του ἐκέρρισε ἀμέριστῃ τὴν συμπάθεια καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀναγνώστικοῦ κοινοῦ. Ἡ κυκλοφορία του ὑπῆρξε τεραστίᾳ καὶ παρέμεινε σταθερὰ ἕως σήμερα.

Αὐτὸ βέβαια δὲν τὸ διετυμνίανσε, ὅπως κάνουν ἄλλα περιοδικὰ, γιὰ νὰ ναρκισσεύῃ κι' αὐτὸ ὅπως ἐκεῖνα. Καὶ τὸ «Φαντάζιο» ὄχι μόνο αὐτὸ δὲν ἔκανε, ἀλλὰ, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ ικανοποιῇ πάντα τὰς ἐπιθυμίας τοῦ κοινοῦ του, ἐν τῇ προθυμίᾳ του νὰ βελτιοῦται διαρκῶς, προέκρινε δημοψήφισμα, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ οὗοιου ὠδηγήθη γιὰ νὰ πλουτίσῃ τὴς σελίδες του καὶ γιὰ νὰ γίνῃ τελειότερο.

Ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ «Δημοψήφισμα» αὐτὸ ἐξήγαγε καὶ τὴν τελευταία του ἀπόφασις. μεταβάλλῃ ἀρδῶν τὴν ἐκδοτικὴν τοῦ ἐμφάνισι. Δηλαδή, ὁμόφωνα σχεδόν, οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Φαντάζιο» διετύπωσαν τὸ παράπονον «γιατὶ ἓνα τόσο μοντέρνο καὶ θαυμάσιο περιοδικὸ νὰ μὴν ἔχῃ ἓνα σχῆμα κόμικο — ἓνα σχῆμα ποῦ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ κρατᾷ εὐκόλῳ σ' ἓνα τράμ, στὸ δρόμο ἢ καὶ στὸ σπίτι ἀκόμη — ποῦ νὰ μπορῇ νὰ τὸ βιβλιοδετῇ, γιὰ νὰ μὴν πετιέται — ποῦ νὰ μπορῇ, τέλος, νὰ τὸ νοιώθῃ ὡς περιοδικὸ μὲ τὴν συνήθη καθιερωμένη μορφή τῶν περιοδικῶν ὅλου τοῦ κόσμου».

Αὕτῃ ἡ δικαία ἀπαίτησις τῶν ἀναγνωστών του, ἀνάγκασε λοιπὸν τὸ «Φαντάζιο» νὰ πάρῃ τὴν σημερινὴν μορφή του. Ἰατὶ, πολὺ ὀρθῶς εἶνε ἡ πραγματικὴ μορφή τοῦ περιοδικοῦ — ἐνῶ ἡ προηγουμένη ἦταν μορφή ἐφημερίδος — περιοδικῆς ἐφημερίδος ἢ ἔστω κατὰ μετὰ ἐφημερίδος καὶ περιοδικοῦ.

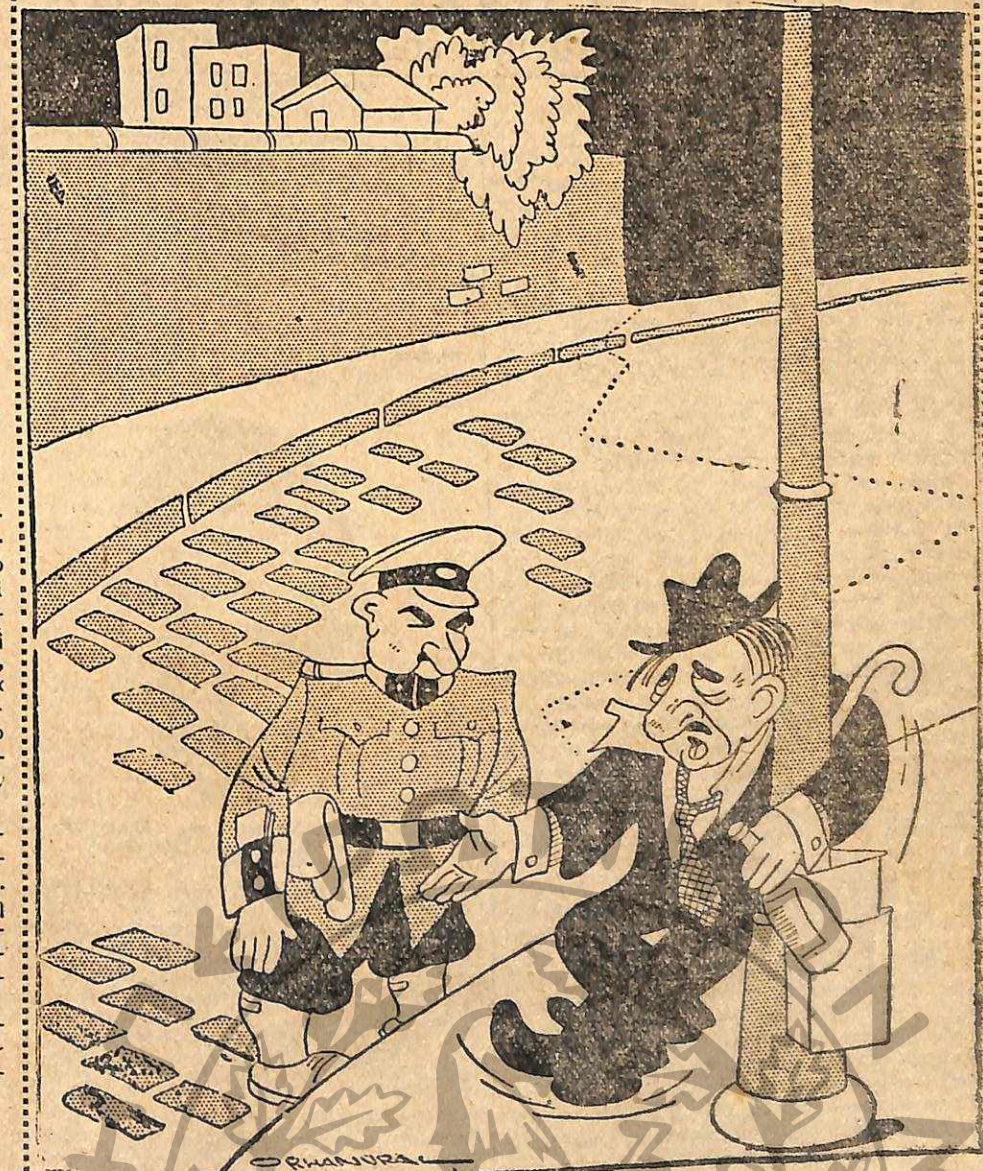
Οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώσται θὰ ἐνθουσιασθοῦν ἀσφαλῶς μὲ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν μεταβολὴν καὶ θὰ γίνουν φανατικώτεροι ἀπὸ πρὶν.

Τὰ ἀναγνώσματά μας

Μὲ τὴν νέαν μορφή τοῦ «Φαντάζιο» νέαι καινοτομίαι ἐφαρμόζονται καὶ νέαι συγκινήσεις ἐπιφυλάσσονται γιὰ τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἐκτός τῶν διαφόρων σελίδων ποῦ καθιερώονται μονιμώτερον, ὅπως οἱ σελίδες τοῦ Θεάτρου τῶν Νέων Λογοτεχνῶν, τῶν Σπόρ, τοῦ Ἑλληνικοῦ Γραγοῦοῦ, τῶν «Μεταξὺ σας» κλπ., ἀρχίζουν καὶ δύο θαυμάσια ἀναγνώσματα, τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσις θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν στὰ δημοσιογραφικὰ χρονικά.

Πρόκειται γιὰ τὸν «Συρκούφ», τὸν τρόμο τῶν θαλασσῶν ποῦ τὴς συνταρακτικῆς περιπέτειός του ἀποδίδει γλαφυρώτατα ὁ ἐκκουστός Γάλλος συγγραφεὺς Μπωβερ-ζέ, κ' ὅπως καὶ γιὰ τὸν «Μυνχάουζεν», τὸν πρωταψέταρον τῶν αἰώνων, ποῦ οἱ ἀλλόκοτες περιπέτειές του ἔχουν καταστή

ΑΠΟΡΙΑ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ

Ο ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ : Δὲ μοῦ λέτε, κ. πόλισμέν, τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον ἐδῶ εἶνε ;
— Ὁχι, Ἀπέναντι !
— Μυστήριον πρᾶμα. Ράτῃς κι' ὅταν ἦμουν ἀπέναντι καὶ μοῦταν πῶς εἶνε ἐδῶ !

Νὰ διεξάγῃς μὴ δὲν γρηγορὰ καὶ νὰ σὲ λένε Καβουρά.
Νὰ χαλᾷς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴς φωνῆς καὶ νὰ λέγεσαι Σιγανός.
Νὰ μὴ νοιώθῃς βὰς βάλῃς πινελιὰ καὶ νὰ σὲ λένε Ζωγράφου.
Νὰ ἐξοικονομῇς τὸν κόσμον καὶ νὰ σὲ λένε Σωτήριον.
Νὰ εἶσαι βλοσυροκοιμήμενος καὶ νὰ σὲ λένε Εὐμορφουλή.
Νὰ εἶσαι δούλος καὶ νὰ λέγεσαι Ἑλευθέριος.
Νὰ ἔχῃς Γαλλομυζικὸ πόδι καὶ νὰ λέγεσαι Ποδόβολος.

Ἀνάποδα πράματα

Νὰ εἶσαι ἀσχημὸς καὶ νὰ σὲ λένε Πάγκαλο.
Νὰ εἶσαι ὠραῖα καὶ νὰ σὲ λένε Πόρκα.
Νὰ εἶσαι Κωστής.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΛΕΩΤΕΩΣ

ΔΩΡΕΑ 1. Κορνα

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

41362

ΕΔΟΤΕ

ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΝ ΜΑΣ

Μια πρωτότυπη έρευνα του «Φαντάζιο»

ΤΟΥ Κ. ΒΑΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο συμπαθής θιασάρχης, ξεχωριστός καλλιτέχνης της σκηνής κ. Βασίλης Αργυρόπουλος είχε την ευχαρίστηση να μας διηγηθεί το εξής πρωτότυπον και άπιστευτον περιστατικόν των διπλών γάμων του με την ίδια γυναίκα:

— «Ήμουνα, μάς λέει, στη Λαμία, ως διευθυντής του θιάσου Κοτοπούλη κι' έρωτευμένος φοβερά με την τότε πρωταγωνίστρια του θιάσου Γιώταν Λάσκαρη και ιὸν σύζυγόν μου.

»Είχαμε λοιπόν σκεφθῆ κι' αποφασίσει να παντρευθούμε κι' ἡ τουρνέ της Λαμίας ήταν ἡ καταλληλότερη εὐκαιρία, γιατί ὁ γάμος μας — εἰρήσθω ἐν παρόδῳ—ἐπρεπε γιὰ ὁρισμένους λόγους νὰ γίνη κρυφά. Κι' ἔγινε πράγματι αὐτὸς σ' ἓνα ἐξοχικὸ σπιτάκι ἐνὸς γνωστοῦ μας Λαμιώτη με κουμπάρων τὸν συνάδελφον Γιάννην Βαλέτταν, τὸν πλεό ἐχέμυθον τοῦ θιάσου μας καὶ με μάρτυρας τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σπιτιοῦ, τὸν παπᾶν, ἓνα ἀξιοματικὸν τῆς γυροφυλακῆς, τὴ σκούπα, τὸ φαράσι κι' ἓνα ψάθινο ζεμπιλὶ κρεμασμένο στὸν τοῖχο, τὰ μόνα ἐπιπλὰ τοῦ ἐξοχικοῦ ἀσκούπιστου αὐτοῦ σπιτιοῦ ποὺ παρηκολούθησαν τό... τελεσθὲν μυστήριον.

»Ο γάμος μας ἔγινε. Ἐπειδὴ ὅμως ἐπρεπε ν' ἀποκρύψουμε πρὸς τὸ παρὸν τὰ στέφανα τοῦ γάμου ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς ποὺ θὰ συναντούσαμε στὸ μοναδικὸ ἐστιατόριον τῆς πλατείας τῆς Λαμίας, τὰ χάσαμε μέσα στὸ ζεμπιλί, τὸ ὁποῖον ἐλάβαμε ὡς γαμήλιον δῶρον ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σπιτιοῦ.

»Γιὰ τὴν τέλεσιν ἐνὸς γάμου χρειάζονται, ὡς γνωστὸν, οἱ ἀπαραίτητες ἀδείες καὶ τῆς Μητροπόλεως. Ἐπειδὴ ὅμως ἐμεῖς ἤμαςτε πάρα πολὺ θιαστικοὶ καὶ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γι' αὐτὲς τῆς διατυπώσεως—ἦταν καὶ σαρακοστή, ἀν' ἐνδιαφέρῃ κι' ἐσὰς αὐτὸ—ὁ παπᾶς μᾶς διεβεβαίωσε ὅτι μπορεῖ νὰ τελέσῃ τὸν γάμον καὶ νὰ φροντίσῃ ὕστερα γιὰ τῆς ἀδείας.

»Ὅταν γυρίσαμε στὴν Ἀθήνα, ζητήσαμε νὰ μᾶς δώσουν τῆς ἀπαραίτητες αὐτὲς ἀδείες, ἀλλὰ παραδόξως ἐλάβαμε τὴν ἀπάντησιν ὅτι πρῶτα βγαίνουν οἱ ἀδείες κι' ὕστερα γίνεται ὁ γάμος.

»Πᾶω τότε στὸν ἐπίσκοπο τῆς Φθιώτιδος ὁ ὁποῖος κατὰ τύχην ἦταν ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, καὶ με ἐβεβαίωσε ὅτι ὅχι μόνον εἰμαι «νυμφίος, ἀνύμφευτος», ἀλλὰ καὶ πὼς ὁ παπᾶς ποὺ μᾶς ἐστεφάνωσε ἐπρεπε νὰ πάψῃ νᾶναι παπᾶς.

- Καὶ τώρα;
- Ἀδείες.
- Μὰ ὁ γάμος ἔγινε.
- Ἀκυρος.
- Ἐ... Λοιπόν;
- Ἄλλος γάμος, κ. Ἀργυρόπουλε.
- Καλὰ... δύο γάμοι;

— «Ὁχι. Μιά γυναίκα παίρνετε, ἔ? Ἐ!...λοιπόν, μάλιστα, φιλιτᾶτέ μου κ. Γερογιάννη, μιά φορὰ παντρεύεσαι κανεὶς τὴ γυναίκα του καὶ πάει πολὺ, μὰ ἐγὼ τί ν' πῶ ποὺ παντρεύτηκα δύο φορές:

»Κι' ἔτσι τώρα εἶμαι, γιὰ νὰ ξέρετε, διπλᾶ δεμένος με τὴ γυναίκα μου, γιατί δύο γάμοι με τὴν ἴδια γυναίκα γίνονται, ἀλλὰ δύο διαζύγια δὲν γίνονται ποτέ.

Σὰς τὸ λέω εἰς τὸ, γιὰ νὰ τὸ μάθουν οἱ οἱ δὲν τὸ ξέρουν καὶ πρῶτα - πρῶτα ἐσφίς ποὺ ἀκόμα δυν παντρεύηκατε οἷτε μιά φορὰ».

Ο μοναδικὸς καλλιτέχνης τῆς Ἑλληνικῆς Κωμῆδας κ. Βασίλειος Ἀργυρόπουλος.

ΤΟΥ Κ. ΜΙΛΤΟΥ ΜΑΛΑΚΑΣΗ

Ο φίλος ποιητῆς κ. Μίλτος Μαλακάσης εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ τὴν παρακάτω αἰσθαντικὴν ἱστορίαν ποὺ εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ ποιητικώτερα κομμάτια τῆς ζωῆς τοῦ μεγάλου λυρικοῦ ποιητῆ μας.

— Λίγους μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν ἐκπατισμό μου ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, μᾶς λέει, ἔ-να κοριτσάκι, ποὺ μικρὸς, μικρὸς εἶχα πρωτοαγαπήσει, λίγο μεγαλύτερό μου, ἡ δασκάλα μου στὸν ἔρωτα, εἶχε πεθάνει. Ἦταν ἓνα χαριτωμένο μικρὸ πλάσμα 15-16 χρόνων, γλυκὸ ὡς μέλι, ὁρσοῦλα ψυχῆς.

»Ἐπαίξε καὶ κιθάρα καὶ τὰ βράδια τοῦ καλοκαιριοῦ στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ της, ἀκομπανιόνιζε τὰ μινὸρε της σὲ μιά φω-νούλα θεσπέσια:

«Πρὶν ἡ ψυχὴ μου ἀνεβῇ...
στοὺς οὐρανοὺς ἐπάνω...»

Ἐκελᾶτοῦσε τὸ πουλάκι τῆς ἀνοιξιᾶτικ-ης αὐγούλας μου! Ἀ! Θεέ μου! Ὁ θά-νατος τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου κοριτσιοῦ, ποὺ ἀνάμεσα σὲ τόσα καριτωκάκια του, δὲν μ' ἄφηνε νὰ φεύγω, σὰ σοιροῦπωνε, ἀπὸ τὸ σπῆτι της, ἡ κρύβοντας τὸ καπέ-λο μου, ἡ βάζοντας τὸ στραβά στὸ σγου-ρόμαλλο κεφαλάκι του κι' ἐμποδίζοντάς το νὰ τὸ πάρω, γιὰ νὰ μὲναι περισσότε-ρην ὥρα μαζί του, ὁ θάνατος, λέω, τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου πλάσματος, τί χάλ-αμα κόσμου! Ἐνα χέρι κρὺο μούσφιξε

πάρα πολὺ δυνατὰ τὴν καρδιά καὶ στὰ μάτια μου μπροστὰ, τὰ παιδικὰ καὶ χα-ρούμενα, ἓνα παραπέτασμα κατέβηκε, ἀραχλο. Ἄν δὲν ἔφευγα τότε ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι ἴσως καὶ νὰ πέθαινα.
Κι' ἔγραψα:

«Μᾶρσεε ν' ἀνοίξω τὸ γράμμα σου ἐκεῖνο,
Καὶ δάκρυα νὰ χύσω
Σὲ κάθε γραμμῇ.
Κι' ἐκεῖ καρφωμένος με μᾶτια σκυμμένα
Νὰ θλέπω ἄχι ἐσένα
Ἀκόμα θερμῇ.
Ἀμέσως θυμοῦμαι ἐκεῖνα τὰ χρόνια,
Ποὺ λέγαμε αἰώνια
Νὰ ζοῦμε μαζί.
Θυμοῦμαι τῆς μέρες ποὺ τρέχαμε μόνοι,
Ἐκεῖ ποὺ τ' ἀφήδον
Τὸ πλάνο λαλεῖ.
Τὴν πρώτη θυμοῦμαι ποὺ μοῦδες ἡμέρα
Πονῶ ἐδῶ πέρα.
Στὰ στήθη πονῶ,
Καὶ σοῦκοιφε ὁ βήχας τὸ λόγο στὸ στόμα
Καὶ σοῦδωκε χρώμα
Παράξενο, ἀχνό...»

Ὅπως καταλαβτῖνε κανεὶς ἀπὸ τὸ πα-λὸ αὐτὸ στιχοῦρημα, ἡ πρώτη μου ἀγά-πη πέθανε φθισικῶς...

Τριάντα χρόνια ἀργότερα, ἴσως καὶ τρι-άντα πέντε, περνώντας μιά μέρα ξέμακρὰ με τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ ἄκρην ἐξω-κλήσι, στὸν περίβολο τοῦ ὁποῖου εἶνε θαμ-μένο τὸ κοριτσάκι τῶν παιδικῶν μου ὁνεῖ-ρων μέσα σὲ ἀγριόκαθα καὶ σκοτεινὰ δέντρα, μεταφερμένο ἐκεῖ τῆς τελευταίης του ἡμέρας γι' ἀνάρρωσι, ἡ μάλλον γιὰ νὰ πεθάνῃ ἥσυχά, ξανάφερα στὸ νοῦ μου ὁλόκαιρη τὴν παθητικὴ αὐτῆς τῆς νεότη-τος μου ἱστορία. Τὸ ἴδιο θράδυ στὸ Μεσολόγγι—γύριζα τότε στὴν πατρίδα μου γιὰ λίγες μέρες—στὸ πατρικὸ μου σπιτί, ἔγραψα ἔ-να τραγοῦδι, ἀφιερωμένο στὴν ἀνθινὴ μνή-μη της: !

Ἀνθούλα, Ἀνθούλα, Ἀνθούλα ἀγαπημένη
Ὅσο ὁ καιρὸς περνᾷ κι' ὅσο διαβαίνει
Μαζί του κι' ἡ ζωὴ μου μόνο ἀνθό,
Κυττάζω ἀχνὸ στὸν τάφο σου νὰ τρέμῃ
Τὴν ἀχαρὴ ψυχὴ μου, ποὺ οἱ ἀνέμοι
Χτυποῦν, Ἀνθούλα, ἐκεῖ ποὺ δὲ θάρσῃ!

ΧΡ. ΓΕΡΟΓΙΑΝΝΗΣ

Στὰ Παρατήρηματα:
Ὁ Λοχίας: Πόσοι εἰσθε ἐκεῖ ἐπάνω, ρέ;
— Τρεῖς, κύρ λοχία.
— Κατεβάτε γρήγορα οἱ μισοί!

Διαβάτης ρωτᾷ τὴ θυρωρῶ:
— Συγγνώμην, κυρία, ὁ κ. Γυρευόπου-
λος εἶνε ἐπάνω;
— Μάλιστα, κύριε. Κάνετε ὅμως γρή-
γορα γιατί στῆς 11 τὸν θάβουν!

— Σὰς δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!
Ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ συμβόλαιο!
— Ἐγὼ, νὰ σὰς πῶ, ἀρκοῦμαι καὶ εἰς
τὸ συμβόλαιον!

Ἡ κυρία στὴν ὑπηρετρία:
— Ἀκουσε, Μαρία, πῆγαινε στο χα-
σάπη καὶ κῦτταξε ἀν' ἔχῃ ποδαράκια γου-
ρουνοῦ...
Ἡ ὑπηρετρία ξανἀρχεταί:
— Αἱ, λοιπόν;
— Ὁχι, κυρία, φόραγε τὰ παπούτσια
τοῦ... *

Μεγάλῃ ἀρρώστεια:
— Ἐμένα ποὺ με θλέπετε, τρεῖς φορές
μ' ἐγκατέλειψαν οἱ γιατροί!
— Σὲ θεωροῦσαν χαμένο;
— Ὁχι... δὲν τοὺς ἐπλήρωνα!

'Απὸ τῆς θαλασσινῆς ἡδονογραφίης τοῦ Κώστα Φαλτάιτς

Ὁ μπαρμπαγιώργης ὁ Κανταράς

Πασιγνωστός σ' ὅλο τὸ πολεμικὸ ναυτι-κὸ τῆς πρὶ παλῆς ἐποχῆς ὁ μπαρμπα Γιώργης ὁ Κανταράς. Κοντός, χονδρός, με μιά μύτη ἐκφραστικὰ σουβλερῇ, αὐτὸς ἦτο ὁ Μπαρμπα Γιώργης.

Ὅλη τὴν ἐκφρασί, τὸν τόνο, τὸν χαρα-κτῆρα τοῦ ἀτόμου στὸν Κανταρά τὸν ἔ-δινε ἡ μύτη του. Αὐτὴ εἶχε περιλάθει μα-ζὶ με τὰ καθήκοντα τῆς σφρήσεως καὶ τὴν ὑπηρεσία τῆς ὁμιλίας. Ἡ μύτη τοῦ Κανταρά ἦτο τὸ φωνητικὸ τοῦ ὄργανο. Μ' αὐτὴν ἐμιλοῦσε, μ' αὐτὴν διέτασσε τὰ παραγγέλματα, μ' αὐτὴν ἐγέλοσε τὸ μυ-τερό—χωρὶς καλαμποῦρι—καὶ θατράχινο γέλιο του.

— Χί, χί, χί! Τί κάνεις μωρὲ κακο-μοῖρη;

Ὁ Κανταράς ἦτο δίσπος πυροβολητῆς. Ἀπὸ τῆς εἰκοσιτέσσερες ὥρες τοῦ ἡμερο-νυκτιοῦ ἐκοιμᾶτο ἐξάπαντος τῆς εἰκοσι-πέντε.

Ἐκοιμᾶτο στὴν ὑπηρεσία του, ὅταν ἦτο τῆς ἀγγαρείας, ὅταν ἔτρωγε, καὶ στὸ ἀ-ποχωρητήριό ἀκόμη. Καὶ δὲν ἦτο μόνον ὁ ὕπνος του. Ἦτο καὶ κείνο τὸ παράξενο ροχαλίσμα, ποὺ πολὺ ἀμυδρὰ θὰ μπορού-σε νὰ παρασταθῇ ἔτσι.

— Γγκχχ - τούφ... Γγκχχ - τούφ-τούφ...
Γγκχχ - τούφ... Γγκχχ - τούφ - τούφ...

Ὅταν τὸ καλοκαίρι, τῆς ἄρες τοῦ με-σημεριοῦ ἢ τὸ θράδυ, δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ κοιμηθῇ ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ τὴ μυρωδιά τοῦ καραβιοῦ, ἔτρεχε στὸ μπαρμπα Γιώρ-γι.

— Μπαρμπα Γιώργη, λίγο ὕπνο.
— Πάρε, βρε κακομοῖρη.

Ὁ ναῦτης ἔδενε ἓνα καλῶδιο στὴ μέση τοῦ μπαρμπα Γιώργη, τὸ βαστοῦσε στὰ δικά του χέρια καὶ ἐξαπλάνετο στὸ σακ-κοθέσιο, στὴ μπράντα του ἢ σὲ κανένα συσσίτιο. Ὁ μπαρμπα Γιώργης τοῦ ἔδι-νε ὀπνωτιστικὸ ρεῦμα ἀπὸ τὴ στήλη τοῦ σώματος τοῦ λέγοντας:

— Ἐλα θρέ, κακομοῖρη, νὰ πάρῃς καὶ σὺ λίγο ρεῦμα νὰ κοιμηθῇς.

Ἐτοῖς ὅταν ἡ ζέστη φορῆς - φορῆς ἦτο ἀνυπόφορη ὁ Κανταράς εὐρίσκετο δεμέ-νος ἀπὸ τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὸ λαϊμό, τὴ μέση, τὰ πανταλόνια του με καλῶδια, σῦρματα, λιγαδοῦρες, πετονιές, σχοινιά, σπάγγους, σφιλάτσα, ἀρμιδία, ἐμπόλα.

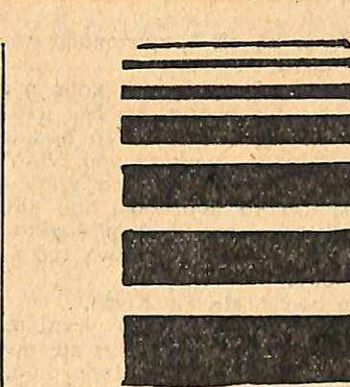
Κάθε ναῦτης ἔδενε τὸν μπαρμπα Γιώρ-γι ἀπὸ μιά λῆψι τοῦ σώματος του καὶ αὐτὸς ἀνεξάντλητος ὑπνοδότης, ζωντανὴ στήλη, ἐμοιαζε με τὸν ἀνθρωπάκο τῆς ρε-κλάμας τῶν κουβαριστῶν τοῦ Κόατς ἢ με τὸν περίφημο Χάρδεν, ὅπως φαίνεται στῆς παλῆς ἐυλογραφίης νὰ παίζει με τὰ σύρ-ματα τὰ νευρώσαστά του.

Κάθε νέος ναῦτης ποὺ προσήρχετο ἐγί-νετο ἀγαθότατα δεκτὸς ἀπὸ τὸν Κανταρά ποὺ τοῦ ἔλεγε:

— Ἀργήσε, θρέ κακομοῖρη, νὰ πάρῃς καὶ σὺ λίγο ρεῦμα.

Ὁ ὕπνος ὅμως τοῦ μπαρμπα Γιώργη τοῦ εἶχε γίνει πολλὰς φορές ἡ αἰτία τῶν πρὶ μεγάλων του συμφορῶν. Τὸ ποινολό-γιο τοῦ καραβιοῦ ἦτο γεμάτο ἀπὸ τιμωρί-ες του. Ἐνα ξεφύλλισμά του καὶ ἔδειχνε τὴ ἐστοιχίαν ὁ ὕπνος στὸ Μπαρμπα Γιώρ-γι.

Ἐτιμωροῦμεν τὸν ὄφ' ὅμᾶς δίσπον πυ-ροβολητὴν Γεώργιον Κανταράν, διότι ἐ-κοιμᾶτο τῆς φυλακῆς ὧν ἐπὶ τοῦ ἔργα-

του...».

Ἐτιμωροῦμεν τὸν δίσπον Γ. Κανταράν διότι τῆς φυλακῆς ὧν ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς θερμάστρας».

Ἐτιμωροῦμεν κλπ. διότι ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ πρόσγεγον ἐπὶ τῶν σχοινίων».

Ἐτοῖς ὁ μπαρμπα Γιώργης εὐρίσκετο διαρκῶς τιμωρημένος καὶ πρὶν τελειώσῃ ἡ παλὰ του ποιητὴ τὸν ἐπλάκωνε καινούρ-για. Πότε τὸν ἐτσάκωναν νὰ κοιμᾶται στὰ σχοινιά, πότε στὸ μπαλαούρο, πότε σὲ καμμιὰ γωνιά τοῦ μεσοστέγου, πότε στὴν κουζίνα, πότε κάτω στὸ μηχανοστάσιο.

Τελευταία ὅμως εἶχεν εὐρεῖ μιά θαυμα-στὴ μέθοδο, κι' ἐνῶ ἐκοιμᾶτο εὐρίσκετο πάντοτε ὑπνίος ὁσάκις τὸν ἐκαλοῦσεν ἡ ὑπηρεσία ἢ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φυλακῆς ἔκανε τὴ συνηθισμένη νυκτερινὴ ἔφοδο, νὰ δῇ ἂν ἦταν στὴ θέσι τῶν ἢ ἐκοιμῶντο οἱ ἄνδρες τῆς ὑπηρεσίας. Ἐδενε τὸ πόδι του μ' ἓνα μακρὸ σπάγγο καὶ τὴν ἀκρὴ του τὴν ἐκρατοῦσε ἓνας ἀπὸ τοὺς σκοπούς.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ὁ μπαρμπα Γιώργης ἔ-πεφτε με ἥσυχῃ τὴ συνείδησι σ' ἓναν μπάγκο ἢ σ' ἓνα σακκοθέσιο.

Ὅταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἐφοδείας ἐ-γύριζε τὸ ὑπόφραγμα συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ κάποιο ναῦτη ποὺ κρατοῦσε τὸ ἀ-ναμμένο φαναράκι, τοῦτοπὶ ὁ σκοπὸς τρα-βοῦσε τὸ σπάγγο. Ὁ μπαρμπα Γιώργης ἔκοβε τὸ ροχαλτὶ τοῦ —γγκχ-τούφ,

γγκχ-τούφ-τούφ— καὶ εὐρίσκετο ὁρθίος καὶ ὑπνίος ἐμπρὸς στὸν ἀξιωματικὸ, ἐνῶ τὰ μάτια του γούρλωναν καὶ ἡ μύτη του ἀνοίγει καὶ ἐκλείνει ὡς νὰ ἤθελε νὰ φω-νάξῃ:

— Δὲν κοιμᾶμαι, βρε κακομοῖρη, δὲν κοιμᾶμαι.

Μιά βραδυὰ ὅμως ὁ σκοπὸς ποὺ εἶχε τὴ φροντίδα τοῦ σπάγγου ἐνικήθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ὁ μπαρμπα Γιώρ-γης, ἀνεβασμένος ἐπάνω στὸ ἐπίστεγο, ἐ-κοιμᾶτο τὸν αἰώνιον ὕπνο του.

Ὁ σπάγγος δεμένος ἀπὸ τὸ πόδι του, τραβοῦσεν ὅλη τὴν πρὶμνη καὶ κατέβαινε ἀπὸ τὴν κάθοδο στὸ ὑπόφραγμα. Κι' ὁ ἀ-ξιωματ. ὡς ἀντὶ νὰ εὕρῃ τὸν σκοπὸν ἐ-σκόνταψε στὸ σπάγγο.

— Βρέ! ἔκανε, κι' εἶπε στὸ ναῦτη καὶ κατέβασε τὸ φανάρι.

Στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ ἐφάνηκεν ὁ σπάγγος ποὺ ἀνέβαινε πρὸς τὸ ἐπίστεγο.

— Βρέ! ἔκανε καὶ πάλιν ὁ ἀξιωματι-κός.

Ἀνέβηκαν ἐπάνω ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ νέο μίτο τῆς Ἀριάδνης καὶ ἀνεκάλυψαν τὸν μπαρμπα Γιώργη νὰ κοιμᾶται σὲ δύο κάσες πυρομαχικά —γγκχ-τούφ, γγκχ-τούφ-τούφ.

Ἡ τιμωρία του ἦταν διπλῇ ἀπὸ τῆς ὅ-λες φορές.

Μιά τιμωρία μόνο τοῦ μπαρμπα Γιώρ-γι ἦταν ἐξαιρετικῇ.

Κάθε μέρα εὐρίσκε τὸ μπλετὰ του ἀπὸ τοὺς ναῦτες ποὺ τοῦ ἐφορτώνοντο νὰ τοὺς τοὺς καὶ τοὺς ποὺ τοῦ ἐφορτώνοντο νὰ τοὺς βάλῃ στῆς καλύτερες βάρδιες. Ὅλοι μὲ-σα στὸ θαρρετὸ προτιμοῦσαν ἀπὸ τῆς νυ-κτερινῆς βάρδιες, τὴ βάρδια ὀκτῶ με δέ-κα στὴ δεξιὰ σκάλα.

Ἐνα βράδυ, κατὰ τὰ συνηθισμένα πᾶ-λι, τὸν ἐτσάκωνε ἓνας-ἓνας ἰδιαιτέρως.

— Μπαρμπα Γιώργη, σὲ παρακαλῶ, βέ-λε με πρώτη βάρδια.

— Νὰ σὲ βάλω, βρε κακομοῖρη.

Σὲ λίγο πάλι ἄλλος ναῦτης!

— Μπαρμπα Γιώργη, σὲ παρακαλῶ.

Δὲν ἐνέλασε σὲ κανένα τὸ χατήρι. Τοὺς ἔβαλε ὅλους στὴ δεξιὰ σκάλα 8 με 10.

Ὅταν τὸ βράδυ—βράδυ ἡ καμπάνα ἐ-χτύπησε τέσσερες διπλὸς χτύπους, εἰς ἔτρεξαν νὰ παραλάβουν ὑπηρεσία στὴ δεξιὰ σκάλα. Φανὲς καὶ φιλονικία.

— Ὁχι, εἶμαι ἐγὼ...

— Ὁχι, δὲν εἶσαι σὺ...

Ὁ μπαρμπα Γιώργης ἐκῦτταξε πίσω ἀ-πὸ τὸν πύργο τοῦ προμναίου κανονιοῦ κι' εἶχε λυθῇ στὰ γέλια.

— Χί, χί, χί! Τί μαλώνετε, βρε κακο-μοῖρηδες!

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ὑπαρχὸς τὸν ἐτιμώ-ρησε με δέκα μέρες φυλάκιση. Αὐτὴ ἦταν ἡ μὴν τιμωρία ποὺ ἔφαγε γι' αἰτία ὅ-λη ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Τελευταία τὸν μπαρμπα Γιώργη τὸν ἐ-βάλαν σ' ἓνα φάρο τοῦ Ἀργολικοῦ. Τὸν εἶχαν κάνει στάσιμο καὶ τὸν ἀφῆσαν ἐκεῖ γιὰ νὰ τελειώσῃ με τὴν ἡσυχία του καὶ κοιμώμενος, τὰ χρόνια ποὺ τοῦ ἔμεναν ὡς ποὺ νὰ πᾶρῃ σύνταξιν.

Τὸ δράμα τῆς γαρδαρόμπας

Ἐπίκαιρη εὐδυμογραφική... πραγματεία τοῦ κ. ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Οἱ άνεμοὶ ἔδωσαν τὸ φθινοπωρινόν των ραντεβού. Ἐχειρήσαν ἀλλήλους μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀπεφάσισαν νὰ γράψουν πολύκροτον δράμα:

—Πρέπει, κύριοι, εἶπε στοὺς ἄλλους ἀνέμους ὁ Βορρᾶς, νὰ ἐπιδοθούμε εἰς τὴν δραματούργειαν. Γιατὶ ὅχι, παρακαλῶ; Τί πάρα-πάνω ἀπὸ μᾶς ἔχουν οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος συγγραφεῖς; Τίποτε ἀπολύτως. Καὶ εἰς αὐτῶν τὸ κεφάλι άνεμοὶ πνέουν.

—Ωροῖα, συνεπλήρωσαν ὁ Νότος. Νὰ γράψωμεν δράμα. Καὶ προτεῖνω νὰ τοῦ θάλουμε τὸν ἐξῆς τίτλον: «Νὰ ντύσουμε τοὺς γυμνοὺς».

—Ὅχι, ἐπενέθη ὁ Εἰδρος. Θὰ φαῖν ὅτι ἀντιγράφουμε τὸν Πιραντέλλο. «Τὸ δράμα τῆς γαρδαρόμπας» πρέπει νὰ τὸ ὀνομάσωμεν.

—Σύμφωνοι.

Καὶ οἱ άνεμοὶ ἔβαλαν εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀπόφασίν των. Τὶς τελευταῖες μάλιστα ἡμέρες ἤρχισαν καὶ οἱ πρόδες τοῦ δράματος των. Τοὺς πρωτεύοντας ρόλους παίζον οἱ σύζυγοι καὶ οἱ οἰκογενεῖς αὐτῶν.

Πρᾶξις πρώτη. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ ἐσωτερικὸν ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ. Ὁ σύζυγος θηριάζει μετὰ τὸ συντετριμμένον ὄφρος, πού θὰ εἶχεν ἀσφαλῶς ὁ Ναπολέων μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ. Ἰδοὺ ἀπέναντί του καὶ ὁ δοῦξ Οὐέλινγκτον. Εἶνε ὁ σύζυγος, ἡ ὁποία δείχνει καθαρά, ὅτι ἔχει κερδίσει τὴν μάχην. Ὁ καυμένος ὁ σύζυγος προσπαθεῖ νὰ περισώσει τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς στρατιᾶς τῶν ἐπιχειρημάτων του:

—Καλὰ, θρὲ γυναῖκα, νὰ φτιάξης καινούργιες, χειμωνιάτικες τουαλέττες, ἀλλὰ νὰ περιορισθῇς στὶς ἀπολύτως ἀναγκαῖες. Διότι διερχόμεθα κρίσιν.

—Αὐτὸ μοῦ τὸ λές, Ἀλέκο, ἀπὸ τότε πού παντρευτήκαμε. Ἀν περίμενα νὰ περᾶσῃ ἡ κρίσις, θὰ εἶχα ἀπὸ πολλοὺ προσχωρήσει εἰς τὸν γυμνισμόν.

—Θὰ ἔκανες ἄγρια. Θὰ ἦσουν ἡ πρωτοπῶρος μῖας ὥρας ἰδέας. Καὶ θὰ σοῦ ἐστήνετο καὶ ἀνδριάς.

—Προτιμῶ τὴν δόξαν τῆς κοσμικῆς στήλης, εἰς τὴν ὁποῖαν ὀνειροπολῶ νὰ ἀναγραφῶ ὡς ἡ πῖθ «σῖκα», ἡ πῖθ «ἐλεγκάν» ἐμφάνισις. Δὲν θὰ σὲ κάμῃ καὶ σένα ὑπερήφανον αὐτὸ, Ἀλέκο μου;

—Βεβαίως! Δὲν μπορῶ νὰ πῶ, Μονάχα, πού ἡ κοσμικὴ στήλη δὲν κάνει ποιεῖ λόγο γιὰ μᾶς τοὺς ἀφανεῖς ἥρωας τῆς γυναικείας κομπότης. Ἀν ἦταν δικαία ἡ «Μονταίν» ἔπρεπε νὰ γράφῃ στὴν στήλη τῆς: «Συγχαίρομεν τὸν σύζυγον τῆς κ. Κ. Ψ., ὁ ὁποῖος δὲν ἐφέισθη δαπανῶν, διὰ νὰ στολισθῇ ἡ γυναῖκα του μετὰ τὶς πῖθ κομπές καὶ πῖθ βαρύτιμες τουαλέττες. Ἰδιαίτερως πρέπει νὰ ἐπαινέσωμεν τὸν φίλον τῆς κ. Α. Ν., ὁ ὁποῖος μετὰ ἀξιοθαύμαστον πράγματι καρτερικότητα ὑπέστη μίαν ὑπερβολικὴν δαπάνην, διὰ ν' ἀποκτήσῃ ἡ φίλη του μίαν θαυμασίαν γούναν ἀπὸ σινισινὰ. Τέτοια μεγαλοπρεπὴ κορόβια τιμοῦν τὸ γένος τῶν ἀνδρῶν καὶ πρέπει ν' ἀποτελοῦν ἀντικείμενον λατρείας τῶν γυναικῶν».

—Δὲν ἀφήνεις τώρα, Ἀλέκο μου, τὴν φιλολογία; Ἡ Καίτη θὰ με περιμένῃ νὰ πᾶμε στὰ ἐμπορικά.

—Αὐτὴ ἡ φράσις, ἀγαπητὴ μου γυναῖκα, ἀντήχησεν εἰς τὰ αὐτιά μου ὡς ὁ

τριγυρὸς τῆς γκιλοτίνης εἰς τ' αὐτιά τοῦ κατωδίκου.

—Ἐλα, καλέ, μὴ τὰ δραματοποιῇς τόσο τὰ πράγματα.

—Ὅχι. Δὲν τὰ δραματοποιῶ καθόλου. Διότι ἀπὸ ὅ,τι εἶνε δραματικά δὲν μποροῦν νὰ γίνονιν περισσότερον. Γὸ δράμα δὲν δραματοποιεῖται, ἀγαπητὴ μου. Ἀλλ' ἂς ὑποστῇ τὴν σφαγὴν μῖα ὥρα γρηγορώτερα. (Βγάζει τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ ἀνοίγει. Ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔρχεται ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημεριδοπώλου):

—Μεγάλῃ σφαγῇ εἰς τὴν Κίνα!...

—Βγαίνοντας, ἀγαπητὴ μου γυναῖκα, γιὰ νὰ πᾶς εἰς τὰ ἐμπορικά, λέγε εἰς τὴν ὑπηρετρίαν καὶ μοῦ πάρῃ μῖα ἐφημερίδα. Ἐχῶ τὴν θεαδιδττα, ὅτι μεταξὺ τῶν θυμάτων τῆς σφαγῆς, θὰ ὑπάρχῃ καὶ τὸ δικό μου ὄνομα.

Αὐλαία.

Πρᾶξις δευτέρα. Δύο συμπολίται ὁμιλοῦν περὶ ἀνέμων. Εἶνε τὸ πῖθ ἐπίκαιρο θέμα τῶν ἡμερῶν αὐτῶν.

—Τὸ κατάλαβες ὅτι ἄρχισε κρύο; λέγει ὁ ἕνας.

—Τὸ βλέπω ἡ μάλλον τὸ αἰσθάνομαι. Καὶ ὁ νοῦς μου πετᾷ διαρκῶς εἰς τὸ πανωφόρι μου, ὡς εἰς ἀνάμνησιν προσφιλούς ὑπάρξεως.

—Καὶ ποῦ τὸ ἔχεις τὸ πανωφόρι σου; Τὸ ἔδωσες μὴπως νὰ στὸ καθαρίσουν;

—Ὅχι. Τὸ ἔκαθ' ἑαυτὸς μόνος μου τὴν ἄνοιξιν, ὅταν ἐτελείωσε ὁ περυσινὸς χειμῶνας.

—Ἄ, κατάλαβα. Καὶ ποῖα, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ διεύθυνσις τοῦ καθαριστηρίου;

—Γιουσουρούμι...

—Ἄ, ἡ νόσησιν πλήρως.

—Τὸ ἐθυσίασα τὸ καυμένο τὸ πανωφόρι μου εἰς τὸν θωμὸν τῆς φαγοποσίας μῖας ἑβδομάδος. Καὶ τώρα δὲν ἔχω οὔτε πεντάταρα νὰ τοῦ κάμω ἕνα νημύσινον ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑξ μηνῶν ἀπὸ τοῦ ἡρωικοῦ θανάτου του.

—Πρέπει νὰ ἔχῃς μετανοιώσει γιὰ τὸ ἔγκλημα.

—Καὶ φυσικὰ ἔχω μετανοιώσει. Ἀλλ' ἐν τῷ Γιουσουρούμι οὐκ ἔστι μετάνοια. Τώρα δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε. Ἀλλὰ βλέπεις τότε, πού τὸ σκότωσα, εἶχα τὴν ἀντίληψιν ὅτι δὲν θὰ ἐξαρήγχοτο χειμῶνας. Ἐνόμιζα ὅτι ὁ ἥλιος τῆς εὐδαιμονίας θὰ καταυγάζῃ τοῦ λοιποῦ τὸν βίον μου. Ἀλλ' ἐπρόκειτο, ὅπως διαπιστώνω τώρα περὶ θερμῆς αὐταπάτης. Ἐπρόκειτο δυστυχῶς περὶ τοῦ ἡλίου τοῦ καλοκαιριοῦ ὁ ὁποῖος ἐκαλύφθη ἀπὸ τὰ φθινοπωρινὰ σύννεφα. Καὶ ἡ ψυχὴ μου περιλυσσομένη νημύσινον ταχὺ εἰς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ παλαιοῦ μου πανωφορίου:

—Εἴσαι τώρα μακριὰ μου καὶ νιώθω ρίγη στὴν καρδιά μου... —Δυστυχισμένη μου φίλε! Σὲ συλλυποῦμαι. Ἀλλὰ δέχομαι καὶ τὰ δικά σου συλλυπητήρια, διότι εἰμαι κι' ἐγὼ στὴν ἴδια μετὰ σένα θέσι.

—Τί; Δὲν ἔχεις καὶ σὺ ἐπανωφόρι;

—Δὲν ἔχω δυστυχῶς.

—Καὶ διατὶ δὲν παραγγέλλεις; Δὲν ἔχεις μὴπως χρήματα;

—Ὅχι, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐγγυητὴν.

—Νὰ ζητήσουμε, νὰ βροῦμε, ἡ δὲ θάλ-

λουμε ἀγγελίαν εἰς τὰς ἐφημερίδας: «Ζητεῖται ἐγγυητὴς φερέγγυος πρόθυμος καὶ ὑπομονητικός. Ὁ συγκεντρῶν τὰ προ-σόντα ἂς ἀποταθῇ εἰς τοὺς κ. κ. δεῖνα, καφεῖνον τὸ «Χρεωστάδιον». Δὲν νομίζεις ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ θροῦμε ἕναν καλὸν ἐγγυητὴν;

—Πολὺ τὸ φοβοῦμαι.

—Γιατὶ ἀδελφέ; Δὲν πιστεύω νὰ ἐχά-θησαν οἱ τίμιοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν κόπον αὐτόν...

—Ἀσφαλῶς ὅχι. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι ἐχάθῃ ἡ τιμιότης ἀπὸ μᾶς.

—Ὅπωςδὴποτε, φίλε μου, τὰ πράγμα-τα εἶνε πολὺ στενόχωρα.

—Τί νὰ πῶ ἐγὼ ὁ φουκαρᾶς, πού ἔχω καὶ οἰκογένειαν; Θέλουν καὶ τὰ παιδιὰ καὶ ἡ γυναῖκα χειμωνιάτικα ρούχα καὶ πανωφόρια.

—Τί μοῦ λές; Θέλουν καὶ οἱ γυναῖκες πανωφόρι τὸν χειμῶνα; Ἐπρεπε, φίλε μου, νὰ παντρευτῇς μῖα, πού νὰ μὴ ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα.

—Καὶ δὲν μοῦ λές, βρίσκεται στὸν πλανήτη μας τέτοια γυναῖκα;

—Πῶς! Ἡ... Ἀλήθεια, ἡ ὁποία, ὅπως γινώριζεις δὲν θέλει φορέματα. Μένει γυμνὴ.

—Ἐχεις κέφι. Ἐνῶ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ κρυῶναι καὶ πάω γιὰ τὸ σπῆτι.

—Ἀν ἄρχεις νὰ κρυώνῃς ἀπὸ τώρα, εἰς τὴν θάλασσαν κατ' εὐθείαν νὰ κατα-λάβῃς τὴν ἔδραν τοῦ προέδρου τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἀπάλτων. Πάντως τὴν δική μου ψῆφον τὴν ἔχεις ἐξασφαλισμένην. Κα-ληνύχτα...

Αὐλαία

Πρᾶξις τρίτη: Ἡ σκηνὴ εἰς ἕνα ἀθηναϊκὸν ραφεῖον. Ὁ νέος πελάτης εἰσερχεται χαρωπὸς καὶ ζωντῆς.

—Ὅριστε, κύριε. Θέλετε κανένα κο-στομάκι;

—Καὶ θεβαίω. Μήπως νομίζετε ὅτι ἦλθα ἐδῶ νὰ παίξω μπυλιάρδο;

—Παρακαλῶ, κύριε. Ὅριστε. Ἐχομε τοὺς πῖθ ὁρατοὺς συνδυασμοὺς χρωμάτων.

—Μετὰ λεπτομερῆ ἐξέτασιν τῶν ὁφασμά-των ὁ νέος πελάτης παραγγέλλει ἕνα χει-μερινὸ κοστούμι καὶ ἕνα πανωφόρι.

—Θέλω νὰ μοῦ τὰ κόψετε καλὰ, διότι θὰ σας κάμω ρεκλάμα. Συχνάζω, ξέρετε, στὰ πῖθ ἀριστοκρατικὰ κέντρα καὶ σα-λόνια.

—Ἐννοια σας, κύριε. Θὰ μέινετε ἀ-πολύτως εὐχαριστημένος.

Καὶ ὁ ράφτης παίρνει τὰ μέτρα του. Σύνάμα παίρνει τὰ μέτρα του καὶ γιὰ τὴν πληρωμὴν. Ἐχει τόσες φορές καὶ ἀπὸ τὰ θερεοῖδια! Ἀλλ' ὁ νέος πελάτης φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει. Μόλις τε-λείωσε ἡ λήψις τῶν μέτρων, μόνος του προσεφέρθη νὰ δώσῃ τὴν προκαταβολήν:

—Πόσα θέλετε νὰ σας δώσω;

—Δὲν εἶνε καμμιὰ θία, κύριε. Πληρῶ-νετε στὴν πρώτη πρόβα.

—Παρακαλῶ. Ἐννοῶ νὰ εἶμαι συνε-πὴς εἰς τὰς ὑποχρεώσεις μου. Πόσα λοι-πὸν θέλετε;

—Χίλιες γιὰ τὸ κοστούμι καὶ πεντακό-σιες γιὰ τὸ πανωφόρι.

—Τὸ ὅλον χίλιες πεντακόσιες. (Καὶ ἀ-νοίγει τὸ πορτοφόλι του. Ἀπὸ μίαν πτυ-χὴν προβάλλει ἡ γωνία τοῦ χαρτιοῦ μι-ᾶς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία γράφει τὰ ἑξῆς:

«Κύριε δεῖνα. Εἴσαι ἕνα γαιδοῦρι μετὰ δι- (Συνέχεια στὴ σελίδα 63)

ΠΕΡΙ ΤΟ ΕΥΤΥΧΕΣ ΓΕΓΟΝΟΣ

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΗΣ Α.Υ. ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑΝ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗΝ

Ἐπλήρωσεν ἀγαλλιάσεως τὴν ψυχὴν τοῦ Πανελληνίου ἡ ἀναγγελία τῶν ἀρραβῶνων τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου μετὰ τῆς Α.Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης (Σοφίας — Ὀλγας — Καικιλίας) τοῦ Ἀννοθέρου καὶ τῆς Μ. Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας. Ὁ λαοφίλος Πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος εἶνε προωρισμένος νὰ βασιλευ-σῇ κάποτε ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀπέκτησε τὴν ἀξίαν σύντροφον τοῦ βίου Του.

ΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Πρὸ τινων ἡμερῶν, ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδο-χος ἀνεχώρησε μεταβαίνων εἰς Βιέννην καὶ ἐκεῖθεν κατηνύθη εἰς τὸ κυνηγετι-κὸν περίπτερον Οὐμπέρτους Χάους, παρὰ τὸ Γκρυνάου, εἰς τὴν περιφέρειαν Σαλ-τσαμμεργκούτ τῆς Ἀνω Αὐστρίας. Εἰς τὸ Γκρυνάου ἡ οἰκογένεια τοῦ δουκὸς τῶν Μπρούνσβικ ἔχει τεραστίαν κτηματι-κὴν περιουσίαν, μεταβαίνει δὲ κάθε χρό-νο ἐπὶ δύο μῆνας τὸ καλοκαίρι διὰ κυ-νήγι. Τακτικὰ εἰς τὰς κυνηγετικάς αὐ-τὰς ἐκδρομὰς προσέρχονται τὸσον ἡ Α. Β.Υ. ὁ Πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ Δανοὶ πρίγκηπες. Εἰς τὸ περίπτερον ἔγιναν οἱ πριγκηπικοὶ ἀρρα-βῶνες ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύ-κλῳ.

Η Α. Β. Υ. Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Ἡ πριγκηπίσσα εἶνε μοναχοκόρη, ἡλι-κίας ἀκριβῶς 20 καὶ ἡμίσεος ἐτῶν, με-τρίου ἀναστήματος, μετὰ καστανὰ μαλλιά, πολὺ συμπαθητικὴ. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁ-ποῖον μαγεύει κυριολεκτικῶς ὅσους τὴν πλησιάζουν, εἶνε ἡ ἀφάνταστη καλωσύνη καὶ ἀπλότης τῆς. Ὅμιλεῖ ἀπαισίτως τὴν γαλλικὴν, ἀγγλικὴν, ἰταλικὴν καὶ γερμα-νικὴν καὶ ἔτυχεν ἐξαιρετικῆς μορφώσεως ἐνδιαφέρεται δὲ ἰδιαιτέρως διὰ τὰ γράμ-ματα καὶ τὰς τέχνας. Τελευταίως ὡς ἐ-σωτερικὴ ἐπὶ τριετίαν εἰς τὴν γνωστοτά-την σχολὴν Νόμπς Ἰμπεριάλε ἐν Φλω-ρεντία συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς καλὰς τέχνας.

Ἡ Α.Υ. ἡ πριγκηπίσσα Φρειδερίκη δὲν εἶνε μοντέρνα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν πού ἔχει σήμερα ἡ λέξις. Ἀνετράφη αὐστηρῶς καὶ εἶνε ἀφωσιωμένη μετὰ θρησκευτικὴν εὐλά-θειαν εἰς τὰς παλαιὰς παραδόσεις, τὰς ἀληθινὰς ἀξίας, πού συνήθως ὁ μοντε-ρισμὸς θέλει ν' ἀγνοῇ.

Η ΔΟΥΚΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ἡ δουκικὴ οἰκογένεια τῆς νόμφης εἶνε μῖα ἀπὸ τὰς ἀρχαιότερας καὶ πλουσιώτε-ρες βασιλικὰς οἰκογένειας τῆς Εὐρώπης. Εἶνε κάτοχος τοῦ μεγάλου θησαυροῦ τῶν Γουέλφων, εἰς τὸν ὁποῖον πλὴν τῶν κο-σμημάτων, ἀνεκτιμῆτου ἀξίας καλλιτέ-χνηματων κλπ., περιλαμβάνονται καὶ δύο σαλόνια, τῶν ὁποίων ἡ ἐπιπλοὺς εἶνε ἀ-πὸ μονοκόμματο ἀσημι. Φυσικὰ τὰ ἐπι-πλα αὐτὰ δὲν χρησιμοποιοῦνται, ἀλλὰ φυλάσσονται μαζί με τὸν λοιπὸν θησαυ-ρόν.

Ὁ πατὴρ τῆς μελλούσης Βασιλίσσης τῆς Ἑλλάδος εἶνε ἡ Α.Υ. ὁ Δοῦξ τῆς

Βρουνσβίκης καὶ τοῦ Λούνεμπουργκ, γό-νος τοῦ Οἴκου τῶν Δουκῶν Φὼν Τσελλε, νεωτέρου κλάδου τοῦ Οἴκου Βρουνσβί-κης καὶ Ἰδρυτοῦ τοῦ Οἴκου τοῦ Ἀννοθέ-ρου καὶ τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου τῆς Μεγά-λης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἀννοθέρου καὶ τῆς Με-γάλης Βρετανίας εἶνε πράγματι στενά συνδεμένη ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 18ου αἰ-ῶνος.

Τὸ Ἀννοθέρον εἶνε χώρα τῆς Γερμα-νίας ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς Βορείου Θαλάσ-σης. Ἡ ὁμώνυμος πρωτεύουσά του, ἡ ὁ-ποία εἰς τὸ παλαιὸν τῆς τμήμα σώζει ἀ-κεραίαν τὴν παλαιὰν μεσαιωνικὴν τῆς δι-ψιν, ἀναφέρεται ἤδη εἰς τὴν ἱστορίαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1163, ὅτε περιήλθεν ὡς κληρο-

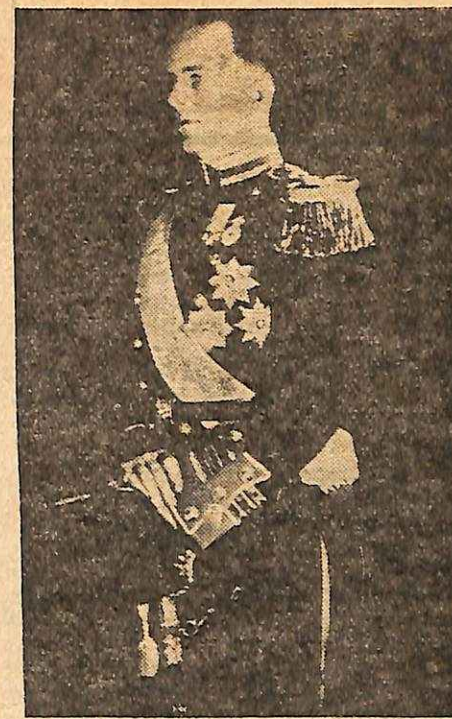

Ἡ σημερινὴ μνηστὴ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Δια-δόχου Παύλου, πριγκηπίσσα Φρειδερίκη στὴν ἀγκαλιά τῆς Δουκίσσης μητέρας τῆς.

νομία εἰς τὸν κόμητα τοῦ Παλατινάτου Ἐρρίκον.

Κατὰ τὸ 1616, ὁ τότε Δοῦξ τοῦ Λού-νεμπουργκ Τσελλε μετέφερε τὴν πρωτεύ-ουσάν του ἀπὸ τῆς πόλεως Τσελλε εἰς τὸ Ἀννοθέρον.

Κατὰ τὸ 1714 ὁ Δοῦξ τοῦ Φὼν Τσελλε Γεώργιος ὁ Α' ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἀγγλίας, συμφῶνως δὲ πρὸς τὸ Δι-εθνὲς Δίκαιον, τὰ δύο ταῦτα κράτη, Ἀγ-γλία καὶ Ἀννοθέρον, δετέλεσαν ἀπὸ τότε εἰς προσωπικὴν ἑνωσιν μετὰ τῶν, ἔχοντα

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος

δηλαδὴ τὸν ἴδιον ἀρχηγόν, ὅστις ἦτο ταῦ-τοχρόνως Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ Βα-σιλεὺς τοῦ Ἀννοθέρου.

Ἡ προσωπικὴ αὕτη ἑνωσις τῶν δύο κρατῶν διήρκεσεν 123 ἔτη, διελύθη δὲ τὸ 1834 διὰ τῆς ἀνάδοι εἰς τὸν ἀγγλικὸν θρόνον τῆς ἀειμήστου Βασιλίσσης Βι-κτωρίας, θυγατρὸς τοῦ Βασιλέως Γεωρ-γίου τοῦ Δ'.

Τὸ Σύνταγμα τοῦ Βασιλείου τοῦ Ἀν-νοθέρου δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἀνάδοι γυναι-κὸς εἰς τὸν θρόνον του. Ἐφ' ὅσον, ἐπο-μένως, ἡ Βασιλίσσα Βικτωρία δὲν ἦτο θανατὸν νὰ εἶνε ταυτοχρόνως καὶ Βασι-λίσσα τοῦ Ἀννοθέρου, ὁ θεὸς τῆς καὶ ἀρχὸν Διάδοχος τοῦ Γεωργίου Δ', Δοῦξ τοῦ Κούμπερλαντ, ἠναγκάσθη νὰ παραι-τηθῇ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου δι-καιωμάτων του καὶ νὰ ἀναγορευθῇ Βα-σιλεὺς τοῦ Ἀννοθέρου. Οὕτω ἀπὸ τοῦ 1834 οἱ δύο κλάδοι τῆς οἰκογενείας χω-ρίζονται. Διέγγονος τοῦ Βασιλέως τού-του τοῦ Ἀννοθέρου εἶνε ὁ πατὴρ τῆς μνη-στῆς τοῦ Ἑλληνος Διαδόχου, πρίγκηψ Ἐρνέστος-Αἰδουστός τοῦ Ἀννοθέρου.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἐπίσης στενώτεροι δε-σμοὶ συνδέουν τὸν Βασιλικὸν Οἶκον τοῦ Ἀννοθέρου μετὰ τὸν Βασιλικὸν Οἶκον τῆς Ἑλλάδος. Ὁ πρίγκηψ Ἐρνέστος εἶνε υἱὸς τῆς ἀειμήστου ἀδελφῆς τοῦ ἀρχη-γοῦ τοῦ ἰδιοῦ μας Οἴκου Βασιλέως Γε-ωργίου τοῦ Α', Δουκίσσης Θείρας τοῦ Κούμπερλαντ καὶ ἀδελφῆς συγχρόνως τῆς ἀειμήστου Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλί-ας Ἀλεξάνδρας, συζύγου τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου τοῦ Ζ'.

Ὁ τρυφερὸς βλαστὸς ἐνὸς ἐνδόξου πα-λαυῶ βασιλικοῦ δένδρου, πρόκειται νὰ μεταφυτευθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν γῆν καὶ νὰ συνδεθῇ μετὰ τὴν ἐπίσης ἐνδοξὸν βασι-λικὴν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας τὸ ἰδιαί-τερον χαρακτηριστικόν εἶνε ἡ ἀρετὴ, ἡ θρησκευτικὴ ἀγάπῃ πρὸς τὴν χώραν αὐ-τὴν πρὸς τὸν λαόν τῆς.

■ ■ ■ ■ ■ EN ΟΥΕΙ... ΧΕΙΜΩΝΟΣ ■ ■ ■ ■ ■

8 — «FANTAZIO»

ΗΜΟΙΡΑΙΕΣ ΤΗΣ ΖΑΝΚΑ

Ένα Κινέζικο δραματικό ρομάντσο του ΑΡΝΑΛΝΓΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ο Μιγκουέλ ντι Βάσκουεθ είχε γραμματέως της Μεξικανικής Πρεσβείας στο Τόκιο. Απέκτησε τη θεία αυτή χάρις σε μία όμορφη κυρία Άγγλιδα, τη λαίδη Τσιτσέ-στερ.

Ζή ηρεμα, δεν έχει έρωσμένη, γιατί στο Τόκιο δεν υπάρχουν παρά αϊ σύζυγοι των πρεσβευτών και των εμπόρων.

Στενοχωρείται πολύ και η ζωή του περνά ανάμεσα σε τσάγια και δεξιώσεις.

★

Εκείνο το βράδυ κατέθεκε, ως συνήθως, να φάη στο εστιατόριό του «Ιμπή-ριαλ Ότελ», όπου και καθόταν.

Στο τραπέζι του είχαν ήδη έλθει οι δύο φίλοι: ο Ρόμπερτ Στήβενσον, συνάδελφός του στην Άγγλική Πρεσβεία του Πεκίνου και ο Δρ Κρίεϋ.

Μιλώντας για τις θανατικές εκτελέσεις στην Κίνα.

Ο Στήβενσον επέμενε ότι τα κινεζικά βασανιστήρια είναι ολιγώτερον οδυνηρά από τα ευρωπαϊκά, αλλά ο γιατρός δυσανασχετούσε.

Ξαφνικά ένα παιδί είδοποιεί στην αίθουσα του εστιατορίου τον Ιατρό Κρίεϋ ότι τον ζητούν στο τηλέφωνο.

Ο γιατρός ούτε σηκώθηκε από τη θέση του.

Για δεύτερη φορά το παιδί ξανάρχεται και καλεί τον Δρα Κρίεϋ.

Ούτε κι αυτή τη φορά κουνήθηκε ο γιατρός.

Αυτό επανέληθη και για τρίτη φορά.

Ο Μιγκουέλ προφασίζεται ότι ξέχασε τα τσιγάρα του στο δωμάτιο και μπαίνει στην τηλεφωνική καμπίνα.

—Εμπρός! Τηλεφωνήσατε μήπως και ζητήσατε τον Κρίεϋ;

Η απάντησις προήρχετο από γυναικεία φωνή:

— Συγγνώμη, αλλά ποιος διμιλεί;

—Για τον Δρ. Κρίεϋ ένας φίλος... Ο γιατρός είχε πολύ απασχολημένος. Με παρεκάλεσε να δεχθώ το τηλεφώνημά σας...

Πώς; Για τις δέκα; Πού; Στο Σαγκουράγκι;... Η υπόθεσις είναι σοβαρά;... Με συγχωρείτε, θα ρωτήσω το γ.α.τ.ρ. Πολύ καλά...

Ο Μιγκουέλ έβγαλε από την τηλεφωνική καμπίνα κατάπληκτος.

Το πράγμα ήταν πολύ άστειο!

Μία κυρία ή μάλλον μία γυναικεία φωνή καλούσε επείγοντως για τις δέκα τον Ιατρό Κρίεϋ στη Γιοκοχάμα.

Ο Μιγκουέλ σκέφθηκε πολύ και τέλος αποφάσισε.

Δεν είπε στο γιατρό τίποτα.

Όπως ήταν με το σμόκντ θα πήγαινε στην περιπέτεια.

Πού;

10 — «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

Κι' αυτός δεν ήξερε.

Στο άγνωστο!

Στη Γιοκοχάμα!

Στις έννεα και πέντε, αφού μπήκε μία στιγμή στο αναγνωστήριο και απέχειρή-τησε τον σέρ Ρόμπερτ και τον Κρίεϋ, έ-βγαλε από το ξενοδοχείο και πήγε προς το σταθμό του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου Τόκιο—Γιοκοχάμα.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Μία στάσι πριν από το τέρμα, ο Μιγκουέλ άρχισε να καταλαβαίνει ότι σε λίγα λεπτά θα έφτανε στη Γιοκοχάμα.

Κι' εκεί;

Ένα πράσινο αυτοκίνητο θα τον περιέμενε.

Ασφαλώς, αυτοκίνητα πράσινα θα υπάρχουν πολλά στο σταθμό.

Κι' έπειτα;

Αν ο σωφέρ εγνώριζε τον Ιατρό Κρίεϋ; Κι' αν μέσα στο αυτοκίνητο υπήρχε κανένα πρόσωπο;

Το πράγμα μπορούσε να καταλήξη σε καμμία παρεξήγησι.

Στο κάτω-κάτω μπορούσε να πη ότι την είχε στείλει ο γιατρός να ζητήσει συγγνώμην...

Επειτα μη δεν ήταν ο πρώτος γραμματέας της Πρεσβείας;

Αλλά αν το έλεγαν αυτό το πράγμα στο γιατρό;

Ο γιατρός είχε σχέσεις με την καλύτερη διεθνή κοινωνία της Ιαπωνίας.

Μπορούσε αυτή η υπόθεσις να καταλή-ξη πολύ άσχημα.

Αλλ' επί τέλους!

Γιατί ο γιατρός δεν απάντησε και τις τρεις φορές που τον κάλεσαν στο τηλέ-φωνο;

Γιατί ο Μιγκουέλ τώρα εξετίθετο στην περιέργεια και στην περιπέτεια σαν πραγ-ματικός Μεξικανός;

Ο άμορφονος Μιγκουέλ άφησε να φα-νούν τα δόντια του μέσα από ένα χαμό-γελο.

Η υπόθεσις εσχέτιζετο με μία γυναίκα! Αυτό ήταν όλο!

Μία γυναίκα! Ακόμα και το ηλεκτρικό τραίνο του φαινόταν πως επανέλαμβανε διαρκώς: μία γυναίκα... μία γυναίκα...

Επειτα το Τόκιο ήταν πολύ απελπιστι-κό! Καμμία γυναίκα του γούστου του, καμμία περιπέτεια όπως την ήθελε α-υτός!

Ο δυστυχής Μιγκουέλ!

Από τότε που ήλθε στο Τόκιο το πράγ-μα καταντούσε πολύ απελπιστικό!

Ήταν πάρα πολύ μόνος.

Είπε τόσο δύσκολο σε μία χώρα που ύ-πάρχουν τόσο πολύ λίγες γυναίκες, να βρής ανάμεσά τους μία έρωσμένη.

Υπήρχε η Γιοκοχάμα!

Αλλά στη Γιοκοχάμα οι έρωτες είναι τό-σο ψεύτικοι! Γυναίκες των καμπαρέ, ω-

ραίες «μουσμές» αλλά...

Εκείνη ή συνοικία έμοιαζε με μία άπομονωμένη μικρή πολιτεία μέσα στη μεγάλη, με τα στενοσόκκακά της που κο-θόντουσαν απότομα, με τα μικρά τα κου-κλίστικα σπιτάκια που ήταν τόσο καθα-ρά και είχαν χαρούμενες γυναικούλες.

Ναι κάποτε έπληξε σ' ένα από 'κείνα τα σπιτία, που οι γυναικούλες των μοιά-ζουν με πεταλούδιτσες.

Τι διαδικασία χρειάζεται να καθήσης μέσα σ' ένα τέτοιο σπίτι! Το δωμάτιο που θα σε μπάσουν είναι από κίτρινο ξύλο, με τραπέζια και χαμηλά έπιπλάκια. Το κρεβάτάκι χάρω στο πάτωμα, σκεπασμέ-νο με λευκές καθαρές ψάθες.

Ο υπηρέτης τον πήρε, τον πήγε στο μπάνιο, τον έγδυσε, τον έπλυνε και του φόρεσε ένα μακρύ λευκό κιμονό.

Επειτα βρήκε τη γκέισα. Ήταν μα-κιγιαρισμένη, χτενισμένη τόσο όμορφα και με τόσο τέχνη, που του φαινόταν άμαρ-τία να την άγγιξη, μη πάθη τίποτα.

Ένα σωμάτικι λεπτό, κλεισμένο κι' αυτό μέσα σ' ένα πολύχρωμο μεταξωτό κιμονό με όμορφα λουλούδια.

Και ο Μιγκουέλ, ντυμένος μ' εκείνο το λευκό κιμονό μπροστά στο εύθραυστο έ-κείνο γυναικείο πραγματάκι, φάνηκε πά-ρα πολύ ήλιθιος!

★

Το τραίνο έφτασε.

Ο Μιγκουέλ βγήκε από το σταθμό.

Το πράσινο αυτοκίνητο βρισκόταν στην πλατεία Σαγκουράγκι. Ήταν μία υπέρο-χη «Πακάρ», μακρουλή και μεγαλοπρε-πής, που προϋπέθετε και ιδιοκτήτη με πολύ γούστο.

Ο σωφέρ ήταν Γιαπωνέζος. Φαινόταν πως δεν εγνώριζε διόλου εκείνον που πε-ρίμενε να μεταφέρει με τη μηχανή του.

Ο Μιγκουέλ έμπηκε στο αυτοκίνητο.

Ο σωφέρ ξεκίνησε.

Τι σκοτεινή που είχε η Γιοκοχάμα τη νύχτα... Και τη νύχτα εκείνη υπήρχε έ-πιπλέον συννεφιά.

Ο Μιγκουέλ θυμόταν τώρα ότι είχαν περάσει δυο γεφυρούλες με τόξα. Επει-τα γύρισε αριστερά και τράβηξε προς το λόφο που βρίσκεται απέναντι από το λιμάνι.

Επειτα το αυτοκίνητο σταμάτησε, κι' ένας υπηρέτης που περίμενε μπροστά σε μία καγκελλόπορτα, τον εισήγαγε μέσα σ' ένα κήπο.

Τη στιγμή εκείνη ένεφανίσθη ένα κομ-μάτι φεγγάρι και ο Μιγκουέλ αναρωτιό-ταν αν τον είχαν οδηγήσει σ' ένα ναό ά-πό κείνους που είχε ζωγραφισμένοι απέξω με χρυσό και με λάκα.

Ήταν ένας μικρός κήπος με μία μι-κρή λίμνη. Στο βάθος ήταν το σπίτι που έμοιαζε με το ναό του Μικού.

Ένας άλλος υπηρέτης τον περίμενε στην είσοδο του σπιτιού.

Ο Μιγκουέλ πέρασε ένα διάδρομο στρωμένον με χαλιά κι' ανέβηκαν στο έ-

πάνω πάτωμα. Πέρασε ένα σαλόνι υπέ-ροχα διακοσμημένο με λάκες. Μία βιβλι-οθήκη, πολλά αγαλματάκια.

Ο υπηρέτης υπεκλήθη και του έγενεψε να μπη.

Ο Μιγκουέλ εύρεθη σ' ένα μεγάλο δω-μάτιο του οποίου οι τοίχοι ήταν χρωμα-τισμένοι με χρυσό.

Είσαθε σεις, γιατρέ; Δώστε, δώστε γρήγορα...

Δεν ήταν ή φωνή άρρωστημένης γυ-ναίκας.

Ο Μιγκουέλ του φάνηκε ότι άνεγνώ-ρισε τη βραχνή και διακεκομμένη αυτή φωνή.

Ενοίωσε ένα αίσθημα φόβου και στε-νοχώριας. Στενοχωριόταν τώρα που βρέ-θηκε μόνος μ' αυτή τη γυναίκα, ή οποία δεν τον είχε δη' ακόμα.

Δεν ήταν κανένα φοβιταίρικο παιδί, αλλά τα χείλη του τρεμούλιασαν πριν να μιλήσει.

Με συγχωρείτε, κυρία, αλλά ο Ια-τρός Κρίεϋ.

Τον διέκοψε μία κραυγή:

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Ο Μιγκουέλ έσκέφθη ότι έκανε άσχη-μα που ντύθηκε με σμόκντ.

Ποιος είστε σεις; Τι θέλετε;

Και μία γυναίκα αναπήδησε μπροστά στον Μιγκουέλ, από ένα ντιβάνι το οποίοι ήταν κρυμμένο πίσω από ένα κεντημένο παρασάν.

Και διηγήθη.

Της είπε για τις τρεις φορές που κά-λεσαν τον Ιατρό στο τηλέφωνο.

Της είπε την αδιαφορία του γιατρού Κρίεϋ.

Της εξήγησε την περιέργειά του.

Τέλος της διηγήθη τη μυστηριώδη συ-νομιλία του από το τηλέφωνο: «Αυτοκί-νητο πράσινο κ.τ.λ.»

Είμαι τόσο πολύ μόνος, κυρία μου! Στενοχωριέμαι τόσο πολύ στο Τόκιο! Κι' εγώ δεν ήξερα που πήγαινα άνευθασμέ-νος στο πράσινο αυτοκίνητο. Σας ζητώ συγγνώμην, κυρία μου...

Και τώρα; ρώτησε ή κυρία με σκο-πιμότητα.

Αλλά ο Μιγκουέλ ήταν πολύ συγχυ-σμένος για να καταλάβη.

Θα φύγω άμέσως. Σας παρακαλώ και πάλι να με συγχωρήσετε.

Ελάτε, του είπε εκείνη.

Και προηγήθη. Μπήκε σ' ένα άλλο δω-μάτιο. Αλλ' όταν πέρασε το κατώφλι του δωματίου εκείνου, ο Μιγκουέλ δεν μπό-ρεσε να κρατήσει μια φωνή έκπληξας και θαυμασμού.

Τα μάτια του είδαν ένα ουδέτερο φως ένα φως που έρχόταν σαν βροχή από το ταβάνι.

Το φως αυτό δεν ήταν λευκό, ούτε πρά-σινο, ούτε γκριζό, ούτε ρόζ.

Ήταν ένα άχρωμο φως. Ήταν ένα φως συννεφιασμένο.

Ο Μιγκουέλ έβλεπε τώρα πολύ καλά την κυρία.

Σ' εκείνο το άλλο δωμάτιο δεν μπο-ρούσε να ξεχωρίση καλά τα χαρακτηρι-στικά της.

Ήταν μία γυναίκα ακαθορίστου προε-λεύσεως, ψηλή και αρκετά νέα.

Είχε κάτι τόξα φρυδιών πάνω από πε-

ρίεργα μάτια. Λίγο κόκκινο στα μελα-χροινά μάγουλά της.

Τα μαλλιά της ήταν κατάμουρα και πυκνά. Τα δάχτυλά της ήταν στολισμένα από δυο μεγάλα στρογγυλά σμαράγδια, που έμοιαζαν με δυο πράσινα δάκρυα πάνω στα λευκά της χέρια.

Παρουσιάστηκε ένας υπηρέτης.

Η κυρία χαμογέλασε ως σημείον ά-ποχαίρεσμού.

Το τελευταίο τραίνο φεύγει σε μία ώρα, είπε. Το αυτοκίνητο θα σας οδηγή-ση στο σταθμό.

Κυρία... Σας ζητώ και πάλι συγγνώ-μην. Αλλά είμαι τόσο μόνος...

Εκανε να φύγη. Στο κατώφλι ξανα-γύρισε.

Μου λέτε το όνομά σας, τουλάχιστον, κυρία μου;

Πώς νομίζετε ότι ονομάζομαι;

Δεν ξέρω, κυρία μου. Για μένα είσατε ή άγνωστος Μοιραία.

Μάλιστα. Αυτό μ' άρέσει. Νά με λέ-τε Μοιραία.

Και ο Μιγκουέλ έκύτταξε και πάλι το κατάκλειστο αυτό δωμάτιο, το δωμάτιο δίχως παράθυρα και ψιθύρισε:

Όπως αγαπάτε. Θα σας ονομάζω Μοιραία!

★

Δυο δόλοκληρες ημέρες έχασε ο Μιγ-κουέλ αναζητώντας το μυστηριώδες αυ-τό σπίτι.

Είχε τηλεφωνήσει στην Πρεσβεία ότι ή-ταν άρρωστος, ενώ αυτός βρισκόταν στη Γιοκοχάμα κι' έψαχνε να βρής το σπίτι της Μοιραίας.

Περνούσε δρόμους, δρομάκια, πέρασε το δρόμο που είχε ξαναπεράσει τη νύχτα εκείνη μέσα στο πράσινο αυτοκίνητο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Τρεις ημέρες τώρα ο Μιγκουέλ έψαχνε στη Γιοκοχάμα να βρής το σπίτι της Μοιραίας, της γυναίκας.

Εξωφρενικές λατρείες αγρίων εις ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΙΔΩΛΑ

“Ενας που γυρίζει τον κόσμο, δεν πρέπει να είναι ούτε αρχαιολόγος, ούτε φιλόσοφος για να διακρίνει ότι οι άνθρωποι λατρεύουν το θεό τους κατά διάφορο τρόπο, ο καθένας και τον αναπαριστούν ανάλογα με την αντίληψή τους.

“Από τον μεγαλοπρεπή Δία και την αυστηρή Αθηνά μέχρι το τερατώδες Ινδιάνικο είδωλο ή τα έδρανα της Νταχομέ, πόση, αλήθεια, διαφορά αντίληψης και καλαισθησίας υπάρχει!

Πόση διαφορά στον τρόπο του έκφραζεσθαι και του αισθάνεσθαι!

Τό να βλέπει κανείς έναν μαύρο του Κόγκου να λατρεύει ένα κομμάτι ξύλο ή ένα κόκκαλο Ιπποποτάμου, έναν λάπωνά να προσκυνά ένα κέρατο ελαφιού, έναν κάτοικο του Καλιμάντζαρου να θεωρεί ως θεότητα ένα μαστούνη μ’ ένα κομμάτι άχυρο στην άκρη του, όλ’ αυτά για μας τους πολιτισμένους φαίνονται κουτά και χονδροειδή πράγματα.

“Αλλ’ αν προσέξουμε λιγάκι, θα δούμε ότι κι’ εμείς οι ίδιοι είμαστε αρκετά προληπτικοί και πολλές φορές δίνουμε σημασία σε μικροπράγματα, τα οποία τα κοινοί θα θεωρούσαν ως φυλαχτά, είτε για το μάτι, είτε για την τύχη, είτε για τον έρωτα.

Τί κάνουμε δηλαδή περισσότερο απ’ αυτά που κάνουν οι πρωτόγονοι άνθρωποι; Μιλήσαμε προηγουμένως για ξυλαρά-

κια και κόκκαλα Ιπποποτάμων, αλλ’ υπάρχουν θεότητες που τις παράξενες.

Οι Κάφροι αναπαριστούν συμβολικά το Καλόν Πνεύμα με ένα κανάτι γεμάτο νερό.

Οι γηγενείς της Ζανζιμπάρτ νομίζουν ότι ο θεός τους βρίσκεται μέσα σ’ ένα ξύλινο καλάμι.

Υπάρχουν και τ’ άστεια. Κάποτε ένας περιηγητής ανέκαλυψε στο Γκαμπών μία φυλή, η οποία ελάτρευε ως θεό της το σίδερο μιάς χαλασμένης ομπρέλλας!

Σε κάτι νησιά του Ωκεανού μία άλλη φυλή είχε μαζέψει κουτιά από κονσέρβες και τα προσκυνούσε.

Πολύ πιο περίεργες είναι οι θεότητες οι οποίες δημιουργήθηκαν από το φόβο.

Τώρα δσον άφορα τις Ιεροτελεστίες της λατρείας αυτής ποικίλλουν και είναι αξιοπερίγραπτες.

Σε πολλά άγρια μέρη, κατά την τελευταία της λατρείας συνθίζουν να σφάζουν άνθρωπο. Βγάζουν την καρδιά του, την κάνουν μικρά-μικρά κομματάκια και τη μοιράζονται ανάμεσά τους.

Εκεί όμως που ο ταξιδιώτης θα σταματήσει από κατάπληξη, είναι στάς Ινδίας, όπου θα δει τεράστια, κολοσσιαία αγάλματα.

Θεότητες ποικίλες, με μορφές διάφορες, με πολλά κεφάλια, με φυσιογνωμίες ακατανόητα τρομαχτικές.

Σ’ αυτά τα είδωλα, τα κολοσσιαία αυτά αγάλματα, προσφέρονται πολλές φορές αυτοθούλως πολλοί άνθρωποι για θυσία!

Γι’ αυτό θα δούμε πολλές φορές δίπλα σ’ αυτά τα αγάλματα κρίκους και άλυσίδες μπηγμένες στον τοίχο.

Σ’ αυτά έρχονται και δένονται τα θύματα για να θυσιασθούν, προσφέροντας το σώμα τους ως δώρον στη θεότητα.

Και το είδωλο απέναντί του εξακολουθεί να τον κυττάει με τα γουρλωμένα μάτια και με το μακάθριο χαμόγελό του.

Ευτυχώς που ο άνθρωπος ξέρει να λατρεύει και αγαθά πνεύματα και κατάρθωσε να εξαλείψει το φόβο με την αγάπη.

Ο μεγάλος ταύρος της παγόδας του Ταντζούρ είναι ένα από τα σπουδαιότερα είδωλα των Ινδιών.

“Έχει κατασκευασθεί από μονοκόμματη πέτρα.

Αυτό είναι ένα από το πιο μεγάλα είδωλα των Ινδιών.

“Άλλη χώρα ή οποία έχει κολοσσιαία αγάλματα θεών είναι η Ιαπωνία και πρό πάντων το είδωλο του Βούδδα.

Το πλέον διάσημον από τα κολοσσιαία αυτά αγάλματα είναι το γνωστόν με το όνομα Ντάι Μπουτζ και βρίσκεται στην άρχαιότατη πόλη Καμανούρα. Το άγαλμα αυτό έχει ύψος 20 μέτρων. Μεγαλύτερο άγαλμα απ’ αυτό δεν υπάρχει σ’ όλον τον κόσμο.

Είπε άγνωστον πότε κατασκευάσθη.

Όπωςδήποτε ο άνθρωπος, είτε μικρό είτε μεγάλο άγαλμα προσκυνά το οσιώδες γι’ αυτόν είναι ότι λατρεύει κάποιον θεό, κι’ αυτό του φτάνει!

MARTEN NTIAZ

Για να μαθαίνετε

Διασκεδάζοντας

Ιατρική

Ο ΥΠΝΟΣ ΩΦΕΛΕΙ Ή ΒΛΑΠΤΕΙ;

“Η σημερινή Ιατρική έπιστήμη παραδέχεται ότι εξ η ύπνου άρκοουν για έναν υγιή άνθρωπο και ότι μόνο τα... ζωα κοιμούνται παραπάνω από 8 ώρες.

“Ωστόσο υπάρχει και ή εξής λεπτομέρεια, που πρέπει να διασαφηνισθεί. Οι άνθρωποι που έχουν βαρύ και μονοκόμματον ύπνο, μπορούν να άρκεσθούν σε λιγώτερες ώρες. “Ενθ αντιθέτως εκείνοι που έχουν ύπνο διακεκομμένο και ελαφρόν, έχουν ανάγκη και περισσότερων ώρων.

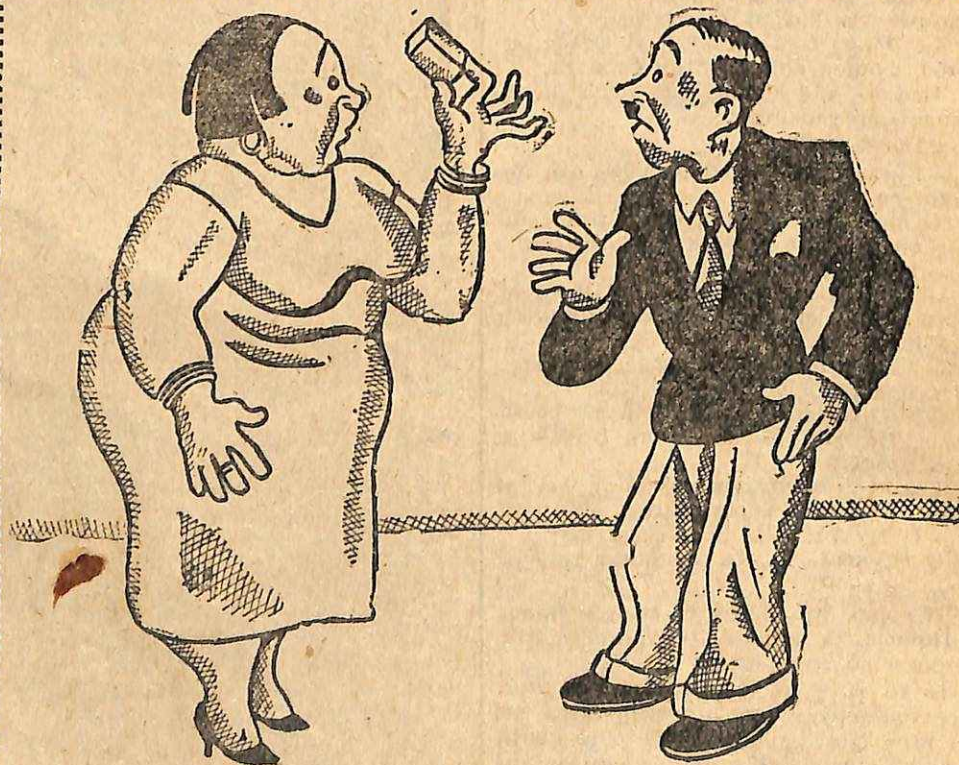
Πάντως ή υγιεινή συνιστά μόλις ξυπνήσιν κανείς, να πηδά από το κρεβάτι του και να σηκώνεται, γιατί κάθε προσπάθεια να ξανακοιμηθί θα του είναι ματαιία και επιβλαβής.

Γεωλογία

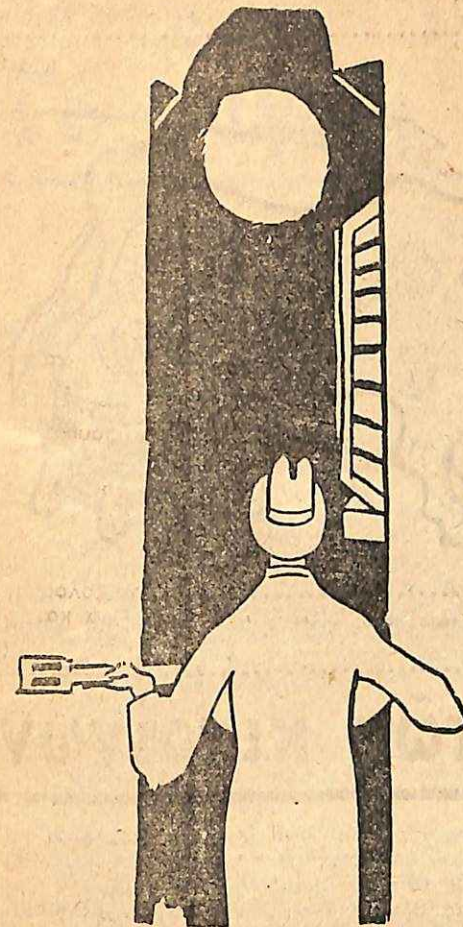
ΠΟΣΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΕΙΝΕ Η ΓΗ;

“Ο Ούέλς στην παγκόσμιο Ιστορία του αναφέρει ότι το ήμισυ και πλέον των γεωλογικών χρόνων έχουν ήδη περάσει και ότι ή ζωή έχει φτάσει πιά στο προχωρημένο παλαιοζωϊκό στάδιο. “Ας σημειωθεί ότι τα παλαιότερα πετρώματα που ήδραν οι γεωλόγοι άριθμούν ζωή τουλάχιστον 25.000.000.000 ετών!

ΧΡΗΣΙΜΟ ΔΩΡΟ

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, καίμενε, μου πήρες δώρο για τη γιορτή μου ένα σαπούνι! Τι να το κάνω; ΕΚΕΙΝΟΣ: Άγαπούλα μου... Έσθ δε μου πες να σου πάρω κάτι για το λαιμουδάκι σου και για τ’ αυτιάκια σου;

KANTADES

Μια χιουμοριστική... νοσταλγία για την Παληά

= ‘Αθήνα και τον παληό καλο εκείνον καιρό! =

Είπε ο άνθρωπος τέτοιος, ή ανθρώπινη ψυχή. Πάντα μεμψιμοιρη, κλαψιάρικα, κακομοίρα. Τις περισσότερες φορές κι’ αυτή δεν ξέρει τι θέλει. Τη μία στιγμή μπορεί να κλαίει για το παρελθόν, και τούτο γιατί πέρασε, την άλλη να γελάει γι’ αυτό έπειδή υπήρξε.

“Ανάλογα με την ψυχική διάθεση της κάθε στιγμής, ο άνθρωπος γίνεται είτε δήμιος είτε συνήγορος μιάς προηγουμένης συνθείας έστω κι’ αν αυτή γι’ αυτόν δεν ήττο... ήθεια.

Πρόκειται συγκεκριμένα για τη συνθεία της καντάδας.

Οι παλαιοί ‘Αθηναίοι την έζησαν, την γνώρισαν. Οι νέοι ‘Αθηναίοι την γνώρισαν κι’ αυτοί, αλλά από τους επικηδείους της, από τα λείψανά της.

“Ακούσαμε κι’ άκούμε ανθρώπους να την θρηνολογούν και στα τύμπανά μας άπειρες φορές έκτύπησαν τα μοιρολόγια των άπαρηγορήτων φίλων της. “Οχι και λίγες φορές μιάς περιέθαλε του ενός ή του άλλου γνωστού ή ένθουσιασμού που για πηγή άστείρευτη, έχει το παρελθόν. “Ενα κομμάτι από το παρελθόν είναι και ή καντάδα. “Ενας παλμός της νεανικής τότε καρδιάς του παλαιού σήμερα ‘Αθηναίου. Οι δυνατοί πόνοι των άρθρώσεών του, που φέρνουν στο νού το παρελθόν, τις στιγμές που έζησε τότε σαν νέος και μπρός απ’ τα μάτια του

σαν εικόνες όνειρου περνούν οι σκηνές της τότε ζωής του..

Μεταχειρίζεται αυτό για παυσίπονο μέσο. “Υπήρξε νέος με γερή καρδιά, με δυνατό μέλη. Τη σκέψη του την άπασχολούσαν όνειρα και οι παλμοί της καρδιάς του έπρόφεραν γλυκά τ’ όνομα της αγαπημένης του. “Έχει λοιπόν δικήν να μοιρολογεί και να κλαίει σήμερα αυτό που πέρασε, αυτό που πέθανε.

Το περίεργο όμως είναι ότι και εμείς σήμερα δεν μένουμε άδιάφοροι σ’ αυτές τις έκδηλώσεις του πόνου. Θά πη μεγάλο ψέμα εκείνος ό οποίος θα άρνηθί ότι νοσταλγεί κάτι απ’ αυτά τα παλιά. Σαν τι; Δεν ξέρω όπως δεν ξέρει και κανείς. Την παληά ‘Αθήνα; Δεν τό πιστεύω, άφου δεν την γνώρισε. Τις παληές συνήθειες; Ούτε πάλι, γιατί οι σημερινές έγιναν δευτέρα λύσις στο νέο ‘Αθηναίο.

Τί λοιπόν; “Ισως όλα, ίσως και τίποτα. Νοσταλγεί κάτι που δεν έν γνώρισε και που εκείνοι που τον γνώρισαν τό παρουσιάζουν σήμερα σαν όνειρο, σαν ποίημα, έστω κι’ αν στην πραγματικότητα δεν ήταν τίποτ’ απ’ αυτά.

Αυτή ή νοσταλγία έσπρωξε τα θήματα μου, μία από τις περασμένες σελινοφώτιστες νύχτες, να με οδηγήσουν σε κάποια πλατεία. “Τα παλιά ‘Αθηναϊκά τραγούδια, έσκέφθηκα. Ίσως με βοηθήσουν να βγώ απ’ τό λαβύρινθο των συναισθημάτων που νοιώθω σαν άκούω κάτι για την παλιά ζωή και να έξηγησω την αίτία αυτής της νοσταλγίας.”

Με είχαν προλάβει κι’ άλλοι πολλοί. “Αμέτρητος κόσμος είχε κατακλείσει τη πλατεία και δυσκολεύτηκα πολύ να θρώ μια γωνιά ελεύθερη για να την καταλάβω. Δεν κύτταξα ποιος είχε γείτονάς μου. “Η σελήνη, σαν δυνατός μαγνήτης, είχε τραθήξει τα βλέμματά μου. Μέσ’ στον όλόχρυσο δίσκο της ένόμιζα πως διάβαζα τους στίχους κάποιου ποιήματος και πως στα αυτιά μου βούιζε μια γλυ

γειτονιά τους.

“Αρχισαν; μ’ έρώτησε ό της στιγμής εκείνης γνώριμός μου. “Νομίζω, άπάντησα, γιατί κάποιον βλέπω να κουνά τα χέρια του... “Πως, δεν άκούς; “Εσείς; “Οχι! “Ο χρόνος, παιδί μου, έσκληρυνε πολύ τα τύμπανά μου... “Εσθ δεν άκούς;

—“Ακούω. “Ακούω τη διπλανή μου κυρία να λήη σ’ κάποια γνωστή της, πως τά φασόλια που πήρε απ’ τον κύρ—Κάστα—τον μπακάλη της γειτονίας—ήσαν καλόβραστα και χύλωσαν μια χιασά μέσ’ στο σουκάκι. “Ακούω κάποιο νεαρό—μαθητή, αν κρίνω απ’ τα λόγια του—να λήη σε μια δεσποινίδα πως έγραψε καλά στα γαλλικά. “Ακούω ένα μαρό να γρινιάζει και τη μητέρα του να τό άποκαλή “κακασμένο”, “γρουσουζι κοσ”. “Ακούω ένα σαρφ πράγματα! Πως δεν άκούω;

—Τί τραγουδούν, δεν άκούω; “Τό μόνο που δεν άκούω είναι αυτό. “Τό ίδιο κι’ εγώ. Και να σκεφθεί κανείς πως μόνο γι’ αυτό ήρθαμε. “Ας έλπίσουμε πως ό κόσμος σιγά-σιγά θα ήσυχάσιν. Πάντοτε αυτό συμβαίνει. Την ώρα που άρχίζει ή συναυλία, τό θέατρο, ό κινηματογράφος, όλος ό κόσμος την έρίσκει κατάλληλη για τη διεξαγωγή της συζητήσεως του. Εκείνη την ώρα θα θυμηθί πως έχει κάποιον έχθρο για να τον έριση, πως οι δουλειές του δεν πηγαίνουν καθόλου καλά, πως τό παιδί

—Κάποιον βλέπω να κουνά τα χέρια του..

—“Ε! κύριε... άκουσα μια φωνή δίπλα μου κι’ έννοιωσα συγχρόνως μια σπρωξή στην πλάτη. Δεν τό καταλάβατε πως τ’ ση άρα πατάει στο πόδι μου;

—“Α! δικό σας πόδι ήταν; Με συγχωρείτε..

—“Ε! κύριε... άκουσα μια φωνή δίπλα μου κι’ έννοιωσα συγχρόνως μια σπρωξή στην πλάτη. Δεν τό καταλάβατε πως τ’ ση άρα πατάει στο πόδι μου;

—“Α! δικό σας πόδι ήταν; Με συγχωρείτε..

“Ενθ τό πνεύμα μου πετούσε σε ποιητικούς όρίζοντας τό... κουρασμένο σώμα μου είχε θρή την εύκαιρία να ξεκουραστή στο πόδι του συνανθρώπου μου. Προσπάθησα να όνειροπολήσω πάλι. “Εχασα τό βλέμμα μου στα χρυσάφια της σελήνης. Γίποτα. Δεν διέκρινα πιά τους στίχους του ποιήματος και οι μελωδίες είχαν παραχωρήσει τη θέση τους στις κουδέντες του πλήθους που με τριγύριζε.

—Με συγχωρείτε που σας έσπρωξα έτσι άπότομα, άκουσα να μου λήη τό πρό-όλίγη ώρα... ύποστηρίγμά μου, αλλά ξέρετε έχω ένα φοβερό κάλο. “Αλλωστε μόλις και μετά βίας τά πόδια μου, κρατούν τό δικό μου σώμα..

“Εγύρισα και τον είδα. “Ενα κατάλευκο γεροντάκι γυρτό, με τά σημάδια του χρόνου θεθεία άποτυπωμένα στο πρόσωπό του. Πως να μη συγχωρήσης αυτό τον άνθρωπο; Και... μάλιστα για μια σπρωξιά, που όσο κι’ άπότομη να ήταν, προήρχετο από ένα άδύναμο πλάσμα...

Δεν ήταν γέροιο όμως μόνο εκεί, ήταν και νέοι, ήταν και δεσποινίδες, ήταν και... μωρά τά όποια, ό! δυστυχία, έστρίγγιζαν. Κοντά σ’ όλα αυτά υπήρχαν και πολυκατοικίες, γνήσια δημιουργήματα του παρόντος, οι όποιες άπειλητικές κρεμόντουσαν πάνω από τά κεφάλια μας.

Αυτές θέβαια δεν είχαν έρθει για να άκούσουν τά νοσταλγικά τραγούδια του παρελθόντος... Τί αντίκτυπο, άλλωστε, μπορούσε να έχη στη... πέτρινη ψυχή τους ή “Ανθισμένη άμυγδαλιά” ή τό “Μοδ’ παρήγγειλε τ’ άηδόνι”, άφου όλη τη μουσική τους διάθεσι, την έώδευαν στην άπόλαυσι της τζάζ, των ταγκό, της καριόκας, που τότε πρόσφεραν απ’ τό πρωί έως τό βράδυ, τά ραδιόφωνα των διαμερισμάτων τους; “Ενα μάλιστα απ’ αυτά εξακολουθούσε να θασανίζει κι’ εμάς, τους όποιους ή νοσταλγία του παλίου τραγουδιού, μιάς είχε οδηγήσει στη γειτονιά τους.

—“Αρχισαν; μ’ έρώτησε ό της στιγμής εκείνης γνώριμός μου. “Νομίζω, άπάντησα, γιατί κάποιον βλέπω να κουνά τα χέρια του... “Πως, δεν άκούς; “Εσείς; “Οχι! “Ο χρόνος, παιδί μου, έσκληρυνε πολύ τα τύμπανά μου... “Εσθ δεν άκούς;

—“Ακούω. “Ακούω τη διπλανή μου κυρία να λήη σ’ κάποια γνωστή της, πως τά φασόλια που πήρε απ’ τον κύρ—Κάστα—τον μπακάλη της γειτονίας—ήσαν καλόβραστα και χύλωσαν μια χιασά μέσ’ στο σουκάκι. “Ακούω κάποιο νεαρό—μαθητή, αν κρίνω απ’ τα λόγια του—να λήη σε μια δεσποινίδα πως έγραψε καλά στα γαλλικά. “Ακούω ένα μαρό να γρινιάζει και τη μητέρα του να τό άποκαλή “κακασμένο”, “γρουσουζι κοσ”. “Ακούω ένα σαρφ πράγματα! Πως δεν άκούω;

—Τί τραγουδούν, δεν άκούω; “Τό μόνο που δεν άκούω είναι αυτό. “Τό ίδιο κι’ εγώ. Και να σκεφθεί κανείς πως μόνο γι’ αυτό ήρθαμε. “Ας έλπίσουμε πως ό κόσμος σιγά-σιγά θα ήσυχάσιν. Πάντοτε αυτό συμβαίνει. Την ώρα που άρχίζει ή συναυλία, τό θέατρο, ό κινηματογράφος, όλος ό κόσμος την έρίσκει κατάλληλη για τη διεξαγωγή της συζητήσεως του. Εκείνη την ώρα θα θυμηθί πως έχει κάποιον έχθρο για να τον έριση, πως οι δουλειές του δεν πηγαίνουν καθόλου καλά, πως τό παιδί

—Κάποιον βλέπω να κουνά τα χέρια του..

—“Ε! κύριε... άκουσα μια φωνή δίπλα μου κι’ έννοιωσα συγχρόνως μια σπρωξή στην πλάτη. Δεν τό καταλάβατε πως τ’ ση άρα πατάει στο πόδι μου;

—“Α! δικό σας πόδι ήταν; Με συγχωρείτε..

—“Ε! κύριε... άκουσα μια φωνή δίπλα μου κι’ έννοιωσα συγχρόνως μια σπρωξή στην πλάτη. Δεν τό καταλάβατε πως τ’ ση άρα πατάει στο πόδι μου;

—“Α! δικό σας πόδι ήταν; Με συγχωρείτε..

—“Ε! κύριε... άκουσα μια φωνή δίπλα μου κι’ έννοιωσα συγχρόνως μια σπρωξή στην πλάτη. Δεν τό καταλάβατε πως τ’ ση άρα πατάει στο πόδι μου;

—“Α! δικό σας πόδι ήταν; Με συγχωρείτε..

του είνε άρρωστο και οι γιατροί δεν βρίσκουν τί έχει. Πάντοτε αυτό συμβαίνει. "Ας ελπίσουμε λοιπόν πως αυτή την έγ-λοβοή θα την αντικαταστήσει ή ήσυχία. Τίποτα όμως. Μείναμε με την ελπίδα γιατί ή διπλανή μου κυρία εύρισκε και τη φακή καλόβραστη, τις ρέγγες πάντοτε φρέσκες, έπειτα ή κύρ-Κώστας δεν έκλεβε και στο ζύγι... Ο μαθητής προ-ήώρησε τότε στο μάθημα των γαλλικών ώστε να λήν τόν έρωτα «άμοϋρ» και τό σ' αγαπώ «ζε τ' αϊμ». Στη φασαρία δέ του μωρού προσετέθη κι' άλλη ενός άλλου...

— "Αχι! άναστéναξε ό σύντροφος του θασανιστηρίου μου. Κι' όμως χρειάζο-ταν περισσότερος σεβασμός. Δεν πρέπει ν' αδιαφορή κανείς τόσο για τά περα-σμένα. Δεν ήρθα βέβαια εδώ για να νοιώσω εκείνο ακριβώς που έννοιωθα και τότε. Ήρθα μόνο για ν' απολαύσω κάτι που έφυγε για πάντα, κάτι που δεν πρό-κειται να ξαναγυρίσει. Τό σπιτάκι με τη γλάστρα του βασιλικού στο περβάζι του παραθύρου πέθανε πιο γρήγορα από μάς. Ή γαζία που είχε στην αυλή του, ξεράθηκε. Λέπει ή σκηνοθεσία του πα-ληού καιρού. Τίποτα δεν έχει μείνει που να μάς θυμίξη τά παλιά. Χρειάζóταν περισσότερος σεβασμός. Δεν είχε άδικο. Νοσταλγούμε έμεις αυτό που δεν γνω-ρίσαμε, πόσο περισσότερο αυτοί που τό έγνώρισαν, αυτοί που τό έζησαν. Ύπαρ-χουν όμως άνθρωποι οι όποιοι μεταχει-ρίζονται έαυτούς για... παράσιτα. Ο-πως τό ραδιόφωνο, έτσι και στη συναυλία θά θρεθί τό παρσίτο για να καταστρέ-ψη την άρμονία της μουσικής. Και τί άρ-μονία μάλιστα! Άρμονία που φέρνει μα-ζί της τά ρίγη ενός πολύ κοντινού πα-ρελθόντος, μιας ζωής που την έζησαν πολλοί απ' αυτούς που μάς περιβάλ-λουν.

Ύπάρχουν δυστυχώς και μερικοί αδιά-φοροι, οι όποιοι έρχονται για να προσθέ-σουν την άνορθογραφία τους στο ώρθο-γραφημένο σύνολο.

— Κυρία Ματίνα μου, έπηρεα κάτι φα-σόλια απ' τόν κύρ-Κώστα, σωστά λου-κούμια. Μου έχύλωσαν μια χαρά. Και ή φακή του καλόβραστη είνε, δέ λέω, άλ-λά τά φασόλια του είνε κάτι τό ύπéρο-χο...

— Η... φασολοφάγος κυρία, όταν γύ-ριζε στο σπίτι της, θά έλεγε ώριμένως πολύ καλά λόγια, για την συναυλία, πού... δεν άκουσε και πού κοντά σ' αυ-τήν δεν άκουσαν και όλοι εκείνοι οι ό-ποιοι ήσαν προσίτοι από τους... μύδρους του στόματός της.

— Ήταν άραία στη συναυλία; — "Α, άλλο να σου λέω, κι' άλλο ν' άκοδς. Τί κιθάρες, τί μαντολίνα, τί πα-ληά τραγούδια...! Όταν θά ξαναγίνη στη γειτονιά μας νάρηθς να πάμε μαζί... — Άκουγες καλά;

— Ήταν μια τέτοια ήσυχία! Νόμιζες ότι βρισκόμαστε σε νεκροτάφείο κι' όχι σε πλατεία...

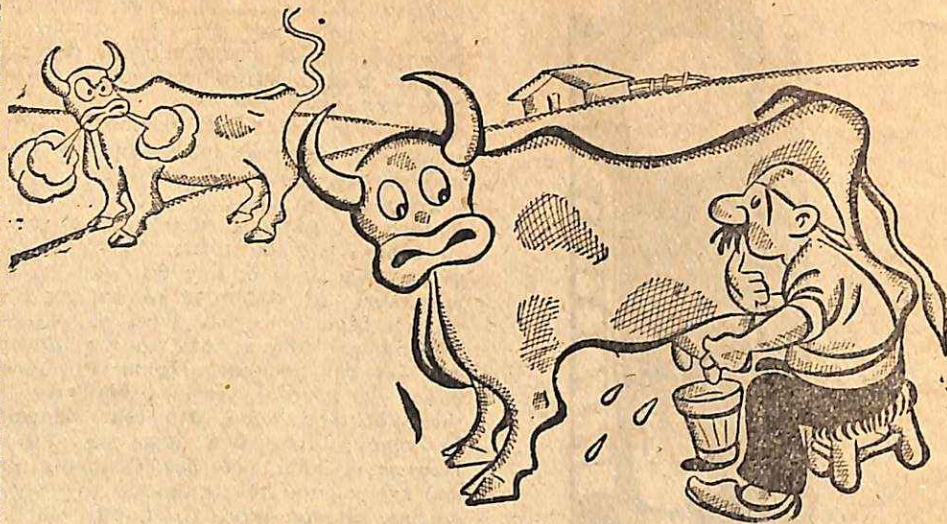
Αυτά θάλεγε, ώρισμάνως ή κακούρ-γα!!

ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Σκίτσα του ίδιου)

ΑΓΝΟΙ ΙΝΔΟΙ

ΑΙ Ίνδιοι έχουν ακόμα σήμερα 300. 000.000 καθάραιμους Ίνδους, οι όποιοι κρατούνται άνεπαρκή και άγνοϊ από τάς άναμίξεις άλλων φυλών.

ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Η ΓΕΛΑΔΑ: Σε παρακαλώ, μη με πασπατεύς τόσο πολύ, γιατί ό σύζυγός μου είνε φοβερό-ζηλιάρης!

Ο μεσαίων των κιτρίνων

Η σκληρότης των Κινέζων είνε παροι-μιώδης, ό δέ τρόπος με τόν όποιον τιμω-ρουν τους έχθρούς των και ή έκδικούνηται τους αντιπάλους των είνε μοναδικός εις βαρβαρότητα.

Τό μαστίγιον, οι καμένες βελόνες, τά βρασμένα αυγά κάτω από τις μασχάλες και ό τροχός με τά φαρμακερά βελόνια που έσοχίζουν τις σάρκες είνε εις την ή μερρησίαν διάταξιν, ιδίως άφ' ότου ό τρο-μερός έμφύλιος σφαγιαμός προέκλεσε τελευταίως μίαν άφάνταστον έξαψιν τωι παθών.

Τό έγκλημα και ή τιμωρία έθεωρείτο κατά τους παλαιότερους χρόνους μία τέ-χνη λεπτή, όπως ή ζωγραφική και ή ποι-ησις. Οι δήμιοι έθεωρούντο ήρωες έθνη-κοι, των όποιων τά χαρίσματα και την γενναιότητα έξυμνοΰσαν τά άσματα και διαιώνιζαν οι θρύλοι. Αί έκτελέσεις έ-λάμβανον χώρον δημοσία, ενώπιον τωι άρχόντων και τωι αυτοκράτορος, οι δέ καλύτεροι έκτελεσται έθραβεύοντο. Ί-δου πως άφηγείται ένας συγγραφέυς Κι-νέζος του 17ου αιώνος τά κατορθώματα των τριών καλύτερων άποκεφαλιστών της εποχής εκείνης:

«Μία ώμορφη μέρα, τρεις δήμιοι ένε-φανίσθησαν ενώπιον του πολίκτηπος Φου Τσίγκ και ίσχυρίσθησαν ότι είνε οι με-γαλύτεροι τεχνίται της Κίνας.

Ο πρίγκηψ άπεφάσισε τότε να διοργα-νώση ένα διαγωνισμόν, διά να κρίνη ποι-ος είχε τά μεγαλύτερα χαρίσματα από τους τρεις, δηλώσας ότι όποιος διέψευδε τάς προσδοκίας του θά άπεκεφαλίζετο την ιδίαν στιγμήν από τόν Ικανώτερον.

Την άλλη μέρα, ό πρίγκηψ και ή άκο-λουθία του ντυμένοι με ώραιες στολές, κατέβηκαν στον κήπο διά να παρακο-λουθήσουν τό περίεργον αυτό άγώνισμα. Οι δήμιοι ήσαν εκεί, καθώς και τρεις κα-τορθώσιμοι εις θάνατον.

Ο πρώτος δήμιος υπέκλιθη έμπρός εις τους άρχοντας και διέταξε τό θύμα του να γονάτιση και να σκύψη άπλώνοντας

τά χέρια του διά να πιάση τό κεφάλι του που θά έπεφτε από τό λαιμό του. Τράθη-ξε τότε τό σπαθί του και με ένα κτύπη-μα θαυμάσιο άπεκεφάλισε τόν κατάδικον, ό όποιος έδέχθη πράγματι τό κεφάλι του στις χούφτες του και έπειτα έσωριάσθη κατά γής. Τά χειροκροτήματα έξέσπασαν απ' όλες τις μεριές και όλοι συνεχάρη-σαν τόν δεξιότεχνην αυτόν άποκεφαλι-στήν.

Τότε προχώρησε ό δεύτερός δήμιος, έ-βαλε τό χέρι στην καρδιά του και υπέ-κλιθη έμπρός στον πρίγκηψ. Έπειτα, άποτόμως, έγύρισε προς τόν κατάδικον και με μία έσοχη σπαθιά του έπήρε τό κεφάλι, του όποιου τά μάτια εξακολου-θούσαν ν' άνεισγκλείουν όταν έπασε κα-τά γής. Τόσο γρήγορη ήταν ή σπ θια, ώστε τό μυαλό του καταδίκου δεν πρό-φθασε να αντίληφθί τό θάνατον...

— Ή γενναιότης σου είνε άσύγκριτη! φώναξε ό πρίγκηψ ένθουσιασμένος.

Άλλά ό τρίτος ύποψήφιος έπλησίασε ήρεμα, με υπερίφανο πρόσωπο. Κτύταξε μία στιγμή τό σθερκό του καταδίκου και έπειτα γρήγορος σαν μία άστραπή έσυρε τό σπαθί του και χτύπησε με άφάνταστη γενναιότητα και ώμορφία. Όταν τό κεφάλι του καταδίκου έμεινε στον τόπο του.

— Αδέξιε! φώναξε ό πρίγκηψ. Τώρα εά διατάξω να σε άποκεφαλίσουν έσένα.

Ο νέος δήμιος χαμογέλασε ήρεμα. Έ-πειτα με μία μεγαλοπρεπή κίνησι άδραξε τά μαλλιά του καταδίκου και άνασήκω-σε τό κοιμένο κεφάλι: ήταν τόσο γρή-γορη, τόσο άμεση ή σπαθιά του, ώστε τό κεφάλι έκόπηκε δίχως να πέση από τό λαιμό.

Αυτά διηγείται ό παλαιός Κινέζος συγ-γραφέυς με ειλικρινή θαυμασμό για τά κατορθώματα των «γενναίων» δημίων...

Σήμερα, ύστερα από τρεις αιώνες, ό θαυμασμός αυτών των Κινέζων άρχόντων προς τους δεξιότεχνας του έγκλήματος, παραμένει άμείωτος...

Πρωτότυπον ελληνικόν διήγημα —

Το μαγαζί του Σατανά

— Του κ. Δημοσθένη Βουτυρά

Πίσω από τό τεζάκι επρόβαλε κάθε τό-σο, τό ρόδινο πρόσωπο του Τσαμπίρη, πάντα με χαμόγελο γλυκό, κύταζε τους πελάτες του και πάλι κρυβόταν. Κι' όταν τόν ρωτούσανε για τό μαγικό του ποτό, άν είνε καλό, όπως τ' άλλο, πού είχε σω-θί πάντα τους έλεγε τά ίδια λόγια:

— Καλό λέει!... "Όποιος πίνει απ' αυ-τό, πίνει ζωή!

Άλλ' αυτός δεν έπινε ποτέ, ποτέ δεν τόν είχανε δη να πίνη απ' τό ποτό που έδινε τη ζωή. Κι' όταν του προσέφερανε κανένα ποτηράκι, άρνιότανε με τό ίδιο γλυκό χαμόγελο, και μάλιστα, ακόμη πιο γλυκό γινόταν, και τους έλεγε έμπιστευ-τικά, πως αυτός τη νύχτα, όταν κλείνει τό κατάστημά του, τότε ξεφαντώνει, τότε αδειάζει κόμπες...

Και τό πίστευαν αυτοί, τό πίστευαν. Μά και μπορούσε να μην πίνη τέτοια μα-γικό ποτό; Κι' έπειτα τέτοιο χρώμα, ποδ-χε αυτός, πως τόκανε;

Έτσι τους έλεγε ό Τσαμπίρης και με χαμόγελο γλυκό, τους έβλεπε να πίνουν κι' ύστερα μισοκλείνοντας τά μάτια του κρυβόταν πίσω από τό τεζάκι.

Και νέοι πελάτες, δυνατοί, εύρωστοι, έρχόντουσαν, κάθε μέρα, να πιούνε τό μαγικό ποτό, μαζί με τους παληούς, που κίτρινοι, καμπούρηδες, σέρνανε με κόπο τά πόδια τους.

Μία μέρα πήγε και ό γύφτος ό Μάκης να πη. Κελνη την ώρα, άνεβασμένος ένας πελάτης του μαγαζιού, πάνω σε μια σκά-λα, θούλωνε ψηλά, κοντά στην άταβά-νωτή σκεπή, κάτι τρύπες, που μπάζανε κρού.

— Φέρε λάσπη! φώναζε κάθε τόσο.

Ένας ξανθός, κοντός, με ζαρωμένο πρόσωπο, που κανείς δεν θά μπορούσε να βρή πόσο χρονών είνε, του την πήγαινε.

Κοντά στα θαρέλια και σ' ένα σωρό με-γάλο από κάρθουνα, καθόντουσαν πέν-τε απ' τους πελάτες του Τσαμπίρη, άλ-θινα σαράβαλα, άλλοι κίτρινοι, και άλλοι σά να σήκωναν στους ώμους τους μεγάλο άόρατο θάρος, και προσέχανε στην έργα-σία που γινόταν.

Ένας ψηλός, χοντρός, υπηρέτης, σα-ραντάρης, στεκότανε κοντά στην πόρτα, με τά χέρια πίσω, κυττάζοντας κι' αυτός με ύφος νυσταγμένο.

Αυτός, τό ξέραν όλοι εκεί, δούλευε δι-για μισθό, αλλά για να πίνη τά άπομει-νάρια του μαγικού ποτού.

— Μωρέ, καλά τά καταφέρνει! έπλε κά-ποιος απ' τους πέντε που καθόντουσαν γύρω απ' τό μεγάλο τραπέζι.

— Τι νομίζεις, του απήντησε ένας με γε-νάκια και κίτρινος σαν φθισικός, είχε έρ-γασθί μαζί με τόν Τρύφωνα κάμποσον καιρό, και πήρε τόν άέρα του μυστριού τό χέρι του.

— Βρέ! φώναξε από ψηλά, κείνος που βούλωνε τις τρύπες, που τόν θυμήθηκες;

— Ποδ τόν θυμήθηκα;... Μπορώ να τόν ξεχάσω;

— Μωρέ, για θυμηθήτε, που μάς έλεγε τ' άράπικα, πως τάλεγε;... Τώρα πάει κι' αυτός και τ' άράπικα του!

— Τίναξε τά πέταλα!

— Στήλωσε τά πόδια!

— Τάκανε ντούρα!

— Λάσπη! φώναξε από ψηλά εκείνος που μαστούρευε.

— Άμέσως! έκανε ό ξανθός με τό κου-ρασμένο πρόσωπο, ρινόφωνα, όπως φω-νάζουν τά γκαρσόνια των καφενείων.

Και σιγά, σιγά, πήρε λάσπη και του την πήγε.

— Χάλια τόκανε;! έπλε στον άνεβασμέ-νον ψηλά, κυττάζοντας τη δουλειά.

— Χάλια τόκανε;... "Ε, τρέξε πές στο Μαράμπη νάρη να τά κάνει καλύτερα! του απάντησε αυτός.

— Να πās έσύ να του τό πής!

— Τό Μαράμπη! βρέ!... έπλε ένας απ' τά σαράβαλα, που καθόντουσαν γύρω ά-πό τό μεγάλο τραπέζι, τώρα θάνε σκελε-τός πιά!...

— Άμ' για θυμηθήτε και για τό θε-ριό!

— Βρέ, αλήθεια!... Τόν καυμένο τό θεριό!

— Πάει κι' αυτός! πήγε να θρή τους άλλους.

— Όβλους, όβλους θά σας φάω! θυμά-στε πως μάς έλεγε; Είμαι θεριό σωστό!

— Πάει τώρα και δέ θά τό ξαναπή!

— Τώρα έχουνε γλέντι τά σκουλήκια πά-νω του!

— Και τόν μασούνε!...

Ο γύφτος τους κύταζε που μιλούσα-νε για τους χαμένους πελάτες του μαγα-ζιού, μ' εύθυμία και με γέλιο, και θαύ-μαζε πως δεν τους πείραζε ή σκέψη πως κι' αυτοί γρήγορα θά τρέζουνε να θρού-νε τους χαμένους παρακάικρα, συντρόφους τους, χτυπημένοι, όπως εκείνοι, απ' τό μα-γικό ποτό του Τσαμπίρη.

Τους είδε να σέρνονται, είδε τόν κον-

τό, ξανθό να σηκώνη μία μικρή σκάλα, που ήταν κοντά σε κείνον που δούλευε, και να την πηγαίνη άλλοδ και θυμήθηκε τί καλός τεχνίτης ήταν αυτός άλλοτε, τί δουλευτής! Και απ' την ημέρα που πάτη-σε στο καταραμένο μαγαζί με τό μάγο-πιότο, όλα τά λησμόνησε, μάννα, μία γρηά δυστυχισμένη, τέχνη, δειρα. Και όλοι οι άλλοι που ήταν εκεί, όλοι ήτανε τεχνίτες, σοβατζήδες, χτίστες, μαρσαγκοί, ράφτες, αλλά κανείς δέ δούλευε την τέ-χνη του πιά. Την είχαν λησμονήσει απ' την ημέρα που πατήσαν στο μαγαζί αυτό και ήπιαν τό ποτό του.

Κι' ενώ βλέπανε τους συντρόφους τους, τόν ένα μετά τόν άλλον, να πέφτουν συν-τριμμένοι, αυτοί, αδύνατοι, κοκκαλιάρη-δες και διχ όπως είχαν έρθει, δυνατοί, κόκ-κινοι, έπέμεναν να μένουν εκεί, πιστοί στη λατρεία του μαγικού ποτού και με έλπίδα στερεά, ότι τους δώση αυτό δύναμι, χρώμα και ζωή.

— Έτοιμα!... φώναξε κείνος που δού-λευε ψηλά.

— Έτσι γτέ!

— Έπί τέλους!

Κατέβηκε άργά, και με τη βοήθεια του κοντού ξανθού, πήρε τη σκάλα και την έάπλωσε κοντά στα κάρθουνα.

— Καλά είνε εκεί; ρώτησε κυττάζοντας τό τεζάκι και τριβοντας τά χέρια του.

— Καλά, καλά, άκούστηκε ή φωνή του Τσαμπίρη να λήν χωρίς να φανή διόλου τό πρόσωπό του. Κι' ύστερα από λίγο κα-θώς ό τεχνίτης έμενε ακόμη τριβοντας σιγά τά χέρια του και κυττάζοντας προς τό τεζάκι, κι' ενώ σ' όλο τό μαγαζί μία ήσυχία είχε άπλωθή, άκούστηκε πάλι ή φωνή του να λήν δυνατά:

— Κέρασέ τους!... και μπόλικο!...

Δυό δκάδες!...

Χαρά ζωγραφίστηκε στα πρόσωπα ό-λων, τά μάτια τους λάμψανε, πέταξαν σπί-θες, κι' ένα πλατύ χαμόγελο άνοιξε τά χείλια τους.

Και πίσω απ' τό τεζάκι πρόβαλε ό Τσαμπίρης, τό ρόδινο πρόσωπό του και τους κύταξε καλά με μάτια, που εξέφε-υαν άκτίνες γέλιου ειρωνικού σά νάταν απ' τό γέλιο του Σατανά, κι' έπειτα ά-νοίγοντας τό στόμα του κρύφτηκε.

ΔΗΜ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

MAYPO ΠΝΕΥΜΑ

— Από τό θεό νάν τώρη, κυρία Πρόεδρε! Μ' έβερνε, μ' έβερνε τόσο πολύ, που με μαύριζε στο ζυλό!

Πουθενά άλλο δεν συμβαίνει τόσο πολύ όσον εις τὸ Παρίσι αὐτὸ πού ἐγραψεν ὁ Ψυχάρης κάποτε: «οἱ γυναῖκες κυβερνᾶνε γλυκὰ τὴ ζωὴ μας». Ἀλήθεια. Καὶ δὲν τὴν «κυβερνᾶνε» ἀλλῶς μὲ μίαν ματιά ὅπως ἡ Βεατρίκη ἐκυβέρνησε τὴν μοῦσαν τοῦ Δάντη, οὔτε μ' ἓνα χαμόγελο ὅπως ἡ Μόννα Λίζα τὸν χρωστῆρα τοῦ Νταβίντσι. Τὴν κυβερνοῦν οὐσιαστικῶς. Τὴν διαχειρίζονται. Εἰς τὸ Παρίσι δὲν ἐφαρμόζεται τὸ «ζητήσατε τὴν γυναῖκα»—ἀν καὶ ἐγράφη γαλλιστί. Ἀπλούστατα, διότι δὲν εἶνε ἀνάγκη, χωρὶς νὰ τὴν ζητήσετε, θὰ τὴν εὕρετε πολὺ εὐκόλα παντοῦ. Ὅπου νὰ σταθῆτε, ὅπου νὰ μῆτε, ὅπου νὰ κάτεστε, σὰς περιμένει ἓνα ζευγάρι παιχιδιάρικα μάτια πρόθυμα νὰ προλάβουν πᾶσαν ἐπιθυμίαν σας κι' ἓνα γλυκὸ γυναικεῖο στοματάκι ἑτοιμὸ ν' ἀρχίσῃ νὰ σὰς κελαῖδῃ. Ἡ γυναῖκα ἔχει τὸ πρόσταγμα. Ἡ

σὺς μάλιστα αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸν θέλη-τρον τῆς κοσμοπόλεως. Ἡ Παριζιάνικα δουλεύει καὶ διαφεύδει τὴν κοσμογονικὴν παρὰδωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ὑψίστος, ὠρ-γιμένος, κατηράσθη μόνον τὸν Ἀδάμ νὰ κερδίῃ τὸν ἄρτον διὰ τοῦ ιδρώτος τοῦ προ-σώπου του. Ἡ Εὐα ἀπασχολεῖται ἀποικει-στικῶς μὲ τὰ γεννητοσύρια της—κατὰ τὴν βεί-αν ἐντολὴν—εἰς τοὺς ἀστικούς τόπους τῶν μετρίων κρατῶν, ὅπως σ' ἡμᾶς. Ἐνῶ εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς εἶνε σκληρὰ τῶν βιωτικῶν ἀναγκῶν. Καὶ ἡ μεγάλη πρόδοσις τοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶνε παρὰ ἓνας γυρισμὸς εἰς τὴν πρωτόγονον κατάστασιν: Εἰς τὸ Πα-ρίσι, λοιπόν, ἡ γυναῖκα σκοποῦνται ἐπὶ τὴν δου-λειά. Καὶ κυβερνᾷ πραγματικὰ τὴν ζωὴν μας δουλεύοντας, καὶ ὅσο θὰ τὴν κυβερνοῦ-σε ἐπὶ τὴν στενὴν κλινὴν τοῦ σπιτιοῦ.

Εἶνε ἐκτάκτως χαρμόσυνοι τὸ θέαμα κάθε

ἀπομεινόμερο στὰ μεγάλα σταυροδρόμια, στὰ ἐμπορικὰ κέντρα, τὴν ὥραν πού τὰ ζευγὰ τῶν ἐργαζομένων ἀνθρώπων ἀνταλλάσσουν τὸν στερεότυπον ἀποχαιρετιστήριον ἀπα-σπόν. Οἱ μοδιστρουῖες, οἱ πωλήτριες, οἱ μυ-ριαδες τῶν ἐργαζομένων θηλέων ἔχουν γε-ματίσει μὲ τοὺς ἐλλεικτοὺς τῆς καρδίας των εἰς τὰ ἀπόμερα φθινὰ ἐστιατόρια, ἐρροῦν-ξαν ἀπὸ μίαν φιάλη κόκκινον μπορντώ, ἤσαν τὸν καφεδάκον τους καὶ τώρα φεύγουν γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὰ μαγαζιά. Ἐκαμν μίαν διακοπὴν ἐρωτικῆς συνδιαλέξεως καὶ σὲ λί-γο θ' ἀρχίσουν πάλι τὴ δουλειά τους. Ἀλ-λά ὁ χωρισμὸς των εἶνε πάντοτε συγκινη-τικώτατος. Ὁ κόσμος νὰ χαλᾷ γύρω, αὐτὲς ἐννοοῦν νὰ φιληθοῦν. Ἀγκαλιάζονται, λοι-πόν, καταμεσῆς τοῦ δρόμου, μέρα μεσημέ-ρι καὶ φιλιῶνται μὲ τὸν ἀγαπημένο τους, φι-λιῶνται μία, δύο, τρεῖς, φιλιῶνται σταυρο-τά, φιλιῶνται στὸ στόμα, φιλιῶνται στὰ μᾶ-γουλα, καὶ ὅταν ἀκόμη κάμπουν τὴν γωνίαν, ἐκεῖνος πρὸς τὴν μίαν διεύθυνσιν καὶ ἐκείνη πρὸς τὴν ἄλλην, δὲν ἔχουν χορτάσει καὶ στρέ-φουν πίσω τὰ βλέμματα καὶ ἀπλώνουν τὰ χέ-ρια καὶ στέλνουν μεταξύ τους κι' ἄλλα φι-λιά. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἴσως εἶνε τόσο ἐν-λογημένος ὁ ἐρωτικὸς ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέ-λων πρὸς τὰ ἄστρα, ὅσον εἰς αὐτὰ τὰ μαρ-τυρικὰ πλάσματα, τὰ ὁποῖα ἀποζημιώνονται διὰ τὴν σκληρὰν βιοπάλην μ' ἓνα φιλ' γι' αὐτὸ τῶνον καθιερώσει καὶ ὡς δικαίωμα καὶ τὸ δίδουν δημοσίᾳ ὡς κἀτι ἀνεγνωρι-σμένον καὶ ἀπαρτρίαστον.

Εἰς τὰ ἐστιατόρια ὅπου σερβίρουν γυναι-κες—εἰς τὰ Ντυβάλ καὶ εἰς τὰ Μπουλάν—οἱ πελάτες κάθονται καὶ τρώνε μὲ θεοσκεν-τικὴν σιγῇ. Γιατὶ εἶνε ἡ γυναῖκα πού σοῦ καμάρει τὰ νεῦρα μὲ τοὺς τρόπους τῆς. Ἀν δὲν σοῦ ἀρέσῃ ἓνα φαί, ἀναγκάζεσαι κάποτε νὰ τὸ φᾶς χωρὶς νὰ βγάλῃς τοῖμοδιά. Ἀν ἀργήσῃ νὰ σοῦ φέρῃ κἀτι, εἶνε τόσο συμπα-θητικὴ ἡ καὶ μένῃ, πού δὲν τολμᾷς νὰ δια-μαρτυρηθῇς. Εἰς τὰ μεγάλα καταστήματα τοῦ στολισμοῦ ἀγοράζεις ὅ,τι σοῦ δίνουν αὐτὲς. Γυρνεῖς μὴ γράβατα, διαλέγεις, ἀνακατεύ-εις, εἶσαι δύσκολος καὶ ὅμως ἐνθουσιάζεσαι τὴν ὥρα πού ἡ πωλήτρια θὰ πιάσῃ μίαν καὶ θὰ τὴν δέσῃ στὸ χέρι τῆς. Καθὼς σοῦ τὴν δείχνει, ἡ γραβάτα φαντάζει ὡραιότερη καὶ δὲν ξέρεις ἂν τὴν ἀγοράζῃς γιατί σοῦ ἄρεσε αὐτὴ ἢ τὸ χέρι τῆς πωλητρίας. Εἰς τὸ κα-πνὸπωλεῖόν εἶνε χαρὰ θεοῦ νὰ σοῦ δῇ τὰ «Μαρυλάν». Ἀλλὰ καὶ ἂν κατὰ λάθος σοῦ δώσῃ ἄλλη μάρκα ἀκριβότερη, τὴν πληρώ-νεις ἀσυζητητί. Εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον παραγγέλλεις σοκολάτα καὶ αὐτὴ σαστισμένη μπορεῖ νὰ σοῦ φέρῃ παγωτό· δὲν θὰ θυμώ-σῃς μαζί της ποτέ· εἶνε τόσο τσαχλίνια καὶ περιποιητικὰ, πού θὰ τὸ καταπιῇς ἀγογγύ-στως κι' αὐτό! Εἰς τὰ ἀδαμαντοπωλεῖα εἶνε οἱ ὡμορφότερες, καὶ καθὼς πολοῦν, ἀναστε-νάζουν διαρκῶς. Βρίσκονται οἱ κακομοῖρες ἀνάμεσα στὸν πειρασμό. Ἀλλὰ καὶ σὺ ὅχι ὀ-λιγώτερον...

Γενικῶς κανόν: Ὅλες τοὺς ψοφᾶνε γιὰ κουβέντα ὅταν πωλοῦν. Ἀν εἶσαι λίγο θαρ-ρετὸς καὶ τίς πειράξῃς, δὲν τοὺς κακοφαί-νεται. Ἰσια-ἰσια μάλιστα, ἔχουν πάντοτε μὴ διαβολεμένη ἐτοιμότητα εἰς τὴν ἀπάντησιν. Ἀν εἰς τὴν θελκτικὴν φουρνάρινα σοῦ ξε-φύγῃ, δὲν ξέρω πῶς, καὶ τῆς πῆς: «Μιὰ φραντζόλα, κοπελλίτσα μου, ἀφράτῃ σὰν καὶ σένα», ἐνῶ ἐσὺ θὰ κοκινίζῃς, γιατί τὸ εἶ-πες γιὰ πρώτη φορὰ, ἐκείνη πού δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ πού τὸ ἄκουσε, θὰ σὲ ἀποστο-μώσῃ χωρὶς θυμὸ: —«Παραγορηθῇς πρὸς τὸ παρόν, γιατί δὲν εἶνε ὅλες οἱ φραντζόλες γιὰ ὅλα τὰ δόντια!» Ἡ ἂν ἀστετυθῇς μὲ τὴν ξεμπρατσωμένη μανάδισσαι —«Δεσποι-»

*Ἡ πολυθρόνη Μιστεγκέτ, ἡ «γυναῖκα μὲ τὰ ὡραιότερα πόδια τοῦ κόσμου», ὁ τύπος τοῦ αἰ. ὠνίου γαλλικοῦ «θῆλεος», ἡ ὁποία δὲν ἐνοεῖ νὰ παραδώσῃ τὰ σιληπέρα τῆς ἐνέοιτος παρ' ὅλα τὰ... γηραιότητά της.

Μιὰ ἐκκεντρικότης τοῦ Χόλλυγουντ

Τὸ «ματάκι»

Εἶνε πάρα πολὺ τῆς μόδας τὸ «ματά-κι» στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ δ' ἄλλοι ἀστέρες διαρκῶς κάνουν τὸ ματάκι εἴτε ὑπάρχει αἰτία εἴτε δὲν ὑπάρχει, ὅπως ἐξ ἄλλου τοῦ βλέπετε στὶς ἐδῶ φωτογραφίες τῆς Ἄννας

Ντρόρακ, τῆς Σάλλυ Ἔιλερς καὶ τῆς Λεοφόρας Μπούσμαν. Ὁφείλομε πάντως νὰ σὰς ποῦμε δι-αὐτὴ ἡ παραξενιά σχολιάζεται κάπως εὐρύτατα στὸ Χόλλυγουντ. Οἱ γνῶμες ἔχουν διαίρεθῇ. Σ' ἄλλους ἀρέσει τὸ ματάκι καὶ σ' ἄλλους δὲν ἀρέσει.

Πάντως, τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τσαχι-νιάς προσδίδει μιὰ χάρι στὴ γυναῖκα πού τὴ νοσημεῖ καὶ τὴν κάνει ἐλκυ-στική. Τώρα... ἀλλοῦ δὲν ξέρομε τί λέει τὸ «ματάκι», ἐδῶ ὅμως στὴν Ἑλλάδα λέει πολλὰ καὶ ἀλλοίμονο στὶς παρεξηγή-σεις.

νίς, δὲν ἔχετε ροδάκινα; Τί λέτε; Τὰ μαγου-λάκια σας...», θὰ γελᾷ, ἀλλὰ δὲν θὰ σιω-πῇ. Θὰ σὲ κυττάξῃ ἀπὸ πάνω ὥς κάτω καὶ θ' ἀπαντήσῃ: —«Ναί, ἀλλὰ γιὰ σὰς εἶνε λιγὰκι ἀκριβά, ξέρετε;» Ἡ κοσμηματοπώ-λισσα εἶνε ἱκανὴ καὶ νὰ σὲ προκαλέσῃ: —«Καὶ εἶνε, ἀρα γε, ὡμορφὴ σὰν τὸ μαργα-ριτάρι ἡ καρδιά πού θὰ τῆς τὸ προσφέρεις; Τί τῆς πληρώνεις; Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ πῇ ἔχει καταλάβει καὶ ὅτι θὰ ἦσαν διατεθειμένος καὶ νὰ τὸ πρόσφερερ στὴν ἰδίαν... Ἡ πετα-χτὴ μπακαλοπούλα, ἅμα περάσῃς μερικὲς φο-ρὲς τὸ βράδυ-βράδυ ἀπὸ τὸ μαγαζί, ἐκεῖ πού σοῦ διπλώνει τὸ πακέτο, σοῦ πετάει ξαφνι-κά: —«Φαίνεται ὅτι σὰς ἀρέσουν πάρα πολὺ οἱ... ἑλῆες!»

Ἔτσι, τὸ θῆλυ κατορθώνει νὰ μὴν πωλῇ, παρὰ μόνον ἐρωτα. Μ' ἓνα λόγο, μὲ μιὰ μα-τιά, μ' ἓνα χαμόγελο σοῦ παίρνει τὴν ἀθλίαν ζωὴν σὰ τρυφερά του γεράκια καὶ γλυκὰ τὴν κυβερνᾷ. Τὴν διαχειρίζεται, τὴν ὁρίζει, τὴν προστάζει νὰ περιμένῃ σὲ μιὰ γωνία τὴν θείαν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, καὶ νὰ φρίσῃ ἀπα-ράλλατα ὅπως τὰ ἀνατριχιαστικὰ ρολλά ὅ-ταν κλείνουν τὰ μαγαζιά...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ
(«Θελημένοι Θεοί»)

Τραγοῦδι τὸ φθινόπωρο

Φθινόπωρο σ' ἀγάπησα, πού τὰ θλιμμένα φύλλα πέφτουν κι' ἀφήνουν τὰ κλαριά γυμνά γιὰ τὸ χειμῶνα, πού βιάζονται τὰ δειλινά, κι' εἶνε τὰ ρόδα μῆλα, κι' εἶνε τὰ βράδρα μόνα...

Καὶ στέκω πάλι καὶ ρωτῶ ποῖα μοῖρα καὶ ποῖα μπόρα, ἐκεῖ πού μόνος ἔλαμπα στὰ βῆθη τῆς ἀβύσσου, ἀκάλεστα κι' ἀνέλπιστα, νὰ μ' ἔχη φέρεי τώρα, ζητιάνο στὴν αὐλὴ σου.

Κι' ὅταν τὸ γιῶμα χάνεται, κι' ἡ νύχτα κοτεβαίνει, καὶ σιωπηλά, σὰν τὰ βιβλία, τὸ φῶς τῆς μέρας κλείνει, νάρχομαι πάλι νὰ ζητῶ μιὰν ἡσυχία χαμένη—σὰ μιὰν ἐλεημοσύνη...

Σ' ἀγάπησα φθινόπωρο, τὴν ὥρα πού τὰ φύλλα πέφτουν κι' ἀφήνουν τὰ κλαριά κι' εἶνε τὰ βράδρα μόνα. Μ' ἀλήθεια νὰ σ' ἀγάπησα ἡ μὴν εἶν' ἡ ἀνατριχίλα τοῦ ἐρχόμενου χειμῶνα;...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Η ΖΩΗ ΞΑΝΑΡΧΙΖΕΙ

Ένα αισθηματικό διήγημα του Ντάνιελ Πουαρέ

— Μπράβο, φίλε μου! Είστε άκριβης.

— Μήπως δεν είμαι πάντα, μικρούλα μου Ζανίν;

— Ναι, όταν πρόκειται να μ' ευχαριστήσετε. Μ' όλο που δεν έχουμε καμιά συγγένεια, μ' αγαπάτε όμως και μου δείχνετε όλη τη στοργική φροντίδα που δείχνει κανείς στην κορη του.

— Σε γνώρισα τόσο μικρούλα...

— Ναι... ήμουν παιδάκι ακόμα άμα με πρωτογνωρίσατε... Κι' έτσι, τώρα είστε ο μόνος που μου μινει, από τότε που...

— Η Ζανίν Μεντίλλ σταματάει και ο Ρενέ Κουριό συμπληρώνει:

— Από τότε που κάμαres την κουταμάρα να χωρίσης απ' το Μαρσέλ.

Το θαμπωμένο βλέμμα της φωτίζεται σαν από κάποια θύμησι και η φωνή της προφέρει άργα, βαριά:

— Η ζωή!

— Η ζωή ξαναφτιάνεται άμα θέλη κανείς. Μπορείς πάντα να ξαναφτιάσης κάτι που δεν είχε τότε χαλασμένο. Είσαι χαριτωμένη, Ζανίν, και τελεία σ' όλα, αν εξαιρέσουμε μόνο την εξαιρετική σου ζωτικότητα: είσαι κάτι, σαν ελάττηριο, που δεν ξέρει να μισοτεντώνεται! Όσο για το Μαρσέλ...

— Ναι, ξέρω πώς ή καρδιά σου είχε γιομνη επείκεια...

— Νομίζω ότι θα δεχότανε ευχάριστα μια πρότασί σου να ξαναφτιάσετε την παλιά σας ζωή.

— Δεν έδειξε τίποτα όμως.

— Ξέρεις καλά πώς δεν εξαρτάται

απ' αυτόν... Μήπως δεν τον άφησες; Και γιατί; Συγχώρεσέ μου την έκφρασί... για μια περιπέτεια.

— Άλήθεια... μια περιπέτεια που δεν κράτησε παρά έξη μήνες... Ήμουν τρελή...

— Ήσουν σκλάβοι των γυναικών νευρών σου, απλούστατα. Άμα όμως πέρασε ή κρίσις κι' έσβυσε ή φωτιά, έπρεπε να γράφης το Μαρσέλ.

— Μα έχω και λίγον έγωισμό, γέρο μου.

— Στη δική σου περίπτωση, Ζανίν, δεν πρόκειται για έγωισμό αλλά για υπε-ρηφάνεια.

— Έστω. Δεν θέλω να υποκύψω, γιατί φοβάμαι μη συναντήσω άρνησι.

Ο Ρενέ Κουριό δεν άπάντησε. Κύταζε γύρω-γύρω τον κόσμο που έδειχνε την ώρα πλημμύριζε το κέντρο στο όποιο καθόταν με τη φίλη του... πήρε ύστερα το ποτήρι που έστεκε γεμάτο μπροστά του, το άδειασε απότομα και ύστερα γύρισε και είπε στη Ζανίν με φωνή που έμοιαζε θυμωμένη:

— Και επιμένεις να πας στην Έκθεσι.

— Ναι, απόλυτως. Δεν πιστεύω να σάς είναι δυσάρεστο;

— Έμένα; Όχι... Άν συναντήσης όμως τον Μαρσέλ.

— Άδύνατο... Ύστερ' απ' το βερνισάζ δεν πάει ποτέ στις εκθέσεις του πριν κλείσουν.

— Κι' αν δεν τελείωσε το βερνισάζ; Θάφτανε μια σύμπτωσης, Ζανίν...

— Δεν το άποκλείω, βέβαια. Γι' αυτό θα τηλεφωνήσουμε να ιδούμε. Τι τα βλέπετε... με τραβάει τόσο ή ζωγραφική...

— Η ζωγραφική μονάχα;

— Λατρεύω τα έργα του κυρίως και θέλω να δώ την καινούργια του παραγωγή.

— Ναι, ξέρω πόσο σε άπασχολεί ή τέχνη. Άλλά τι τα θέλεις; Σ' αυτή σου την έπιμονή να πας στην Έκθεσι του Μαρσέλ βλέπω κάτι το άφύσικο.

— Γιατί;

— Νά! Νομίζω πώς οδηγείσαι από ένα αίσθημα ώμορφο και άσχημο μαζί. Ή έπιμονή σου αυτή... κλείνει και κάποια περιέργεια συγχρόνως... να δής δηλ. αν, ύστερα από τον πόνο που του προξένισες, το ταλέντο του έμεινε άθικτο.

Τράβηξε μια κομψή ταμπакιерίτσα από τη τσάντα της, πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε προσεχτικά, προσπαθώντας να κρύψει τη στενοχώρια της.

Ο κανός την τύλιξε δλόκληρη με τη διάφανη γκριζογάλανη εσάρπα του και ή Ζανίν, σιωπηλή, έξακολουθούσε να παρακολουθώ τα δαχτυλιδάκια του καπνού που βγαίνουν απ' το στόμα της.

Επί τέλους είπε με σιγανή φωνή:

— Η διορατικότης σας θα μου ήταν ένοχλητική αν δεν ήμουν θετική για τη φίλιά σας. Δεν είναι άποκλειστικά ή περιέργεια που με τραβάει... είναι και κάτι άλλο μαζί. Δε διστάζω άλλωστε να σας το όμολογήσω: ή σκέψι του Μαρσέλ, ή μεταμέλεια για το κακό που του προξένισα από μια άσχεψία και ή θύμησι της παλιάς εύτυχίας μας, όλα αυτά με βαρύνουν κάθε μέρα περισσότερο... Γιατί ή καταιγίδα που με σήκωσε και κατέστρεψε τη ζωή μου κίνοντας έστί-α την ανέφελη ως τότε εύτυχία μου δεν μου άφησε ούτε καν μια θύμησι που να είναι γλυκειά.

— Ζανίν, της είπε ίκετευτικά ο Ρενέ. Δε θάθελες να συναντήσης τον Μαρσέλ;

Κούνησε το κεφάλι της άρνητικά.

— Δε μπορώ, δεν έχω τη δύναμη να νικηθώ.

Έκαμε μια κίνησι αποθαρρύνσεως, κύτταξε τη Ζανίν που το πρόσωπό της είχε πάρει τη συνθησιμένη του έκφρασι και της είπε απότομα:

— Λοιπόν; Θα πάμε στην Έκθεσι;

— Ναι, αλλά πρώτα πάμε μια στιγμή να τηλεγραφήσωμε.

Προχωρούσαν στις αίθουσες της Έκθεσεως Μεντίλλ. Ο Μαρσέλ είχε γερό ταλέντο: τα χρώματά του ήσαν άφθονα και τα σχέδιά του ζωντανά και σίγουρα.

Μερικά έργα του ήσαν από κάθε άποψι τέλεια και οι έπισκέπτες μένανε ώρες δλόκληρες έκστατικοί να τα θαυμάζουν.

— Έχει ταλέντο, ψιθύρισε ο Κουριό.

— Ναι... και το ταλέντο του δεν ζημίωσε, μ' όλο που έχασε τη μορφή του έλπε άδιάφορα ή Ζανίν.

Άλλά το μελαγχολικό χαμόγελο που συνώδεε τα λόγια της, έδειχνε πόσο της έστοιχίσε αυτό.

Το βλέμμα της τρομαγμένο έτρενε απ' τη μια πόρτα στην άλλη. Δεν είδε όμως πουθενά κενόν που τόσο φοβόταν να δώ. Έπισκέπτες άραιοι τριγυρίζανε στις αίθουσες και άνταλλάσσανε σιωπηλά τη γνώμη τους.

Βεβαιωμένη πια πώς ο Μαρσέλ δεν ήταν εκεί, ή Ζανίν βάλλθηκε να εξετάζη τους πίνακες.

Σιγά-σιγά κατευθύνθηκε στη δεύτερη αίθουσα. Μόλις διωες μπήκε, με την πρώτη ματιά πούρριξε στους πίνακες

που ήσαν εκεί μέσα, ή Ζανίν τάχασε. Στο βάθος είδε τέσσερα κάδρα με το ίδιο φόντο: τη σαλονάκι που είχανε τον καιρό που ζούσανε μαζί.

Με τα μάτια δρθάνοιχτα και με χείλη που τρέμανε, προχώρησε σαν ύπνωτισμένη... Ξεφύλλισε τον κατάλογο και διάβασε:

«ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ: I) Ο καλός καιρός, II) μάταιη προσμονή, III) τα παλιά, IV) χαμένη εύτυχία».

— Δέστε, ψιθύρισε στον Κουριό δείχνοντάς του τον κατάλογο.

— Προσπάθησε να την παρασύρη.

— Έλα, Ζανίν, πάμε να φύγουμε από δω μέσα.

Άλλά αυτή, άκίνητη, έξακολουθούσε να κατατρώη με τα μάτια της τους πίνακες, που άπαθανατίζανε το μαρτύριο του καλλιτέχνη.

Κι' ή άτμόσφαιρα, ή γεμάτη άγωνία σιλουέττα ενός άνδρος που στέκει στο παράθυρο και προσμένει μάταια, ή θλίψη του μπροστά σ' ένα πεσμένο χαμω γυναικείο πορτραίτο, όλα αυτά σκορπούσανε μια τέτοια μελαγχολία, που το κακό σιωπηλά τριγύριζε έδω μέσα, σαν να φοβότανε να ταράξη τη θλίψη του ζωγράφου.

Καρφωμένη στη θέσι της ή Ζανίν έστεκε με το βλέμμα προσηλωμένο στους πίνακες που δείχνανε τόσο ζωντανό τον βαθύ πόνο που αυτή του προξένισε.

Και τα χέρια της που σφίγγανε νευρικά τον κατάλογο, και το στήθος της που άνεβοκατέβαινε βιαστικά, δείχνανε την ψυχική της κατάσταση.

Και έάφνου τα μάτια της γιομίσανε δάκρυα και τα χείλη της άνοιχτήκανε για να προφέρουν μια λέξι «Συγγνώμη!»

Ο Κουριό την άφησε μόνη στη θλίψη της.

Άργά—τόσο το σώμα της ήτανε βαρύν—τραβήχτηκε απ' τη ρέμβη της και προχώρησε στο τραπεζάκι που καθότανε ο υπάλληλος ο έντεταλμένος να κανονίση τις πωλήσεις των πινάκων.

Πλησίασε και το έπε με φωνή που έτρεμε:

— Θα μου στείλετε σ' αυτή τη διεύθυνσι τους πίνακες τους τιτλοφορουμένους: ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ.

— Δυστυχώς, κυρία μου. Δεν είναι για πούλημα αυτοί οι πίνακες.

— Πέστε πώς τους ζητάει ή κ. Μεντίλλ και ότι είμαι διατεθειμένη να πληρώσω όσαδήποτε!

Και άπομακρύνθηκε.

— Ένα γράμμα για την κυρία, της είπε σε λίγες μέρες ή καμαριέρα.

Η Ζανίν πήρε το γράμμα και χλώμιασε άναγνωρίζοντας το χαρακτήρα.

Τρέμοντας έσκισε το φάκελλο και διάβασε σ' ένα μικρό ρόζ χαρτάκι που γλύστρησε απ' το φάκελλο:

«Γιατί άργησες τόσο, γλυκειά μου; Σε περίμενα τόσο καιρό! Έλα να κάψουμε μαζί τα ΕΠΕΙΣΟΔΙΑ, μια και χάσαν τώρα τη σημασία τους, άφου σε ξαναβρήκα. Μαρσέλ»

ΝΤΑΝΙΕΛ ΠΟΥΑΡΕ

Τό γέλιο

Μακραίνει τη ζωή μας

ΕΓΙΑΝΕ I

Ο μικρός Τιτικός γυρίζει από το σχολείο στο σπίτι του, γιομάτος δάκρυα.

Η μάμα του τον έρωτά:

— Γιατί κλαίς;

— Άχ, μαμάκα, ο φτωχός μας ο δάσκαλος, που ήταν τόσο άρρωστος, άχ...

— Τι έπαθε; Πέθανε;

— Όχι, καλέ μαμάκα. Έγιανε.

Η... ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ!!...

Στο σχολείο ο καθηγητής ρωτάει το μαθητή:

— Δέ μου λές έσύ; ..

— Όοίστε.

Οι Άνατολίτες ήσαν πολύγαμοι, ενώ οι άρχαίοι Έλληνες έπαιρναν μόνο μια γυναίκα. Έτσι;

— Μάλιστα.

— Πώς λέγεται λοιπόν ο γάμος με μια μόνο γυναίκα;

— Μονοτονία!...

Μέσα στο τραίνο:

— Έχετε παιδιά, κύριε;

— Μάλιστα, ένα γυιό.

— Καπνίζει;

— Δεν έχει βάλει τσιγάρο στο στόμα του.

— Καλό αυτό. Πηγαίνει στα καφενεία;

— Όυτε μια φορά δεν έχει πατήσει σ' αυτά τα μέρη.

— Τα συγχαρητήριά μου. Ρεμπτελεύει τις νύχτες;

— Ποτέ. Κοιμάται άμέσως μετά το δείπνο.

— Ω! μα αυτό είναι έξοχο! Τι ηλικίας είναι;

— Δύο μηνών!

Στο φαρμακείο:

— Κύριε, μπορείτε να μου έτοιμάσετε μια δόσι ρετινόλαδο, αλλά να έχη εύχρηστη γεύσι;

— Εύκολο, δασπονίς. Καθίστε. Έν τώ μεταξύ θα μου επιτρέψετε να σας προσφέρω λίγο σιρόπι φράουλας, ως που να έτοιμασθώ το φάρμακο.

— Σας ευχαριστώ.

Σε λίγο:

— Άκόμη δεν έτοιμάσθηκε το λάδι;

— Δεν έκαταλάβατε τίποτα; Το έχω άνακατώσει με το σιρόπι.

— Α! μα δεν ήταν για μένα! Ήταν για το μικρό αδελφάκι μου!...

Ξέρεις, αγαπητή μου, έχω τη συνήθεια να μιλώ στον ύπνο μου!

— Α! πρόσεχε!... Ο άνδρας σου είναι τόσο ζηλιάρης!

— Έννοια σου! Έχουν κι' οι δυο τους το ίδιο όνομα...

Μια όμας Άγγλων περιηγητών βρίσκειται έξω από το Θησείο και θαυμάζει τον άρχαίο ναό.

— Τι είναι αυτό; ρωτάει κάποιος χωριάτης τόν δραγουμάνο.

— Τέκνα της Άλδιδανός, τοθ άπαντ' έ-κείνος.

Και ο χωριάτης ξαφνιασμένος:

— Μαρέ μπράβο μάννα! Πώς κατάφερε να κάνει τόσα παιδιά και όλα άγόρια!...

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 19

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ

είνε εφεύρεσις των Ρωμαίων. — Ο Αύγουστος τα μοιράζει στις ιπποδρομίες. — Τα πρώτα κρατικά λαχεία. — Η αφάνταστη μανία του 17ου αιώνου.

Τα λαχεία εφευρέθησαν από τους Ρωμαίους.

Είχαν μεγάλη επιτυχία στη Ρώμη, κατά την εποχή δε της αυτοκρατορίας, ο Αύγουστος συνήθιζε να μοιράζει λαχεία στις μυθώδεις γιορτές που έδινε κάθε τόσο. Έπειτα από τα αγωνίσματα και τα άλλα παιχνίδια του ιπποδρόμου, έγινετο η έκκύβευσις, οι δε λαχνοί ήταν δώρα εκ μέρους του αυτοκράτορος.

Η συνήθεια των λαχείων καθιερώθηκε με τις επιδρομές των βαρβάρων και δεν αναφέρονται καθόλου κατά την Γ' αιώνα. Ξαναφέρθηκαν όμως στην Αναγέννησι, πρώτα στην Ιταλία και ύστερα στη Γαλλία, όπου τα διοργάνωσαν πάλι οι Ιταλοί κατά το 1533 και τους έδωσαν μεγάλη επέκταση.

Στάς αρχές του 16ου αιώνου υπήρχε ήδη ένα επίσημο λαχείο του κράτους στην Βενετία και στην Αγγλία. Στην Γαλλία όμως μέχρι της βασιλείας του Λουδοβίκου 14ου η κυβέρνηση έμενε ευχριστήμενη να παίρνει ένα ποσοστόν από τα κέρδη των διοργανώσεων που ήταν απλοί ιδιώται, Ιταλοί ως επί το πλείστον.

Μόλις κατά το 1710, πού το κράτος είχε απόλυτη ανάγκη χρημάτων, ο Λουδοβίκος απέφασε να κρατικοποιήσει το λαχείο, το οποίο τόσες άλλες κυβερνήσεις είχαν καταδικάσει ως «άνηθικον μέσον συσσωρεύσεως χρημάτων». Τότε διοργανώθηκε το πρώτο επίσημο λαχείο του γαλλικού κράτους.

Μετά τις αφάνταστες σπατάλες της αώλης του Λουδοβίκου, την πτώχευσή του τραπέζιτου Λόσυ, που είχε καταβροχθίσει τις οικονομίες του λαού, και μετά την κατάρρευση της Τραπεζής του Μισισιππύ, τα λαχεία ήλθαν να συμπληρώσουν την καταστροφή, εξανειμίζοντας τις τελευταίες οικονομίες του κοσμάκη. Εγγενείς, άστοι, έμπορευμένοι, εργάτες, διψασμένοι για χρήμα κι' ελπίζοντες στον εύκολο πλουτισμό, πολιορκούσαν τα κρατικά γραφεία λιανικής πωλήσεως σ' όλες τις συνοικίες.

Η κατάσταση αυτή διήρκεσε πενήντα δόκληρα χρόνια.

Υστερα, σιγά-σιγά, άρχισε ο λαός να συνέρχεται. Βεβαίως, εξακολουθούσε να προσφέρει στα λαχεία μέρος των οικονομικών του, αλλά όχι με την πρώτη αφάνταστη φρενίτιδα.

Σημειώτεον ότι το λαχείο ήταν τόσον άσχημα διοργανωμένο και τό εξεμεταλλεύοντο τόσοι επιτήδριοι, ώστε δεν άφηνε μεγάλα κέρδη στο κράτος. Έξ άλλου, πλείστοι νομοθέται και πολιτικοί του έκήρυξαν έναν πόλεμο τόσον άμείλικτο, πού η κυβέρνηση του Λουδοβίκου — Φιλίππου το κατήργησε την 1ην Ιανουαρίου 1836.

Το λαχείο διεδόθη έπειτα σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο. Πολλές γερμανικές πόλεις είχαν πρδ το πολέμου τα επίσημα λαχεία τους, τα όποια κυκλοφορούσαν όχι μόνον στη Γερμανία, αλλά παντού.

Μεγάλη επίσης κυκλοφορία απέκτησε το

Ισπανικό λαχείο, το όποιο ήταν μέχρι πρότινος έβδομαδιαίο κι' έτσι κάθε Ισπανός μπορούσε να θαυκαλίζεται με την έλπίδα πως αν δεν τούπεσε ο πρώτος λαχνός σήμερα, θα τούπεφε ίσως την επομένη έβδομάδα.

Άλλα τό μεγαλύτερο σήμερα λαχείο του κόσμου είναι αναμφισβητήτως το Ιρλανδικό λαχείο. Αυτό θγαίνει μία φορά τό χρόνο και συνδέεται με τις ιπποδρομίες του Ντέρμυ. Όταν πλησιάζη η κλήρωσις του προσελκύει τό παγκόσμιον ενδιαφέρον. Από τά θάθη της Αφρικής και της Κίνας η Αγγλική Τράπεζα και τά άπειράριθμα χρηματιστικά γραφεία παίρνουν έντολές να αγοράσουν λαχνούς στ' όνομα διαφόρων πελατών τους.

Σημειώτεον ότι υπάρχουν και πολλά γραφεία πού εργάζονται αποκλειστικώς για τό Ιρλανδικό Λαχείο, συμβαίνει δε συχνά να εξαντληθούν τις τελευταίες μέρες οι λαχνοί και νά... υπερτιμηθούν! Υ-

πάρχουν μάλιστα πλείστοι επιχειρηματίαι πού τούς αγοράζουν εχονδρικώς για να τούς μεταπωλήσουν την τελευταία στιγμή.

Η έκκύβευσις του Ιρλανδικού Λαχείου γίνεται με μεγάλη πομπή στο Δουβλίον ένώπιον των άρχων και επί παρουσία δεκάδων χιλιάδων θεατών πού καταφθάνουν από τά πέρατα της Αγγλίας και όλου του κόσμου, για να παραστούν αυτοπροσώπως στην έκκύβευσι και για νά... ίδούν άν κέρδισαν!

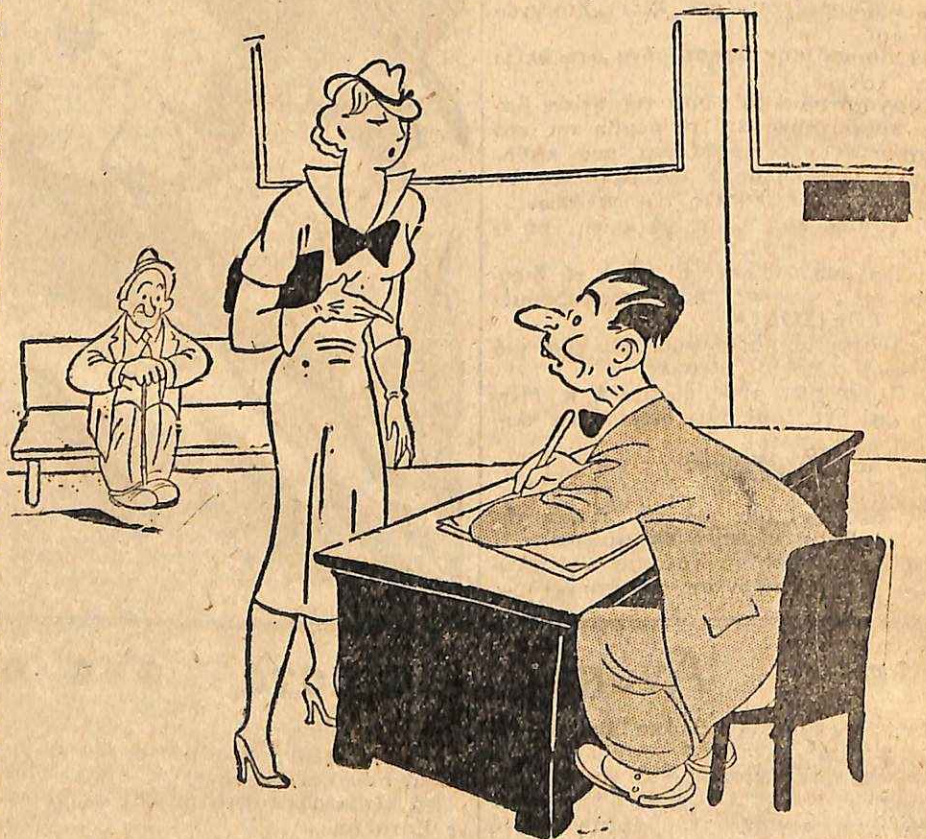
Ας προσθέσωμε ότι τά κέρδη είναι πολλά και σημαντικά. Άρκει μόνο να σημειωθεί ότι άρκετοι άριθμοι κερδίζουν ο καέννας από 15 περίπου χιλιάδες λίρες, ήτοι έφτάμιση εκατομμύρια δραχμών!

Ο πρώτος λαχνός κερδίζει 85.000 λίρες, ήτοι 43 εκατομμύρια!

Οι κληρωτίδες πού περιέχουν τούς λαχνούς άνέρχονται σέ καμμία δεκαριά, την ημέρα δε της κληρώσεως μεταφέρονται στην Δημαρχία από τις νεαρές νοσοκόμες του Δημοτικού Νοσοκομείου του Δουβλί-νου, ντυμένες ως τζόκεϊ, πού έχουν τό προνόμιο αυτό της ιδρύσεως του λαχείου, άγνωστον για ποιόν λόγο. Αυτές μάλιστα ένεργούν και τό τράθηγμα των λαχνών.

Τό λαχείο αποτελεί για πολλά κράτη έναν σημαντικότατο πόρο, ο όποιος συνήθως διατίθεται για φιλανθρωπικούς σκοπούς ή για μίαν έπικουρική ένίσχυσι στον πολεμικό άνεφοδισμό, όπως συμβαίνει και σ' έμάς για τον στόλο και την ένδική άεροπορία.

ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ

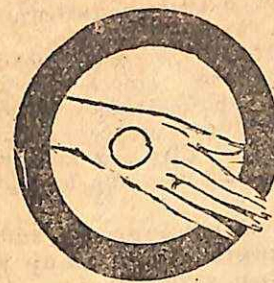

— Ζητείτε δακτυλογράφο;

— Μάλιστα... πόσα κιλά ζυγίζετε;

— 57.

— Λυπούμαι, αλλά τά πόδια του κυρίου διευθυντού πάσχουν από ρευματισμούς και δεν κρατούν επάνω από 50 κιλά...

Κόκκινος Κύκλος

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΜΕΡΟΣ Α'

Μιά μέρα σ' ένα πανδοχείο της Νοτίου Αμερικής έτυχε να γεννήσουν την ίδια νύχτα δύο γυναίκες. Η μία, η κυρία Μπάρντεν, έκανε ένα κοριτσάκι. Η άλλη, η κυρία Τράβις, ένα αγοράκι. Μιά συμμορία κακοποιών επέπεσε έναντιον του πανδοχείου να τό ληστεψη ενώ οι δύο σύζυγοι έλειπαν σέ κάποιο χρυσόφορο χτήμα.

Ανάμεσα στους πυροβολισμούς, η γυναίκα του Μπάρντεν σκοτώθηκε. Τά νεογέννητα άνακατέθηκαν και όταν έπέρστρεψαν οι δύο σύζυγοι, ο μόν Τράβις σκοτώθηκε πριν δη τη γυναίκα του και τό παιδί του, ο δε Μπάρντεν, καθώς είδε τη γυναίκα του νεκρή, άρπαξε τό ένα παιδί, τό άγόρι, τό όποιον ένόμιζε δικό του, και έξηφανίσθη.

Ο Μπάρντεν είχε μπλέξει με κακά στοιχεία και ίδιος με κάποιον Σάμ Σμέλιγκ. Ο Μπάρντεν είχε όμως ένα περίεργο κληρονομικό στίγμα. Όταν νεύριάζε ή θυμωνε παρουσιάζετο στο δεξί του χέρι ένας Κόκκινος Κύκλος. Αυτό τον τρέλλαине κάθε φορά κι' έφτανε μέχρις έγκλήματος. Μιά μέρα κλειδώθηκε με τό γυιό του — έτσι πίστευε — σ' ένα δωμάτιο και άφού τόν έσκότωσε, σκοτώθηκε κι' αυτός. Είχε πάρει αυτή την άπόφασι για να νύ μείνη κανείς κληρονόμος του έγκληματικού αυτού στίγματος πού παρουσιάζεταν στο χέρι ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΚΥ ΚΛΟΥ.

Άλλά από τη στιγμή πού πέθανε ο Μπάρντεν, την ίδια μέρα, μία νέα, η Φιορέντσα Τράβις, δηλαδή η πραγματική κόρη του Μπάρντεν, ή όποια ζοήσε με τη μητέρα της, την κυρία Τράβις και την γκουβερνάντα της, τη Μαίρη, σέ μεγάλα πλούτη, είδε να παρουσιάζεται στο χέρι της ξαφνικά ένας κόκκινος κύκλος. Η γρηά Μαίρη ένγνώριζε τό μυστικό της ανταλλαγής των παιδιών, έξ άλλου ήταν ή μόνη πού τό ήξερε. Τό έκμυστηρεύεται στη Φιορέντσα, ή όποια άρχίζει να φυλάγεται. Φοράει διαρκώς γάντια στο δεξί της χέρι. Φυλάγει έτσι διότι ο Ιατρός Λεμάρ, ο όποιος άνήκει στην άστυνομία, γνωρίζει τον Κόκκινο Κύκλο και παρηκολούθησε στις τελευταίες του στιγμές τον Μπάρντεν. Ο Ια-Μπάρντεν, άφού σκότωσε τό γυιό του, τρώς Λεμάρ πιστεύει διότι ξέρει, ότι ο δεν άφησε άπόγονο.

Και να πού μία μέρα διακρίνει ένα γυναίκειο χέρι έξω από ένα αυτοκίνητο, τό όποιον είχε τον Κόκκινο Κύκλο. Τρέχει, αλλά δεν προφταίνει να δη σέ ποιά άνηκε τό χέρι. Πού να φαντασθί ότι ή δεσποινίς Φιορέντσα, την όποιαν άγαπή, είναι κόρη του Μπάρντεν. Μιά νέα ζωή, μία νέα τάσις έκδηλώνεται από την ημέρα εκείνη στην ψυχή της Φιορέντσας. Κλέβει. Όχι για να διαπονηθί, όχι, αλλά για να σώση άδικουμένους από έναν τοκογλύφο. Ο Λεμάρ όμως βρίσκει ένα πανωφόρι, τό όποιον

άνηκε στη Φιορέντσα, πού τό είχε φορέσει όταν ήταν μεταμφιεσμένη κι' έκανε την κλοπή. Τό πανωφόρι παραδίδεται στην άστυνομία. Η Φιορέντσα βλέπει ότι κινδυνεύει. Μεταμφιέζεται σέ άνδρα και εξαπατά τον διοικητή της Ασφαλείας ότι είναι ράπτης και τού ζητεί τό πανωφόρι να τό δείξη στον άρχιτεχνίτη του. Τη συνοδεύει ένας άστυφύλαξ, αλλά τον ξεγελά και εξαφανίζεται. Δεν άντέχει όμως, άποφασίζει να φύγη από την πόλι και άναχωρεί για μία παραθαλασσία έπαυλι να αναπαυθί. Μαζί της στο αυτοκίνητο είναι ή μητέρα της, ή Μαίρη και ένας Ιάπων έπληρέτης. Πριν να φύγη δεν ξεχνά τούς

Ο Μάρ Λεμάρ ήρθε στην έπαυλι να δρ ή δεσποινίσα Φιορέντσα Τράβις

προστατευόμενους της και περνά από τό 'ποδηματοποιείο του Σάμ Σμέλιγκ να τού δώση ένα βοήθημα. Άλλά στο μαγαζί του Σάμ Σμέλιγκ βρίσκεται ο Ιατρός Λεμάρ, ο όποιος διηγείται στο Σάμ ότι υπάρχει άπόγονος του Μπάρντεν.

Ο Σάμ ξαφνιάζεται και τούρχειται μάλιστα μία έμπνευσις: Να θολώση τά νερά της άστυνομίας παρουσιάζοντας ένα χέρι με Κόκκινο Κύκλο.

Ο Σάμ Σμέλιγκ άποστέλλει τότε την Κλάρα Σκίερ, μία συνένοχό του, σ' έναν από τούς μεγαλύτερους χορούς πού δίδεται σέ μία λουτρόπολι και όπου είχε πάει και ή Φιορέντσα με τη μητέρα της.

Έκει ή Φιορέντσα, ή όποια βρίσκεταν στην πλάξ, άκούει ένα διάλογο μεταξύ δύο κυριών, τού Τέντ Ντρίου και τού κόμητος Σερτέκ. Ο Ντρίου γυίσε μεγάλου έφευρέτου πού πέθανε, θέλει

να πουλήση στον Σερτέκ, άντιπρόσωπο ξένης Δυνάμεως, έγγραφα μιάς καταστροφικής έφευρέσεως, ή όποια θα έστρέφετο ασφαλώς έναντιον της ίδιας της χώρας της.

Τότε πλησιάζει στο παράθυρο της καμπίνας πού μιλούν οι δύο αυτοί κύριοι και τη στιγμή πού ο Ντρίου έτοιμάζεται να παραδώση τά έγγραφα στον Σερτέκ, τά άρπάζει και εξαφανίζεται. Τό μόνο πού είδε ο Ντρίου ήταν ένα χέρι με Κόκκινο Κύκλο.

Ο Ντρίου ένγνώριζε τον Ιατρώ Λεμάρ και τον προσκαλεί τηλεφωνικώς για να τον βοηθήση ν' άνεύρουν την κλέπτρια.

Τό ίδιο εκείνο βράδυ δίδεται ο μεγάλος χορός στο ξενοδοχείο της λουτροπόλεως.

Μέσα στο χορό έχει έλθει και ή Κλάρα Σκίερ με σκοπό να κλέψη και για μία στιγμή να έπιδείξη τό χέρι της με έναν Κόκκινο Κύκλο, ούτως ώστε να νομίζουν ότι ή κλέπτρια είναι ή άπόγονος του Μπάρντεν με τον Κόκκινο Κύκλο.

Στό χορό όμως ή Κλάρα Σκίερ συ-ναντά κι' ένα συνένοχο, τον όποιον έχει στείλει ο Σάμ Σμέλιγκ ο παπουτσής. Άναγνωρίζονται από τό ίδιο δαχτυλίδι πού φορούν.

Στό μαγειρείο έχει επίσης προσληφθί κι' ένας νέος, συνένοχος κι' αυτός ο Τόμ Ντούν.

Τό έργον άρχίζει. Άρχισαν να χορεύουν οι δύο συνένοχοι. Τώρα άνεμίσχθησαν με τά άλλα ζευγάρια.

— Προσοχή! είπε ξαφνικά ή Κλάρα. Τό ζευγάρι άριστερά. Η μικρή με τά άσπρα, με τό παντατίφ τό μπριλλαντένιο.

Έκαναν γρήγορα δύο-τρεις γύρους και ξαφνικά όλες τυχαίως δρθεν έχτύπησαν επάνω στο ζευγάρι.

Η νέα γλύστρησε και στραμπούλισε τό πόδι. Ο καρβαλλιέρους της έπεσε κι' αυτός.

Η Κλάρα άρχισε να ζητά συγγνώμη κι' έσκυψε να σηκώση τη νέα.

Ξαφνικά ενώ της έδιναν ένα ποτήρι πορτοκαλάδα για να συνέλθι, κατάλαβε ότι έλειπε τό παντατίφ.

Όλοι έψαχναν τώρα γύρω-γύρω να τό βρουν μήπως της έπεσε πουθενά.

Η Κλάρα στο άναμεταξύ είχε πέσει πάνω σέ δύο-τρεις άλλες κυρίες.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΤΗ

Η Κλάρα μόλις έμπήκε στο σαλόνι, τραβήχτηκε σέ μία γωνιά μαζί με τον συνένοχό της και τού είπε:

— Από δώ τελειώσαμε άρπαξα πράγματά μας άφίαις. Τί άλλο έχουμε;

— Έχω να σου μιλήσω για κάποιον κοσμηματοπώλη ο όποιος βρίσκεται στο

Ξενοδοχείο μ' ένα κουτί γεμάτο κοσμήματα.

«Πρέπει να σου τον συστήσω. Μου το ζήτησε εξ' άλλου» ο ίδιος. Μην ξεχνάς ότι εγώ λέγομαι Ντάβρις και σύ είσαι η αδελφή μου Μώντ Μέλντον.

Πράγματι σ' ένα διπλό σαλονάκι καθόταν ένας κύριος με ύψος έμπορου. — Σας συστήνω τον κύριο Στρώγκ, αγαπητή μου Μώντ, είπε ο Ντάβρις. Κύριε Στρώγκ, η αδελφή μου δεσποινίς Μέλντον.

Ο κύριος υπεκλίθη, αντίλλαξαν μερικά λόγια και τέλος ο κύριος Στρώγκ ο οποίος είχε το κεφάλι ξαναμμένο από τη σαμπάνια, έδωσε το χέρι του στην Μώντ και την ώδηγησε στο μπουφέ.

— Τι ωραία που είναι εδώ, έλεγε η Μώντ και διαρκώς άκουμπούσε περισσότερο κοντά του.

— Α! ναι, δεσποινίς Μέλντον, από τη στιγμή που σας είδα... Τι εύτυχης που είμαι που σας γνώρισα... Έχω κάτι... η ψυχή μου για σας...

Η Κλάρα τον άκουε και του χαμογελούσε για να τον ένηθύνει. Τότε εκείνος της έκανε μια έρωτική εξομολόγηση. Έκείνη έκανε τη σαστισμένη. Στό μπουφέ εκείνη ήπιε μια πορτοκαλλάδα, ενώ εκείνος ήπιε πέ.τ. Έξη ποτήρια σαμπάνια. Η Κλάρα έπωφάληθη ν' άκουμπήσει σε μια παχειά κυρία και να την ξελαφρώσει από μερικά κοσμήματα.

Επειτα ο Στρώγκ και η Κλάρα έπηγαν σε μια μικρή σάλα μισοφωτισμένη, όπου ο Στρώγκ παρυσώθηκε τόσο πολύ από το αίσθημά του που της πρότεινε να την απαγάγει.

Λίγα λεπτά αργότερα η Κλάρα πήγε σ' ένα σαλονάκι και βρήκε το συνένοχό της.

Πήρα το κλειδί του μπαούλου του, του είπε, Ξέρεις που είναι το ρωμάτιό του;

— Ναι, δίπλα στο δικό μου. Το κόσμημα βρίσκεται μέσα στο μπαούλο. Εκείνος όμως που είναι;

— Τον έχω στείλει να με περιμένει στον κήπο. Το έδωσα ραντεβού έπειτα από μια ώρα. Θα περιμένει. Λοιπόν θα πάρης όλα τα κοσμήματα και θα τα πές στον Σάμ, όπως συνήθως. Πάω ν' ασχοληθώ λιγάκι και με τόν Κόκκινο Κύκλο.

Ο νέος έφυγε και η Κλάρα μπήκε σ' ένα σαλονάκι που είχε ένα κουφωτό αγαλματάκι στη γωνιά.

Άρχισε τότε να βγάξει όλα τα διαμάντια και τα μπριλλάντια που είχε κλέψει και τα έκρυψε πίσω από το αγαλματάκι. Έπειτα πήρε ένα πινελάκι κι' ένα φιαλίδιο που βρισκόταν εκεί πίσω και έφτιασε στο χέρι της έναν Κόκκινο Κύκλο.

Έκρυψε το χέρι της πίσω από τη φούστα και βγήκε έξω στη με' αλλη αίθουσα.

★

Η κυρία Τράβρις, η Φιορέντσα και ο Μάξ Λεμάρ συνωμίλησαν με πολλή ευθυμία μερικά λεπτά μέσα στο σαλονάκι.

Επειτα ένας νέος πλησίασε τη Φιορέντσα και την προσκάλεσε να χορέψουν.

Η Μαίρη, η οποία είχε καταφύγει σε μια γωνιά, έβλεπε με τρόμο αυτές τις σχέσεις του Λεμάρ με τη Φιορέντσα. Κι' ένοιωσε ανακούφιση όταν είδε τη

Φιορέντσα ν' απομακρύνεται με το νέο για να χορέψουν.

Ο Λεμάρ ώδηγησε την κυρία Τράβρις να καθήσει σε μια πολυθρόνα και επέστρεψε να δει τον Τέντ Ντρίου και τον κόμητα Σερέτεκ.

Η Μαίρη τότε πήγε και κάθισε κοντά στην πόρτα του χώλου.

Η ευθυμία και η ωμορφιά της Φιορέντσας την έκανε περιζήτητη από όλη τη νεολαία. Και έτσι χόρευε διαρκώς. Τέλος κουράστηκε και κατευθύνθη προς το σαλονάκι, όπου ένόμιζε ότι θα εύρισκε τη μητέρα της και τον Λεμάρ.

Ο Λεμάρ όμως την είδε και έσπευσε να τη συναντήσει.

— Διασκεδάσατε, δεσποινίς;

— Ω! η νεολαία είναι ανυπόφορη. Θέλετε να με οδηγήσετε σε κανένα ήσυχο μέρος; Άρχισε να μου πονά το κεφάλι μου.

Ο Λεμάρ ήταν ευχαριστημένος για την προτίμησή αυτή της νέας, έρριχνε σε μάστιχα, όπως ριγοίν οι έρωτευμένοι, όταν άγγιζε ξαφνικά το γυνικό της χέρι για μια στιγμή.

— Αν δεν σας πειράζει ο καπνός, δεσποινίς, θα πηγαίνουμε στο καπνιστήριο που είναι έντελως έρημο και ήσυχο.

— Πράγματι, έχετε ωραία ιδέα.

Το καπνιστήριο ήταν μια πολύ εύρωχη αίθουσα.

Στό βάθος υπήρχε ένας καναπές. Πίσω από τον καναπέ μια μενάλη διπλή κουρτίνα βελουδένια, η οποία σκέπαζε πίσω μια πόρτα.

Σ' αυτόν τον καναπέ ήρθαν και κάθισαν οι δυο νέοι.

Μια σιωπή άπλώθηκε ανάμεσά τους. Μια περίεργη σιωπή. Ήταν μια μεγάλη συμπάθεια ή φιλία; Όχι. Ένα αίσθημα πύθ βαθύ τους προσήγγιζε και τους ένωσε, το οποίο μέρα με την ημέρα μεγάλωνε διαρκώς.

Αδικά ο Λεμάρ προσπάθησε να δαμάσει τις σκέψεις του και να συγκρατήσει το αίσθημά του αυτό. Τό ίδιο περίπου είχε πάθει και η Φιορέντσα.

Η νέα κατέβαλε μια προσπάθεια να βνη μέσα από την άδοξητη και γλυκερά αυτή συγκίνηση που της πίεζε την ψυχή.

Γιατρε, του είπε, σας προειδοποιώ πως αν δεν ανάψετε ένα τσιγάρο, θα φύνω, του είπε στ' άσπεία. Μην ξεχνάτε ότι βρισκόμαστε μέσα σ' ένα καπνιστήριο.

— Αφού το θέλετε, της είπε. Η αλήθεια είναι ότι είχα πλξει στην αίθουσα που νόμισα.

Κι' άναψε ένα τσιγάρο, κάπνισε κι' άνοιξε να κυττάξη τον καπνό που ανέβαινε.

— Θέλετε να σας πω τί βλέπετε ανάμεσα σ' αυτόν τον καπνό που στριφογυρίζει; ρώτησε η Φιορέντσα.

— Τι βλέπω; είπε εκείνος κι' έρριγσε.

— Ναι, το ξέω. Βλέπετε κάποιο μυστηριώδες σύμβολο που σας άπασχολεί. Δεν είναι; Έτσι; Μέσα στους γκοίζους κύκλους που σχηματίζει ο καπνός, βλέπετε να βοήτε κάποιο ίχνος του Κόκκινου Κύκλου.

— Όχι. Σας διαβεβαιώ, φάνε ζωοοά ο Λεμάρ. Σας δοκίμουσι ότι η σκέψις μου ήταν πολύ μακρού άπ' αυτό το πράγμα. Δεν σκεπτόμουν διόλου τον Κόκκινο Κύκλο, σκεπτόμουν...

— Άλλά δεν είπα τί σκεπτόταν. Σταμάτησε κι' έρριξε μια ματιά στη νέα, της οποίας η έκφρασις ήταν άρκετη για

να καταλάβη ότι σκεπτόταν εκείνη.

Η Φιορέντσα κοκκίνισε ελαφρά. — Ναι, ναι! Δεν θέλετε να το άμολογήσετε από ευγένεια, είπε η Φιορέντσα, αλλά είμαι βεβαία ότι είναι το μόνο πράγμα που σας άπασχολεί... Έξ άλλου έχετε δίκιο... Είναι ένα πράγμα τόσο ένδιαφέρον... Σε ποιό σημείο βρίσκεστε;

— Βλέπω εις το άγνωστον. Σε κάθε βήμα μου σκοντάφτω σ' ένα νέο αίνιγμα, περίεργο και παράξενο όσο τα προηγούμενα. Είναι η πύθ περίεργη ύπόθεσις από όσες έχω άναμυχή. Παραμέλησα όλες τις δουλειές μου και άσχολούμαι μ' αυτήν και δεν λογαριάζω ούτε κόπους, ούτε χρόνο για να μπορέσω να καταλήξω κάπου. Δεν ξέρω πώς και πότε θα καταλήξω... Όπωςδήποτε θα φθάσω... Θα λύσω αυτό το αίνιγμα του Κόκκινου Κύκλου.

Επρόφερε αυτά τα τελευταία λόγια με μια βεβαία πεποίθηση.

Η Φιορέντσα έρριγισε ελαφρά. — Εμεινε μια στιγμή σιωπηλή κι' έπειτα πάνω στα χείλη της διαγράφηκε ένα χαμόγελο.

— Ιατρε Λεμάρ, είπε ξαφνικά μ' ένα σοβαρό ύφος, η ύπόθεσις αυτή σας άπασχολεί και σας κουράζει πάρα πολύ. Θα θέλατε να σας βοηθήσω να την ξεκαθαρίσετε;

Ο Λεμάρ εξέπλαγη και άρχισε να γελά.

— Σεις, δεσποινίς;

— Ναι, έχω η Φιορέντσα Τράβρις, και σας μιλω πάρα πολύ σοβαρά. Θα με ένθουσιάζει πάρα πολύ η δουλειά αυτή και θα με ευχαριστήση. Έξ άλλου έχω και κάποιο δικαίωμα ν' άσχοληθώ... είπα και του έρριξε μια έπεξηγηματική ματιά.

Ο Λεμάρ τότε θυμήθηκε ότι κάποτε την είχε υποψιασθή και κοκκίνισε.

— Έστω! της είπε. Είμεθα σύμφωνοι. Θα γίνετε μια θαυμασία συνεργάτις μου...

Σταμάτησε όμως γιατί του φάνηκε ότι πίσω του άκουσε κάποιον ελαφρό θόρυβο.

Γύρισε το κεφάλι, αλλά δεν είδε παρά την κουρτίνα, η οποία σκέπαζε μια πόρτα, στην οποία ήταν άκουμπισμένος ο καναπές.

— Όστε με δέχεσθε για συνεργάτιδα;... Τότε πρέπει να μου ξηγήσετε με λίγα λόγια τί έρετε ακριβώς άπ' αυτή την ύπόθεσις...

Σταμάτησε γιατί κάποιος μπήκε στο καπνιστήριο.

Ήταν ένας κύριος πολύ κοιμωός αλλά πολύ άνήσυχος.

Πλησίασε και ρώτησε:

— Ο κύριος Λεμάρ;

— Μάλιστα, έχω είμαι, άπήνησεν ο γιατρός κάπως κατάπληκτος, για το φάνηκε ότι κάπου είχε δει αυτή τη φυσιογνωμία.

— Με συγχωρείτε αν σας ένοχλώ, κύριε. Θα ήθελα να σας άπασχολήσω δύο λεπτά.

Ο Λεμάρ έζήτησε συγγνώμην από τη Φιορέντσα και άπεμακρύνθη λίγα βήματα πύθ πέρα, μαζί με τον νεοελθόντα κύριο.

— Ονομάζομαι Τζών Ρίντμον, είπα ο άλλος και είμαι ο διευθυντής αυτού του Ξενοδοχείου. Έμαθα ότι βρίσκεσθε εδώ και πήρα το θάρρος να σας ένοχλήσω. Έχω ανάγκη της βοήθειάς σας.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Λεμάρ κα-

τάπληκτος.

— Κάτι το τρομερόν, κύριε, κάτι που αν μαθευτή, θα κακοφημισθή άμέσως το Ξενοδοχείο μου. Συνέβησαν πολλές κλοπές άπόψε στην αίθουσα του χορού. Έκλάπησαν πολύτιμα κοσμήματα. Φαίνεται ότι ο κλέπτης είναι πολύ τεχνίτης. Θέλετε να με βοηθήσετε να τον άνακαλύψω;

Και έπειδή ο Λεμάρ έκανε μια κίνηση ν' άρνηθ, ο Ξενοδόχος συνέχισε:

— Μην άρνήσθε, κύριε, σας παρακαλώ. Γνωρίζω ότι είσθε Ιατρός και όχι ντέτεκτιβ, αλλά η ύπόθεσις είναι λεπτή. Θα δημιουργηθή σκάνδαλον, θα το καταλάβη και ο κλέπτης και θα μάς διαφύγη. Αν όμως έπιληφθήτε σεις του ζητήματος με δεξιότητα...

Ο Λεμάρ σκεφτόταν. Έβλεπε πως υπήρχε κάποια σχέση μεταξύ των κλοπών αυτών και των άλλων των έγγρων.

— Έχετε μήπως καμιά ένδειξι που θα μπορέση να μάς θέση επί τ' ίχνη του κλέπτου;

— Τίποτα, έντελως τίποτα. Όσοι έκλάπησαν, ξαφνικά είδαν ότι τους έλειπαν τα κοσμήματά τους.

— Θα προσπαθήσω, κύριε Ρίντμον. να σας βοηθήσω. Πηγαίνετε να με περιμένετε στο σαλονάκι που βρίσκεται κοντά στον προθάλαμο. Καλύτερα να μην περνούμε την αίθουσα του χορού μαζί. Θα έλθω έπειτα από λίγα λεπτά.

Ο διευθυντής του Ξενοδοχείου έφυγε και ο Λεμάρ επέστρεψε κοντά στη Φιορέντσα, η οποία τον περίμενε καθισμένη πάντοτε στον καναπέ, ο οποίος άκουμπούσε πάνω στη βελουδένια κουρτίνα.

— Σου ζητώ συγγνώμην, της είπε, αλλά έγιναν κάτι κλοπές μέσα στην αίθουσα του χορού. Υποσέθηκα ν' άσχοληθώ με την ύπόθεσι αυτή. Σας παρακαλώ κρατήστε το μυστικό.

— Ποιος έκλάπη; ρώτησε η Φιορέντσα.

— Πολλοί. Ίδου περί τίνος πρόκειται...

Και άρχισε να της διηγείται όσα του είπε ο διευθυντής.

Άλλ' ενώ ο Λεμάρ μιλούσε, ξαφνικά η βελουδένια κουρτίνα άνοιξε και πίσω της φάνηκε το χλωμό πρόσωπο της Κλάρας Σκίներ.

Ένα χέρι άπλώθηκε: το χέρι της Κλάρας, πάνω στο οποίο ήταν ζωγραφισμένος ο Κόκκινος Κύκλος.

Τό χέρι αυτό με έπιτηδειότητα ξεκούμπωσε το μαργαριταρένιο κολλιέ της Φιορέντσας καθώς ένοιωσε να γλιστρούν πάνω στο λαιμό της τα μαργαριτάρια, έβγαλε μια κραυγή και γύρισε το κεφάλι της.

Τό ίδιο έκανε και ο Λεμάρ.

Τό μόνο που πρόφθασαν να δοϋν ήταν ένα γυναικείο χέρι, τό οποίο έφερε έναν Κόκκινο Κύκλο.

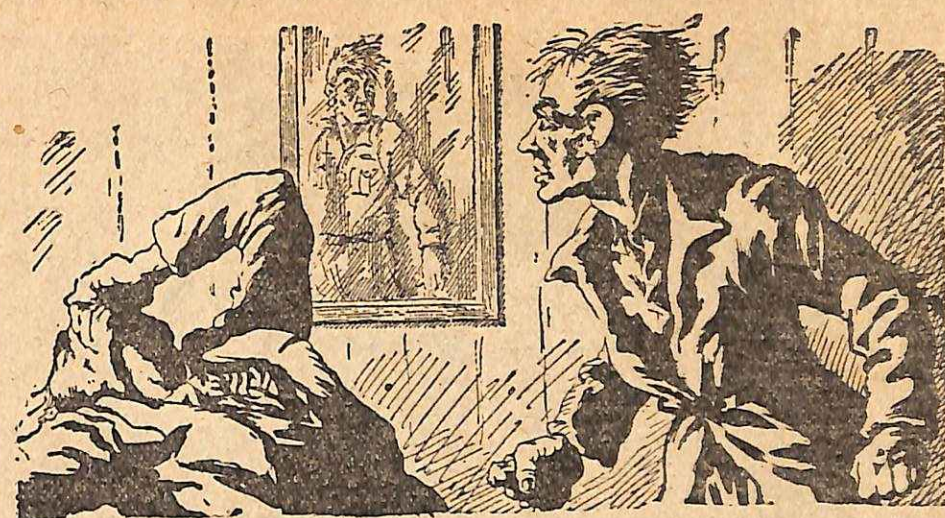
Εμειναν για μια στιγμή άκίνητοι από την έκπληξι.

Τό χέρι έξηφανίσθη.

Ο Λεμάρ τράβηξε τον καναπέ και άρμησε προς την κουρτίνα. Την άνοιξε αλλά βρήκε πίσω της την πόρτα κλειστή.

Με δυο-τρεις κλωτσιές την άνοιξε και άρμησε προς τα έξω.

Ήταν ένας έρημος διάδρομος ο οποίος έβγαίνει σε μια στοά κι' έπειτα στον κήπο.

Ο Ντουν δεν ήθελε να άκούση τα λόγια του άπεσταλμένου του Σάμ Σμέλλινγκ. Μια γροθιά όμως ο άλλος τον τινάζε χάμω.

Τό μόνο φως που υπήρχε σ' αυτό τό είάδρομο ήταν τό φως της σεληνης. Βγήκε έξω.

Κανένα ίχνος.

— Τίποτα, ψιθύρισε στη Φιορέντσα, όταν την ξαναβρήκε. Είναι ένα πράγμα που θα με τρελλάνη. Τσιμουδιά, και πάμε να κυττάξω τα χέρια όλων όσων βρίσκονται μέσα στην αίθουσα του χορού. Είναι η ώρα της άναχωρήσεως και θα πάω να μείνω κοντά στο βεστιάριο.

ΤΟ ΞΕΦΑΝΙΣΘΕΝ ΤΙΜΑΛΦΕΣ ΚΟΣΜΗΜΑ

Η Μαίρη, όπως είχαμε πη, δεν έμνηκε στην αίθουσα αλλά έμεινε έξω στον προθάλαμο.

Βαρέθηκε όμως και σηκώθηκε να βρη την κυρία Τράβρις.

Μόλις την έπλησίασε την έρώτησε τί γίνεται η Φιορέντσα.

— Δεν ξέρω της άπάντησε, αλλά θα χορεύη κάπου. Πάντως έχω είμαι κουρασμένη και θα φύγω. Έσύ, Μαίρη, να καθήσης και να περιμένης. Θα σας ξαναστείλω το αυτοκίνητο.

Η Μαίρη βοήθησε την κυρία της να φορέση τό πανωφόρι της. Έπειτα άργισε να γυρίξη στά σαλόνια για να βρη τη Φιορέντσα.

Τέλος κουράστηκε και μπήκε σ' ένα σαλόνι και ξάπλωσε σε μια πολυθρόνα. Τό σαλονάκι αυτό ήταν μισοφωτισμένο, ο θόρυβος της μουσικής την έλίκνιζε και όπως ήταν ξεπλωμένη στην πολυθρόνα άποκοιμήθηκε.

Ξαφνικά άκουσε έναν ελαφρό θόρυβο και ξύπνησε.

Γύρισε τό κεφάλι και είδε μια κυρία στο βάθος του σαλονιού κάτι να κάνει πίσω από ένα μπρούντζινο άγαλμα.

Η Μαίρη έρριγισε, ζάρωσε μέσα στην πολυθρόνα της και έβλεπε κρυφά. Αυτό που έκανε η γυναίκα εκείνη της φάνηκε λιγάκι ύποπτο.

Την είδε να βγάξη από τον κόρφο της διάφορα κοσμήματα και να τα τοποθετή σ' ένα πορτοφολάκι.

Επειτα η Μαίρη είδε κάτι που της έκανε έντύπωσι.

Είπε έναν Κόκκινο Κύκλο πάνω στο χέρι της.

Τί έκανε εκεί αυτή η κυρία; Πήρε πίσω από τό αγαλματάκι ένα σφουγγαράκι, τό έβρεξε από τό ύγρό που περιείχε ένα μπουκαλάκι και έ-

σβυσε τώρα τον Κόκκινο ύκλο που είχε στο χέρι της.

Η άγνώστη όταν τελείωσε αυτή τη δουλειά, έβαλε στο τσαντάκι της τό μπουκαλάκι και τό σφουγγαράκι και δίχως καμιά βία κατευθύνθη προς την έξοδο.

Η Μαίρη τότε σηκώθηκε να δη μήπως η κυρία εκείνη άφησε τίποτε πίσω από τό αγαλματάκι.

Για να φτάση όμως μέχρις εκεί έπρεπε να περάση μπρός από ένα παράθυρο.

Ξαφνικά όμως τό παράθυρο εκείνο άνοιξε άπότομα και κάποιος πήδησε μέσα στο δωμάτιο.

Η Μαίρη πρόφθασε να δη ότι αυτός ο άγνωστος ήταν νεαρός και ότι φορούσε ρούχα λευκά της κουζίνας.

Δίχως να της πη τίποτα, ο νεαρός της έδωσε μια γροθιά στο κεφάλι και η Μαίρη έπεσε χάμω άναίσθητη.

Ο νεαρός, για να την κρύψη, έσπρωξε μπροστά της δυο πολυθρόνες κι' έπειτα πήδησε πάλι έξω από τό παράθυρο κι' έφυγε.

★

Όταν η Φιορέντσα και ο Λεμάρ συνήνησαν τον Ρίντμον, τό είπαν για τη νέα κλοπή που συνέβη από την μυστηριώδη άγνώστη.

Ο διευθυντής πληροφόρησε τη νέα ότι η μητέρα της είχε φύγει και η γκουβερνάντα της, η Μαίρη.

Τότε οι δυο άντρες και η Φιορέντσα παρέμειναν κοντά στην έξοδο και επέχρησαν όλους τους παρευρεθέντας στο χορό που έφευγαν.

Δεν παρατήρησαν όμως τίποτα τό άντικανονικό.

Μπροστά τους πέρασε κι' αυτή η Κλάρα Σκίներ.

Όταν έφυγαν όλοι, ο διευθυντής έκτάξε τον Ιατρό Λεμάρ άπελπισμένος.

— Πάει, δεν θα άνακαλύψουμε την κλέφτρα. Δεν μπορούσα βεβαία να ψάξω και τόυς ανθρώπους εδώ μέσα. Θα δημιουργήσω σωστό σκάνδαλο.

— Έχασα κι' έχω τό περιδέραιό μου, είπε η Φιορέντσα.

ΣΤΟ ΕΝΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

Εντουάρντο Μπιάνκο

Ο Άργεντινός βασιλεύς του ταγκό

Πρός χάριν των αναγνωστών μας πρώτοι εμείς παραθέτουμε τους στίχους των ρεφραϊν των νέων ταγκό του Έντουάρντο Μπιάνκο που σε πολύ μικρό διάστημα (και είμεθα θέβαιοι γι' αυτό) θα τραγουδηθούν από το πανελλήνιον

ΚΑΠΡΙΤΣΙΟ

Πάντα σ' άρέσει νά γελάς,
από καπρίτσιο νά φιλάς
και θέλεις πάντα νά ματώνης
με μιά ματιά, ν' ανάβης τη φωτιά!
Όποιον κι' αν βρής, τόν κοροϊδεύεις,
τόν τυραννάζεις και τόν πλανεύεις,
αλλά δεν ξέρεις τί γυρεύεις,
πώς νά στο πώ... γι' αυτό δεν σ' αγαπώ!

ΠΙΚΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Πικρή αλήθεια, άπόψε θά σου πώ
ήταν μιά τρέλλα νά σ' αγαπώ.
Τί κι' αν δακρύζης, δεν με γελάς,
μην προχωρήσουμε... και, άς χωρίσουμε!

ΤΟ ΞΕΡΩ ΚΑΛΑ

Τό ξέρω καλά—και δεν με γελά
ό έρωσ κι' αν σβύνη, πώς κάτι άφήνε

Οι τρεις Έλληνες καλλιτέχνες που έγραψαν εις δίσκους 'Οντέον Παρλοφών τα νέα τραγούδια του Μπιάνκο: Αι δίδες Κούλα Νικολαΐδου και Τζέλλα Βανάκου και ο Κ. Κατσουρόπουλος.

Δεν υπάρχει καμιά γωνιά της γης που νά μην τόν ξέρη, που νά μην τόν άκουσε, που νά μην τόν έχη χειροκροτήσει. Ο Έντουάρντο Μπιάνκο με την όρχήστρα του ήταν ο πρώτος έπίσημος εισαγωγέας του ταγκό στην Ελλάδα. Ο Μπιάνκο είχε άναμφισβήτητο, ότι είδε τις μεγαλύτερες δόξες και τους πιο μεγάλους θριάμβους στα άμετρητα τουρνέ που έκανε σ' όλο τόν κόσμο. Ποιος δεν ξετρελλάθηκε με την «Πλεγκάρια» του. Σάν πόσα μάτια δεν έδάκρυσαν και πόσες καρδιές δεν κρυφοκτύπησαν στους ήχους των μελιρρήτων «Μπιαντόνεον» των Άργεντινών έκτελεστών της όρχήστρας του; Έ, λοιπόν ο ίδιος Μπιάνκο βρίσκεται και πάλιν στην Ελλάδα, που την θεωρεί δεύτερη πατρίδα του.

Αυτή τη φορά ο Μπιάνκο μäs χάρισε έξη καινούργια τραγούδια του, τα όποια κατόπιν υπερόγκων θυσιών αι φωνογραφικά έταιρεία ONTEON και ΠΑΡΛΟΦΩΝ επέτυχαν νά φωνογραφήσουν με την περίφημη όρχήστρα του ίδιου του συνθέτου των και με τους άσους έκτελεστές

δίδας Τζέλλαν Βανάκου και Κούλαν Νικολαΐδου, και τόν Κ. Λεωνίδαν Κατσουρόπουλον. Ο Έντουάρντο Μπιάνκο προσέκλεσε έπίσημως συντάκτην του «Φαντάζιο» νά παρακολουθήση την φωνογράφησιν των νέων ταγκό που ένεπνεύσθη υπό τόν άραιον Άττικόν ουρανόν. Η φωνογράφισις στα ειδικά φωνοληπτικά εργοστάσια της Ριζουπόλεως και υπό της ίδιας πρωτοτύπου άργεντινης όρχήστρας του έγινε την προπαραέθουσιν έβδομάδα. Παραερέθημεν στην μυστοναγία της έγγραφης και έμείναμε κατάπληκτοι πρό του άρμονικωτάτου «άνσάμπλ» της όρχήστρας του.

Τά βιολιά μιλούσαν κυρ' ο'εκτικα στην Ψυχή μας, τά «μπαντόνεον» μäs έλίκνιζαν, οι κιθάρες με τις παθιαίικες πεννές μäs ταξιδεύανε σέ άλλους κόσμους, τό πιάνο με τόν άσύγκριτο πιανίστα Κ. Πιυχώλ μäs μέθαγε και οι τραγουδιστάι με τις ώραϊες φωνές τους ζωντάνευαν κι' έφερναν μπροστά στα μάτια μας σάν όράματα τά πιο λατρευτά κι' αγαπημένα πρόσωπα που τά ποθούσαμε... Τί τά θέλετε, έκείνη την ήμέρα άκούσαμε ώραϊες μουσικές και έκλεκτους (εὐτυχώς) στίχους.

στη δόλια καρδιά.
Τό ξέρω καλά, με χόδια τρελλά,
με φλόγα μεγάλη, θά σμίξωμε πάλι,
σάν πρίν μιά βραδυά.

ΔΥΟ ΦΥΛΑΚΙΑ ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ

Δυό φιλάκια όπως τότε, ξαναδός μου,
στό γυρεύει μιάν άγάπη που πονεί,
άσ' τόν κόσμο, μη σέ μέλει κι' έλα, φώς
(μου,
κι' άκου μόνο της καρδιάς σου τη φωνή.
Δυό φιλάκια δός μου πάλι, μη διστάζης,
είνε κρίμα νά με λυών' ή συμφορά
κι' έσύ, σάν κι' έμέ, μη θέλεις νά σπα-
(ράζης
κι' οι καρδιές μας άς ξανάδρουν τη χαρά.

ΑΘΗΝΑ

Στήν χρυσή Άθήνα θά ξαναγυρίσω
και με την ξανθείά ρετσάνα
θά μεθύσω μιά βραδυά.
Θά θρω μιά φίλη
που θά μοι δίνη φιλά στα χείλη...
Μές στην Άθήνα θά σβύσω μόνο
τόν παλλό κρυφό μου πόνο
στην Άθήνα!

Οι έκ των συνεργατών του Μπιάνκο, μέλη της Άργεντινικής όρχήστρας του Ε. Γκουτιέντα και Χοσέ Μελίν.

ΧΡΥΣΑ ΠΑΛΑΤΙΑ

Γι' αυτά τά δυό σου μάτια
που τόσο τά ποθώ,
γι' αυτά χρυσά παλάτια
μπορώ ν' άπαρηθώ!

Όταν οι άναγνώσται του «Φαντάζιο» άκούσουν τα νέα τραγούδια του Έντουάρντο Μπιάνκο στους δίσκους, θά μäs δικαιώσουν άπόλυτα για την κρίσι που έκάσαμε έπ' αυτών. Μιά είναι η αλήθεια, ότι η όρχήστρα του Μπιάνκο έχει ένα... «Καπρίτσιο» μυστηριώδες και ό μέγας Άργεντινός... «ξέρει καλά» τη δουλειά του τόσο, ώστε άκούοντας κανένας τά ταγκό του νά μην μπορη νά κούψη κάποια... «Πικρή αλήθεια»: ότι δηλαδή οι δικοί μας συνθέται είναι άνάγκη νά εργασθούν άρκετόν καιρό για νά χτίσουν τά ίδια όπως κι' ο Μπιάνκο... «Χρυσά παλάτια» άπ' τη μουσική. Έπειτα τί νά σάς πούμε! Οι έρωτευμένοι πολλές φορές ως τώρα άλλαξαν «δυό φιλάκια» άκούοντας την άθάνατη πλεγκάρια του ίδιου στην... «Άθήνα». Ο Έντουάρντο Μπιάνκο σέ κάθε ταγκό που γράφει, που παίξει και πρό πάντων που φωνογραφεί, έχει κάτι άμορφο δικό του.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

Ο πιανίστας Νάρκισσος Πουχάλ

Ο κιθαριστής Τζούλιο Τζουλιέτι

Ο ντιζέρ Μάρκο Καπέλλο

Ο μπαντονίστας Μαρσέλ Σοχλιάν

Ο βιολίστας Κάρλος Φράγκα

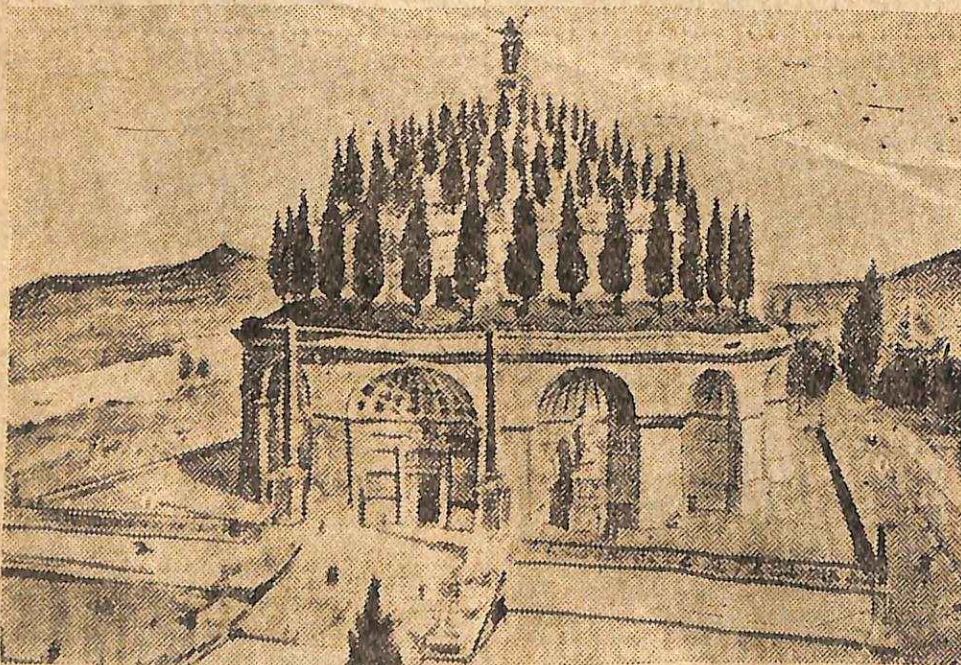
Ο τραγουδιστής Φίβος Μπιάνκο

Ο Αύγουστος, όπως τον αναπαρέστησαν ως παντοδύναμο, με όλες τις εξουσίες στα χέρια του.

Την 23ην Σεπτεμβρίου του έτους 63 πρὸ Χριστοῦ ἀνοίγει γιὰ πρώτη φορά τὰ μάτια του στὸ φῶς, ἕνα μικρό, τοῦ ὁποῖου ἡ μοῖρα ἐπεφύλαττε πολλὲς ἐκπλήξεις. Ἦταν ὁ Γάιος Ὁκταβιανός, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ὠνομάσθη Καῖσαρ Αὐγουστος. Τεσσάρων χρονῶν ἔμειναν ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα, ἀλλὰ ἡ μητέρα του ἀφωσιώθη

Τὸ μαυσωλεῖον τοῦ Αὐγούστου ὅπως ἦταν πρὶν τὴν καταστροφὴν

στὴν ἀνατροφή του καὶ τὴ διαπαιδαγώγησί του.

Κι' ὅταν ἔγινε 17 χρονῶν ἡ κλίσις τοῦ παιδιοῦ ἐστράφη πρὸς τὰ ὅπλα. Προστάτης τοῦ παιδιοῦ ἦταν ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, θεῖος του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν περιουσία του.

Ἡ δολοφονία τοῦ Ἰουλίου Καῖσαρος ὤθησε τὸν Γάιο πρὸς μίαν συνεχή καὶ θι-αία πάλη πρὸς τοὺς ἀντιπάλους τοῦ προ-στάτου του.

Ἦταν τότε 19 ἐτῶν.

Ἡ πάλη ἦταν μακροχρόνιος καὶ σκληρή ἀλλὰ τὴν ἀνοίγει τοῦ έτους 29 πρὸ Χριστοῦ, ὁ Γάιος κατάρθωσε πιά νὰ εἶνε ὁ νικη-τής.

Ὅχι μόνον ἐξωλόθρεψε ὅλους τοὺς ἀν-τιπάλους, ἀλλὰ κατάρθωσε νὰ πάρῃ καὶ τὴν ἀρχὴ στὰ χέρια του.

Ἦταν δύσκολο νὰ ξαναγυρίσῃ ὅμως στὸ παλὸν σύστημα.

Ἡ Ρώμη ἔχει ἀπλωθῇ σὲ πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ τὸ πολίτευμα ἔπρεπε νὰ εἶ-νε τέτοιο πού νὰ ἐφαρμόζεται στὶς περι-στάσεις.

Χρειαζόταν μιὰ νέα δύναμις, ἀνωτέ-ρα τῆς Βουλῆς, ἀνωτέρα πάντων τῶν συ-νηθισμένων πολιτευμάτων καὶ ἐξουσιῶν.

Μ' ἄλλα λόγια χρειαζόταν ἕνας θαι-λεὺς εἰς ἔργα τοῦλάχιστον ἂν ὄχι εἰς ὅ-νομα.

Καὶ μετὰ τὴ δύναμι αὐτὴ μονάχα ὁ Ὁκτα-βιανὸς ὑποπόρουσε νὰ περιβληθῇ.

Αὐτὸς μονάχα εἶχε τὴν ἀπαραίτητη ἐξου-σία νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸ κράτος καὶ νὰ εἰσπνέσῃ τὶς διενέξεις τῶν κομματικῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Ὁκταβιανὸς ἤθελε νὰ ἀ-ποσυρθῇ.

Ἡ Βουλὴ ὅμως τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ προσέφερε τὴ θέσι τοῦ προέδρου τῆς Βου-λῆς, ἐπίσης τοῦ παρεχώρησε τὸν τίτλο τοῦ Αὐγούστου γιὰ νὰ εἶνε σεβαστὸς στὶς ἀ-ποφάσεις του.

Μετὰ πολλὰς ἐπιφυλάξεις ἐδέχθη.

Ἀλλὰ μόλις ἀνέλαβε ὅλες οἱ ἐξουσίες

περιήλθον στὰ χέρια του.

Ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν ἡ ἀναδιορ-γάνωσις τῆς χώρας.

Ἰδίως δὲ ἐφάνη αὐστηρότατος στοὺς δη-μοσίους ὑπαλλήλους γιὰ νὰ τοὺς ἐξαναγ-κάσῃ στὴν πειθαρχία καὶ στὴν ἐργασία.

Ὁ ἕνας νόμος διεδέχετο τὸν ἄλλον. Ἀλ-λὰ καὶ ὁ στρατὸς ἐϋσηματοποιήθη. Ἐ-φτίασε ἕνα ἀπὸ τοὺς καλυτέρους στρα-τούς, ἔτοιμο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Πάντως δὲν τὸν χρειαζόταν γιὰτὶ ἡ πο-λιτικὴ του ἦταν ἡ εἰρήνη.

Ἀπέθανε σὲ ἡλικία 76 ἐτῶν. Τὰ τελευ-ταῖα του λόγια τὰ εἶπε στὴν ἀγαπημένη του σύζυγο:

«Χαίρε καὶ ὕγιανε, μὴ λησμονεῖς τὴν ἑνωσί μας».

Κι' ἐξέπνευσε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἀπὸ τίς εὐθυμες ἱστορίες τοῦ

Νασρεντὶν Χότζα

Μιὰ Κυριακὴ πρῶτὴ ὁ Νασρ-έν-Ντὶν πού εἶχε μαζέψῃ μερικά γρόσια, κατέ-βηκε στὸ παζάρι ν' ἀγοράσῃ ἕναν γά-ϊδαρο, πού τοῦ χρειαζόταν γιὰ τίς δου-λειές του.

Ἐδιάλεξε πράγματι ἕναν καλὸν κα-τάμαυρον, τὸν ἐπλήρωσε, ὅσο τοῦ ζή-τησαν καὶ ξεκίνησε πεζὴ γιὰ τὸ χωριὸ του τραβώντας ἀπὸ πίσω του τὸν γά-ϊδαρο, δεμένον μετὰ λαϊμαριά.

Δυὸ κλέφτες ἐξυπνοὶ, πού εἶδαν τὸ χότζα νὰ τραβᾷ τὸν γάϊδαρό του μετὰ τὸν σχοινί, ἐσκέφθησαν νὰ τοῦ τὸν κλέψουν.

Ἐζύγωσαν λοιπὸν προσεκτικὰ καὶ ξε-πέρασαν πρῶτα τὴ λαϊμαριά. Ἐπειτα ὁ ἕνας τῆ φόρεσε στὸ λαιμὸ του καὶ τὴν ἐκουνοῦσε ρυθμικά, καθὼς πῆγαινε μπροστὰ ὁ χότζας, ὁ δὲ ἄλλος πῆρε τὸν γάϊδαρό του κι' ἔφυγε.

Καμμιὰ φορά ἔφθασε ὁ χότζας στὸ χωριὸ του, μὰ σὰν γύρισε κι' εἶδε τὸν ἄνθρωπο μετὰ τὴ λαϊμαριά, τάχασε.

Ζυγώνει κοντὰ του, κατάπληκτος, πῶς ὁ γάϊδαρος, ποῦχε ἀγοράσει, εἶχε γίνῃ ἄνθρωπος. Τὸν κυττάει καλὰ — καλὰ, τὸν περιεργάζεται καὶ τοῦ λέει δειλά:

— Δὲν μοὺ λές, ἄνθρωπος εἶσαι ἢ γά-ϊδαρος;

— Ἄνθρωπος ἤμουνα Χότζα ἐφένδημ, μὰ κάποιος τελώνιο κακὸ μ' ἔκανε γά-ϊδαρο καὶ μοῦπε πῶς μονάχα ἂν πᾶσω στὰ χέρια κανενὸς καλοῦ ἀνθρώπου, θὰ ξαναγίνω ἄνθρωπος.

— Καὶ πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε.

— Χασάν, εἶπε ὁ κλέφτης.

Ὁ Χότζας συνεκινήθη. Αἰσθάνθηκε μάλιστα μέσα του καὶ μιὰ ὑπερηφάνεια, γιὰ τὴν τελωνιακὴν κρίσιν. Τούβγαλε λοιπὸν, τὴ λαϊμαριά καὶ τὸν ἀφῆκε ἐ-λεύθερον, μετὰ τὴν συνείδησι ἡσυχῇ, πῶς ἔκανε κάποιον ἔργον φιλανθρωπίας.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσους μῆνες ὁ Χό-τζας ἐμάζεψε πάλι μερικά γρόσια καὶ ξανακατέβηκε στὴ λαϊκὴ ἀγορὰ νὰ ψω-νίσῃ πάλι κανένα γάϊδαρο.

Μὰ μόλις πῆγε στὸ διαμέρισμα τῶν γαϊδάρων, βλέπει πάλι τὸν μαυρὸ γά-ϊδαρο, πού εἶχε ἀγοράσει τὴν πρώτην φορά. Πηγαίνει λοιπὸν κοντὰ του καὶ σκύβοντας στὸ αὐτί του, τοῦ φωνάζει δυνατὰ:

— Χασάν, σ' ἐγνώρισα. Δὲν ἀξίζεις βλέπω νὰ σὲ ξανακάνω ἄνθρωπο. Θὰ σ' ἀφήσω αἰώνια γάϊδαρο.

Ὁ γάϊδαρος—Χασάν, ἐπιτόχη φαίνε-ται ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ Χότζα καὶ ἄρ-χισε ἕνα παραπονιάρικο γκάρισμα.

Ὁ τυχερὸς τοῦ λαχείου

ἢ τὸ κόλπο τοῦ χωριάτη

Τὸν βρῆκε ὁ ἥλιος ἀκόμα ξύπνιο τὸ Μάρκο. Ὅλη τὴ νύχτα δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι.

Σηκώθηκε, βγῆκε στὸ παράθυρο νὰ τὸν χτυπήσῃ τὸ πρῶνὸ ἀεράκι καὶ νὰ τοῦ καταπραῖνῃ τὰ νεῦρα.

Τὸν πρῶτον πού ἀντίκρουσε ἀπὸ τὸ παράθυρό του ἦταν ὁ Ἀντώνης ὁ ὁποῖ-ος τὸν χαιρέτησε:

— Ε, Μάρκο, καλημέρα. Τὰ πλοῦτη δὲν σ' ἀφήνουν νὰ κοιμηθῇς. Ε, πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἔχω κι' ἐγὼ τέτοιες ἀϋπνί-ες! Ἐρχομαι ἐπάνω.

Ὁ Μάρκος ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλ' ἀπάνω, σὲ περιμένω.

Ὁ Μάρκος μιλοῦσε ἀκόμα μετὰ τὸν Ἀντώνη, ὅταν ἐφάνηκε στὸ δρόμο ὁ Σαλβατῶρος. Χαιρέτησε κι' αὐτὸς κι' ἐμπήκαν μαζί μετὰ τὸν Ἀντώνη στὸ σπίτι.

Σὲ λίγο ἦρθε καὶ ὁ Κώστας. Πόσους φίλους δὲν κάνουν τὰ πλοῦ-τη, προπάντων ὅταν ἐκεῖνος πού πλού-τισε ἦταν χθὲς ἀκόμα φτωχὸς καὶ γιὰ νὰ γυρέψῃ ἑκατὸ φράγκα δανεικὰ κοκ-κινίσε πέντ' - ἕξι φορές.

Τώρα ὅμως ὁ Μάρκος ἦταν πλούσιος. Ἡ φτώχεια εἶχε περάσει. Τί περίεργη πού εἶνε ἡ ζωὴ! Ἀρκεῖ νὰ κερδίσῃς ἕ-να λαχεῖο γιὰ ν' ἀλλάξουν ὅλα!

— Ἀγαπητέ μου Μάρκο, τοῦ ἔλεγε ὁ Ἀντώνης, τώρα εἶσαι ἐντάξει. Δὲν χρω-στᾷς πιά κανέναν καὶ μπορεῖς νὰ κάνῃς τ' ἀνεπαιστικό.

— Ἐξέρεις, τοῦ εἶπε ὁ Κώστας, ἐνῶ πάντοτε σὲ βοηθοῦσα, ὅποτε μοὺ τὸ ζη-τοῦσε; Ἀλλὰ τώρα μπροστὰ σὲ σένα ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος πού ἔχει ἀνάγκη. Λοιπὸν ἂν ἤθελες ἐκεῖνα τὰ λίγα... Ἐ-ξέρεις ἐκεῖνο τὸ μικρὸ χρῆμα.

— Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ κρύβωμαι ἀκόμα μπροστὰ σ' ἕνα πλούσιο ὅτι ἦρθα ἐπί-τηδες ἐδῶ νὰ εἰσπράξω ἐκεῖνα τὰ λίγα πού σοὺ εἶχα δανείσει, εἶπε ὁ Σαλβατῶ-ρος.

Ὁ Μάρκος χαμογελοῦσε ἀτάραχος.

— Ἐννοεῖται ποτέ μου δὲν δανείστηκα δίχως νὰ πληρώσω. Τώρα μάλιστα πού μπορῶ θὰ σᾶς ἱκανοποιήσω ὅλους.

Ὁ ἥλιος εἶχε βγῆ πῶσα γιὰ καλὰ. Ἡ πόρτα τοῦ Μάρκου ἀνοίξε κι' αὐτὴ καὶ σὲ λίγο μετὰ τοὺς πρῶτους φίλους πα-ρουσιάστηκαν καὶ ἄλλοι νὰ τὸν συγα-ροῦν ἢ νὰ τοῦ ζητήσουν κάτι.

— Ἐχω ἐκεῖνο τὸ γραμμάτιο τοῦ Μι-μίκου, πού ἐγγυήθηκες ἐσὺ Μάρκο... Ἐ-ξέρεις ὁ Μιμίκος δὲν μετὰ πῶσα.

— Θυμᾶσαι πού ἦσουν ἄρρωστος Μάρ-κο; Ἐργάζομαι δύο φορές τὴν ἡμέρα καὶ σ' ἔβλεπα! Ἄν τὰ θυμῃς αὐτὰ τώρα πού εἶσαι πλούσιος!

Ὁ Μάρκος εἶδε ἀνθρώπους πού χρῶ-νια τώρα ὅταν τοὺς συναντοῦσε στὸ δρόμο τοῦ γύριζαν τὸ πρόσωπο.

— Ἀγαπητέ μου! Ἐγὼ τὸ ἔλεγα πάν-τοτε ὅτι μιὰ μέρα ἡ τύχη θάρθῃ νὰ σὲ συναντήσῃ. Ὅπως δὴποτε τ' ἀξίζεις...

Μπράβο σου.

Πόσοι ἀκόμα θὰ ἤρχοντο; Θάρχόταν ὅλο τὸ χωριὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι

του;

Καὶ γιὰτὶ δχι; Ὁ Μάρκος ἔμεινε εὐχαριστημένος πού βρέθηκε ξαφνικὰ ἀνάμεσα σὲ τόσοις φίλους.

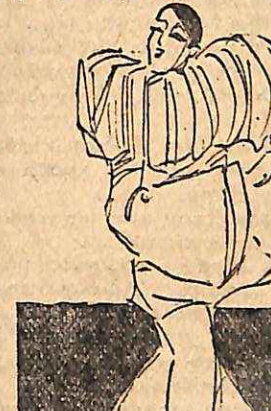
Χρὲς εἶχε καὶ ἐπομένως ἀφοῦ τὰ χρωστοῦσε σὲ φίλους ἔπρεπε νὰ τὰ πλη-ρώσῃ. Ἦθελε νὰ τοὺς τὸ πῆ ὀλοκάθαρα.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε, χθὲς τηλεγρά-φησα στὸ δικηγόρο μου νὰ περάσῃ ἀ-πὸ τὴν Τράπεζα καὶ νὰ εἰσπράξῃ. Φαν-τάζομαι ὅτι θάρθῃ μετὰ τὸ πρῶτο τραῖνο.

Οἱ φίλοι του ἔκαναν πῶς δὲν κατα-λάβαιναν.

Βέβαια, τέτοια πράγματα πού νὰ τὰ καταλάβουν.

— Μάρκο, εἴμαστε φίλοι σου, μὴ μᾶς κάνῃς νὰ ξαναρχώμαστε, δώσε μας τὰ χρῆμα νὰ φύγωμε

Τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ἐμπήκε κι' ἄλλος ἕνας.

— Μάρκο, σοὺ εὐχομαι ὅλες τίς χα-ρὲς καὶ τίς εὐτυχίες. Δὲν σοὺ ζητῶ τί-ποτα σήμερα... Αὔριο θὰ περάσω νὰ με πληρώσῃς.

— Καὶ βέβαια...

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκεῖνῃ ἀκούστηκε ὁ ὀρυβὸς αὐτοκινήτου.

Κάποιος κύτταξε ἔξω.

— Μάρκο, ἔφθασε ὁ δικηγόρος σου!

— Ὅλοι ἔτρεξαν τότε στὰ παράθυρα.

Στὶς σκάλες ἀκούστηκε ἕνα βιαστικό βῆμα, ἐμπήκε ὁ δικηγόρος καὶ χαιρέ-τησε μετὰ μιὰ βαθεῖα ὑπόκλισι.

— Φίλοι, εἶπε, χαιρετίσατε τὸν ἑκατομ-μυριοῦχο! Μάρκο σοὺ φέρνω τὰ πλού-τη!

Ὁ Μάρκος ἦταν ἐντελὼς ἥρεμος. Ἐ-γνεψε στὸ δικηγόρο νὰ πλησιάσῃ.

— Ἀγαπητέ μου δικηγόρε, δὲν σὲ πε-ριμένω μόνον ἐγὼ, ὅπως βλέπεις, ἔχω πολυάριθμην συντροφιά.

Ὁ δικηγόρος ἀνοίξε τὸ χαρτοφυλάκιο καὶ εἶπε:

— Κυττάχτε, κυττάχτε τί μοῦτρα ἔ-χουν τὰ ἑκατομμύρια.

Καὶ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια ὁ-λων δεσμίδες ἀπὸ χιλιάρικα.

— Πρόσεχε, Μάρκο, εἶπε μιὰ φωνή. Μὴν πᾶς καὶ τὰ κρύψῃς τώρα κάτω ἀπὸ καμμιὰ πέτρα! Μπορεῖ νὰ σκαλίσῃ κα- νένας γάϊδαρος καὶ σοὺ τὰ φάῃ. Θυ-

μάσαι τὴ δούλα τῆς Ρόζας;

Ὁ Μάρκος ἐγέλασε.

— Ἄ! Ὅχι, προτιμῶ νὰ τὰ φάω ἐ-γὼ!

— Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό, ἐπρόσθε-σε ὁ δικηγόρος.

»Αὐτὰ εἶνε γιὰ τίς πρώτες ἀνάγκες, τὸ πὺ μὲγάλο ποσὸν βρίσκεται δῶ πά-νω σ' αὐτὸ τὸ χαρτάκι, σ' αὐτὴ τὴν ἐ-πιταγή!

— Ζήτω ὁ Μάρκος! ἐφώνασε κάποιος. Ζήτω ὁ Μάρκος!

Ἀλλὰ ὁ Μάρκος εἶχε γίνῃ σοβαρὸς καὶ κύτταξε τριγύρω του.

Ἐπειτα:

— Ἀς ἀρχίσωμε τοὺς λογαριασμούς. Σ' ἔσένα καλέ μου καὶ ὠραῖε δικηγόρε, γιὰ τὸν κόπο σου πόσα σοὺ θέλω; Μπᾶ.

Δὲν θέλεις νὰ μοὺ τὸ πῇς; Ἐδούλεψες. Σοὺ φτάνουν αὐτά; Πῆρε μιὰ δεσμίδα καὶ τοῦ τᾶβαλε μετὰ τὸ ζῶρι στὴν τσέπη.

»Καλύτερα τώρα. Κι' αὐτὰ τὰ ἄλλα; Νὰ δώσουμε καὶ στὸν παπὰ νὰ ἐλεῇσῃ κανένα φτωχό. Φτωχοὺς σάν κι' ἐμένα πρὶν νὰ κερδίσω τὸ λαχεῖο. Τί λέτε;

— σεις, φίλοι, δὲν κάνω καλὰ; Εἶνε εὐκο-λο νὰ γίνῃ κανεὶς καλὸς ὅταν γίνῃ πλούσιος! Καὶ τώρα τί μένει; Κανένα χιλιάρικο; Ἀς κάνω κι' ἐγὼ μιὰ τρέλ-λα. Ἀφήστε με ν' ἀνάψω τὴν πίπα μου μ' αὐτό.

Πλησίασε τὸ χιλιάρικο σ' ἕνα σπέρτο, τὸ ἀναψε καὶ τᾶβαλε πάνω ἀπὸ τὴν πίπα.

Ἀφοῦ τὸ ἔκαψε ὀλόκληρο, εἶπε:

— Καὶ τώρα τί ἀπομένει; Τὸ μὲγάλο ποσόν. Μιὰ ἐπιταγή, ἂ, ὑπάρχει γιὰ ὅ-λους ἐδῶ μέσα! Κυττάχτε τὸ ἕνα κομ-ματάκι χαρτί!

Καὶ γρήγορα - γρήγορα, πρὶν οἱ ἄλ-λοι καταλάβουν καλὰ - καλὰ τί ἔκανε, τὸ τσαλάκωσε, τᾶβαλε στὸ στόμα καὶ τὸ κατάνι.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ γελά.

— Ε; Σὰς ἄρεσε; Ἐλάτε τώρα νὰ πάρετε καὶ τὰ ρέστα!

Κατάπληκτοι οἱ πρὸ ὀλίγου φίλοι τοῦ Μάρκου ἔφυγαν βλαστημώντας τὸν πρῶτον πλούσιο. Εἶχαν μείνει καὶ πάλι πιστωταί! Εἶχαν νὰ κάνουν πάλι μετὰ τὸ Μάρκο τὸ φτωχὸ ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἤλπιζαν ποτέ πιά νὰ πάρουν δεκάρα, γιὰτὶ ἦταν πολὺ φτωχός.

Κι' ἔφυγαν, ἔφυγαν γιὰτὶ δὲν εἶχαν ξαναδῇ πὺ τρελλὸ ἀπὸ τὸ Μάρκο.

Ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Μάρκος μετὰ τὸ δικηγόρο, ὁ ὁποῖος κατὰπληκτος, ἰδρω-μένος εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐ-κεῖνος πού οἱ ἄλλοι ἐνόμισαν γιὰ τρελ-λό, πλησίασε τὸ δικηγόρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Κρίμα τὰ γράμματα πού ἔμαθες, κύρ δικηγόρε. Ἀλήθεια, τὸ πιστεύεις πῶς ἔχω τόσο γερὸ στομάχι; Δέκα ἐ-κατομμύρια εἶνε αὐτά, δὲν τρώγονται εὐκολὰ! Τῶκανα γι' αὐτοὺς πού μοὺ ἔκαναν τὸ φίλο!

»Δὲν κατάνις τὴν ἐπιταγή! Κατά-νια τὴν ἀποδεῖξι πού μοὺ εἶχες βάλει στὸ χαρτοφυλάκιο νὰ ὑπογράψω. Κα-τᾶλαβες;

— Καὶ ἡ ἐπιταγή;

— Νὰ τὴν, στὸ χαρτοφυλάκιο.

Ὁ δικηγόρος δὲν βάστηξε τὰ γέλια του γιὰ τὴν πονηρία τοῦ χωριάτη.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Μάρκος, στάσου μιὰ στιγμὴ νὰ κλείσω τὸ σπίτι καὶ πά-με νὰ φύγωμε μετὰ τὸ αὐτοκίνητό σου. Ὅποτε θὰ ξαναγυρίσω πίσω σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο τὸ χωριό. Ἡ ζωὴ εἶνε μπρο-στὰ σου. Θὰ πάω νὰ τὴ χαρῶ ὅπως θέ-λω ἐγὼ!

Φυλές που εξαφανίζονται

Γιακουί και 'Αρακουάνοι

Ίδου ακόμα δυο λαοί οι οποίοι εξαφανίζονται όπως τα άτομα, όπως και οι Θεοί.

Λαοί, οι οποίοι προωρίσθησαν να εξαφανισθούν όπως τόσοι άλλοι μέσα στις χιλιετηρίδες των ετών.

Η μόνη διάγνωση γι' αυτό το πράγμα είναι η έξη: εξέλκυσμα.

Οι Γιακουί, οι οποίοι στην εποχή του Φερνάνδου Κορτέζ ήταν περισσότεροι από πέντε χιλιάδες και ήταν τόσοι ισχυ-

Άριστερά: Ένας από τους επιζώντες αρχηγούς των Γιακουί, με την πατριάρχη του εμφάνισαν.

Δεξιά: Μία νεαρά απόγονος των 'Αρακουάνων, κόρη του αρχηγού της φυλής.

ροί που έτρεφαν εις φυγήν το στρατό του Μοντεζούμα, βασιλέως του Μεξικού, σήμερα ελαττώθηκαν κατά πολύ και δεν απέμειναν παρά μερικές μόνο εκατοντάδες, κι' αυτοί εργάζονται σε διάφορα ορυχεία αναζητώντας χρυσάφι. Κατοικούν στις όχθες του ποταμού Γιακουί.

Οι μακροχρόνιοι πόλεμοι τους εξήντησαν. Ήσαν από τους 'Ινδιάνους εκείνους που δεν επέτρεπαν για κανένα λόγο να καταλάβει ο λευκός ούτε μία σπιθαμή γῆμα από τη χώρα τους.

Για να πάη να τους βρῇ κανείς πρέπει να πάη με το τσίνο μέχρι την 'Εσπεράντα, ή οποία είναι ο μοναδικός σταθμός μέσα στην κοιλάδα του Γιακουί.

Άλλ' ή επίσκεψης ταξιδιώτης ή επιστήμων δεν μπορεί να ξεκινήσει αμέσως και να εισχωρήσει στη χώρα τους.

Πρέπει να περιμένει τουλάχιστον μία μέρα στο σταθμό ως που να συστηθῇ στον αρχηγό τους.

Υπάρχει δηλαδή κίνδυνος όταν τολμήσει κανείς να πάη έτσι απρόσκλητος να τους βρῇ.

Ο αρχηγός τους είναι ένας γεροντάκος με ολόσπαρα μαλλιά. Ονομάζεται Μαγέμ και λέει:

— Περιμένετε ακόμα δυο μέρες να παρευρεθῇτε και στο γλέντι!

Το γλέντι αυτό είναι μία μύησης ειδωλολατρικής εορτής, χοροί, θυσίες, φωτιές, φαί, πιστό.

Η γιορτή τελειώνει με το κάψιμο ενός αγυρνίου ανθρώπου.

Ο Μαγέμ είναι ξαπλωμένος πάνω σ' ένα μαξιλάρι, κατακουρασμένος.

Διότι αυτός πρωτοάνιξε το χορό.

Αυτά για τους Γιακουί.

28 — «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

Οι 'Αρακουάνοι όμως είναι πολυπληθεστεροι. Αυτοί έδωσαν λυσσώδεις μάχες προς τους κατακτητές της Χίλης.

Έκαμαν θαύματα πραγματικά ανδρείας. Τώρα θά είναι περίπου 40.000 και κατοικούν στο Τεμουκό της Χίλης.

Ζούν μία ειρηνική ζωή. Μάλλον τεμπέλικη.

Δεν βαστούν πιά δπλα ούτε φορούν καπέλλα μεγάλα με φτερά.

Οι άνδρες άπασχολούνται, όταν άσχολούνται, με την κτηνοτροφία ή την καλλιέργεια. Οι γυναίκες εργάζονται στους άγρους, ή ύφαιουν ύπεροχα χιλιά, με ύπεροχα σχέδια.

Παλαιά άλλα περίεργα τά έθιμά τους. Κάθε χρόνο οι 'Αρακουάνοι πηγαίνουν στο νεκροταφείο, το όποιο περιέχει διάφορα έξανα.

Πηγαίνουν φορτωμένοι με τροφές και δπλα. Παίρνουν τά παλιά και αφήνουν καινούργια στους τάφους των νεκρών, για να μπορούν οι πεθαμένοι να τά χρησιμοποιούν στην άλλη τους ζωή.

Όσον άφορά τó γάμο, είναι εύκολο γι' αυτούς αν μπορούν ν' ανταλλάξουν τη γυναίκα που θά πάρουν μ' έναν ώρισμένο αριθμό βωδιών.

Αυτός που δεν έχει βώδια, κλέβει τη γυναίκα που θέλει και την κρατά κρυμμένη άρκετόν καιρό.

Έπειτα εμφανίζεται στην κοινωνία και ... κανείς δεν λέγει τίποτε.

Ένας πολύ έξυπνος άρχηγός μās μιλά για τους άρχαίους 'Αρακουάνους.

Ήσαν διάσημοι πολεμιστάι. Οι γυναίκες τους αντίξεις στον ήρωισμό. Ήσαν ίκανές να σκοτώσουν τόν άνδρα τους αν συνελαιβάνετο αϊχμάλωτος.

— Άλλά τώρα, συνεχίζει ο άρχηγός ο λόός μας είναι προωρισμένος να εξαφανισθῇ. Δεν γίνεται τίποτα! Οι νέοι μας γερνούν πρόωρα. Όπλα δέ βρίσκουμε. Οι κληρονομικές ασθένειες μās άποτελειώνουν.

»Και να φαντασθῇ κανείς ότι κάποτε μās φοβόντουσαν κι' αυτοί οι πανίσχυροι 'Ινκας.

Ο καυμένος ο άρχηγός μιλά και ή ματιά του βλέπει μακριά. Ξεπερνά κοιλάδες και όρη.

Τί να θυμάται άρα γε;

Τά κατορθώματά του. Άναμνήσεις οι όποιες σβύνονται μέσα στο θόρυβο ενός πολιτισμού κακού, έλεεινού, όπως ο ευρωπαϊκός πολιτισμός, που κατέστρεψε τά άγνά και ώραία έθιμα των άγνων ανθρώπων της φύσεως.

ΑΝΤΩΛ ΖΑΝΙΓΚ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΙΑΤΡΩΝ

Εμπρός στο φουκαρά τόν άρρωστο που τούς άκούει με αγωνία, δυο γιατροί συζητούν για τó είδος της ασθενείας του.

Η συζήτηση δένεται:

— Σας διαβεβαιώ, κ. συνάδελφε, ότι είναι τύφος!

— Όχι, ποτέ! Είναι καρκίνος!

— Τύφος!

— Καρκίνος!

— Θα τó ίδούμε στη νεκροψία!

30 — «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

Χιούμορ των ξένων

Τό ρουμπίνι

Στο 'Αμστερνταμ γίνεται τó μεγαλύτερον έμπόριον των πολυτίμων λίθων. Ο Τζών λοιπόν πήγε στο 'Αμστερνταμ και προσέφερε στον κοσμηματοπώλην Χίλβερκουμ ένα μεγάλο περιδέραιο από διαμάντια. Ο κοσμηματοπώλης όμως, μόλις τά είδε έχαμογέλασε:

— Όχι, είπε, αυτά δεν είναι διαμάντια. Αυτά είναι τά στουρνολιθάρια. Τί να τά κάνω!

Ο Τζών έμεινε τόσο έκπληκτος από την άπάντησιν αυτήν, ώστε άναγκάστηκε να στηριχθῇ στο γραφείο του Χίλβερκουμ για να μή πέση. Έτσι, τó βλέμμα του κοσμηματοπώλη έπεσε στο χέρι του Τζών, σ' ένα δάκτυλο του όποίου έλαμπε ένα θαυμάσιο ρουμπίνι, κατακόκκινο σαν αίμα.

— Τί είναι αυτό; έρωτησε άμέσως ο Χίλβερκουμ. Αυτό είναι ένα θαυμάσιο ρουμπίνι!

Ο Τζών έχαμογέλασε πικρά.

— Κάνει έντύπωση, είπε, αλλά είναι ψεύτικο.

Ο Χίλβερκουμ δεν μπορούσε να ξεκαρφώσει τά μάτια από τó δακτυλίδι.

— Νάι, είπε, είναι ψεύτικο. Έγώ όμως σας δίνω χίλια φράγκα.

— Χίλια φράγκα για ένα ψεύτικο ρουμπίνι, έλεν ο Τζών έκπληκτος. Άλλά δεν γίνεται τίποτε. Τó δακτυλίδι είναι οικογενειακό κειμήλιο και δεν μπορώ να τó δώσω.

Και έφυγε. Άλλά την άλλην ήμέρα ξαναγύρισε.

— Σας έφερα ένα βραχιόλι με δώδεκα μαργαριτάρια, είπε:

— Μέτρια, είπε, κουνώντας τó κεφάλι. Για τó ρουμπίνι όμως σας δίνω δυο χιλιάδες φράγκα.

— Τό ρουμπίνι είναι ψεύτικο, έλεν ο Τζών.

— Είναι ιερών κειμήλιον και για μένα άξιζει τουλάχιστον δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ο Χίλβερκουμ έκτύταξε τó δακτυλίδι, σαν ύπνωτισμένος.

— Έστω, είπε τέλος. Σας δίνω δέκα χιλιάδες.

— Προς Θεού! έφώναξεν ο Τζών σηκώνοντας τά χέρια προς τόν ούρανό. Θα με πάρουν για άπατεώνα.

— Έχω πεισώσει! έπέμεινεν ο Χίλβερκουμ. Είπα ότι σας τó πληρώνω δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Πηγαίνετε να καλέσετε δυο μάρτυρες, έλεν ο Τζών.

Ο Χίλβερκουμ έβγῆκε μία στιγμή και ξαναγύρισε με τόν γραμματέα του και ένα φίλον.

— Λοιπόν, έλεν ο Τζών, σας πουλάω επί παρουσία των κυρίων, ένα ψεύτικο ρουμπίνι για δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ο κοσμηματοπώλης έπῆρε τó δακτυλίδι και ο Τζών τά χρήματα.

Όταν ο Τζών έπῆγε στο ξενοδοχείο του, άνοιξε την βαλίτζα του. Άπ' εκεί έβγαλε ένγη δακτυλίδια με ρουμπίνια έντελως όμοια μεταξύ τους. Άπό μία ειδική θήκη όμως έβγαλε ένα δακτυλίδι, εκείνο άκριβώς που ο κοσμηματοπώλης είχεν ιδῆ για πρώτη φορά και τó εξέτασε. Ο Τζών τó πήρε, τó φόρεσε και πήγε να έπισκεφθῇ έναν άλλον κοσμηματοπώλην.

(*) Ο Ρομπέρ Συρκούφ έγεννήθη στις 12 Δεκεμβρίου του 1773, στο Σάν Μαλό.

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 29

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΕΝΑΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΟΚΤΩ ΕΤΩΝ

— Δί—ά—κό—πέρ! Δί—ά—κό—πέρ!

Οι φωνές αυτές — ένα σωστό ούρλιαχτό — έβγαιναν από τά στόματα πενήντα παιδιών τά όποια είχαν βγῆ πιά έξω από την πόρτα του σχολείου, του χωρίου Κανκάλ, τó όποιον διηύθυνε ο καθηγητής Λεγκόλφ.

Ο καλός αυτός δάσκαλος χαμόγελο και χαϊρόταν με τη χαρά των μαθητών του, οι όποιοι για πολλές εβδομάδες θά σκορπούσαν σαν τά σποργίγια μέσα στους άγρους για ν' απολαύσουν τις σχολικές διακοπές.

Έκτός των άλλων, ο καθηγητής Λεγκόλφ ήταν και μανιώδης κυνηγός... πεταλούδων.

Ξαφνικά ανάμεσα στις χαρούμενες αυτές φωνές των παιδιών άκούστηκε μία κραυγή πόνου και θυμού.

Δίχως να ρωτήσῃ καν ο δάσκαλος ποίος έφταγαι και έκανε τόν άλλον που φώναζε να πονέσῃ, σήκωσε τη μαγκούρα του, διέσχισε τó πλήθος των μαθητών και άρχισε να χτυπά κάποιον.

— Παληόπαιδο, Ρομπέρ. Ποτέ σου δεν θά μπορέσης να καθῆσῃς μία στιγμή ήσυχος!

Τά παιδιά τραβήχτηκαν στα πλάγια και άφησαν στη μέση ένα παιδί, ένα παιδί όκτώ έτών, άνεπτυγμένο όμως τόσο πολύ που φαινόταν δώδεκα, τó όποιον χτυπούσε με κλωτσιές ένα συμμαθητή του μεγαλύτερο κατά τρία έτη.

Ο καθηγητής Λεγκόλφ τούς χώρισε με τη μαγκούρα του και άποκατέστησε την τάξιν.

— Δεν ντρέπεσαι; Διαρκώς έσύ θά είσαι ο χίτιος κάθε άνησυχίας: "Α! θά τά πω όλα στον πατέρα σου κύριο Συρκούφ, τόν καλώτατο αυτόν άνθρωπο. Θα τού τά πω όλα. Δεν έχω ανάγκη να έρωτήσω ποίος φταίει.

Ο νεκρός Ρομπέρ (*), ο όποιος ποτέ δεν έκρυβε τά λάθη του, άλλ' όμολογούσε πάντοτε τά σφάλματά του, άπλωσε τó χέρι κι' έδειξε με τó δάκτυλο τόν Λουδοβίκο Τρεμπλέκ.

— Αυτός!

Ο καθηγητής άνοιξε κατάπληκτος τά μάτια του. Περί—ργο! Για πρώτη φορά ο Ρομπέρ κατηγορούσε ψέματα κάποιον.

Πώς μπορούσε ποτέ τó ήρεμο εκείνο παιδί που δεν μιλούσε ποτέ τίποτα, να έχη δώσει άφορμή σε ένα τσάκωμα;

Ο Ρομπέρ έπέμεινε.

— Αυτός είναι! Μοῦ είπε, οι "Άγγλοι είναι καλύτεροι ναυτικοί από μās.

Ο καθηγητής Λεγκόλφ, του όποίου ο πατέρας, ο παππούς, ο προπάππος, όπως και όλοι οι Λεγκόλφ, όσο πιο πίσω κι' αν πήγαινε ή γενεαλογία του, είχαν υπηρετήσει τη θάλασσα είτε με τά καράβια του Βασιλέα, είτε με έμπορικά πλοία, κατάλαβε τάν έρεθισμό του μαθητού του και κατά βάθος τόν συμμερίζετο. Έθεσε όμως τέρμα σ' αυτή τη φιλονικία.

— Λουδοβίκο Τρεμπλέκ, έκανες μεγάλο σφάλμα; έλεε ο καθηγητής, χαμόγελο και προς τόν Ρομπέρ. Δεν πρέπει όμως να τού θυμώνῃς Ρομπέρ. Διότι είναι κατά τó ήμισυ "Άγγλος.

— Ακριβώς γι' αυτό κι' ενώ δεν τού

έδωσα παρά μονάχα τó μισό ξύλο από ό,τι έπρεπε να τού δώσω, έπρόσθεσε ο Ρομπέρ.

Τά πράγματα σιάζανε, ο Ρομπέρ χαίρεται τó δάσκαλό του και με βήμα άργό έφυγε για τó λιμάνι.

Κρατούσε στα χέρια του ένα καλάθι. Μέσα σ' αυτό εύρισκοντο τά βιβλία του, τά όποια πρό όλίγων στιγμών είχε χρησιμοποιήσει για σφαίρες, για μπόμπες εναντίον των συμμαθητών του. Τάχε μαζέψει και τάχωσε στο καλάθι.

Τώρα ήταν ευχαριστημένος και σιγοτραγουδούσε ένα παλιό ναυτικό τραγούδι του Σάν Μαλό.

Στη γωνιά του δρόμου συνάντησε δυο άλλα παιδιά. Τά δυο αυτά παιδιά είχαν την ίδια σχεδόν ηλικία μ' αυτόν. Τά δυο όμως ήταν κοντά και χοντρά και τó άλλο ψηλό και άδύνατο.

Ο πρώτος όνομάζετο Λέων Λαπαλούζ και ο δεύτερος Φρανσουά Μπροντέρ.

Ο Ρομπέρ τούς υπεδέχθη θυμωμένος. — Ποῦ ήσαστε πρό όλίγου και γιατί δεν ήσαστε μαζί μου; τούς έρωτησε.

Έσύ Λέων, τó ξέρω καλά, είσαι φοβιστάρης και τσάκωσες, αλλά σύ, Φρανσουά ποῦ ήσουν; Μπορεί να σε χρειάζομαι.

Ένώ ο Λέων κατέβασε τó κεφάλι του κι' έχωσε τά δάκρυά του στο στόμα του, ο Φρανσουά προσπαθούσε να δικαιολογηθῇ. Τέλος είπε:

— Η... μονάβισσα... μοῦ έρε ύποσχεθη... ένα μήλο, κι' έπῆγα να μοῦ τó δώσῃ...

Ο Ρομπέρ έσήκωσε τούς όμους. Δεν έθύμωσε ποτέ στα σοβαρά με τούς δυο τόν φίλους.

Ήσαν και οι δυο πωλών άν οικογενειών. Ο ένας, ο Λαπαλούζ, ήταν γυιός ράφτη στην Κανκάλη, ο άλλος ήταν δονανός από πατέρα και μητέρα και τόν διατηρούσε ένας θείος του, ο όποιος είχε μία ταβερνούλα για τούς ψαράδες.

Και τά δυο αυτά παιδιά έθεσαν ένα άπεριόριστο θαυμάσιο για τόν Ρομπέρ Συρκούφ. Όχι πόσον γιατί ο Σάολ Σιζ Συρκούφ, ο πατέρας του συνκατέλεγε με κούφ τόν οικογενειών τού Σάν Μαλό, αλλά διότι ο Ρομπέρ ήταν δυνατός.

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 29

παλληκάρη και τολμηρός. Διότι διαρκώς τους υπερήσπιζε όταν οι συνομήλικόι τους τους επέτιθεντο.

Τα τρία παιδιά, ηλικίας οκτώ ετών, αδιάφορα για τη διαφορά της κοινωνικής τους θέσεως πιάστηκαν χέρι με χέρι και έφθασαν στο λιμάνι.

Τα νερά είχαν τραβηχτεί και οι βάρκες είχαν πλανιάσει και ζέσταιναν τις κοιλιές τους στον Αύγουστιάτικο ήλιο.

Όπως έκαναν και άλλοτε, τα παιδιά έπερσαν τριγύρω από τις βάρκες, τις όποιες επιθεωρούσαν και έφεραν γνώμες και παρατηρήσεις:

—Ωραία βάρκα, ή «Αγία Άννα», είπε ο Λεών.

—Μία... ωραία... βάρκα, είπε ο Φρανσουά, ο οποίος είχε βρή στην τσέπη του μια μπουκιά ψωμί και το μασούσε.

—Και σε τί μπορεί να σου χρησιμεύσει; είπε ο νεαρός Ρομπέρ; με κάποιον οίκτο στη φωνή του. Ο Λεών φοβάται να μπαρκάρει. Ο Φρανσουά πρέπει ναχη μαζί του δέκα βαρέλια λαρδί για να τρώει.

Τα δύο παιδιά έκαναν ένα μορφασμό. Στενοχωρήθηκαν με την παρατήρησι του Ρομπέρ.

—Αυτό θα το δούμε, αν φοβάμαι, είπε ο Λεών. Πολλοί θα εκπλαγούν!

—Ναί... αυτό θα το δούμε, είπε ο Φρανσουά, ανάμεσα σε δύο μπουκιές.

Τα παιδιά τελείωσαν την επιθεώρησή τους στις βάρκες. Η ώρα της σούπας πλησίαζε. Ο Λεών και ο Φρανσουά έπληγαν στα φτωχικά τους σπίτια.

Ο Ρομπέρ όμως έτρεβνη για τους βράχους, όπου ένα μονοπάτι πολύ επικίνδυνο θα τον έφερνε μέχρι το σπίτι του.

Τα τρία παιδιά πριν χωρίσουν υποσχέθηκαν να ξαναϊδωθούν, αφού δεν μπορούσαν τώρα να συναντώνται στο σχολείο.

Ο κύριος Συρκούφ, ο πατέρας του Ρομπέρ, είχε κάνει αρκετά χρήματα τα τελευταία αυτά χρόνια. Έκανε έμποριο με θαλασσινά προϊόντα. Τα είδη όμως αυτά δεν απέδιδαν πλέον εξ αιτίας των Άγγλων.

Επειδή είχε πολυμελή οικογένεια — πέντε παιδιά — είχε αποτραβηχθεί στο κτήμα του, έξω από τον Κανκάλη, το όποιον κρυβόταν από τους βράχους κοντά στον κόλπο, προς το βοιντό του Άγιου Μιχαήλ.

Ο κύριος Συρκούφ διήγε ζώην ευγενούς κτηματίου, που ήσυχαιε με την κτηνοτροφική, με την καλλιέργεια γεωμήλων, με τη βιομηχανία ρακινού. Απασχολείτο επίσης με το ψάρεμα. Έπληγαινε με τον μάρμπα Τρουαντέκ, τον κηπουρό —οικονόμο— άμαξά, φροντιστή του. Έπληγαινε με μια βάρκα προς το ακρωτήριο της Σάν.

Η επιστροφή του Ρομπέρ για τις διακοπές έθετε σε άνησυχία την οικογένεια και ετάραζε τα τέσσερα αδελφία του.

Γιατί ο Ρομπέρ ήταν ένα πολύ άνησυχό παιδί, του οποίου ούτε η αυστηρότης του πατέρα ούτε η τρυφερότης της μητέρας εδάμαζαν.

Κάθε φορά οι σκανδαλιές του άνησυχούσαν τους γονείς του και διαρκώς επέστρεφε σπίτι του με τα χέρια και τα πόδια πληγωμένα, τα ρούχα κουρελιασμένα.

Στις προηγούμενες διακοπές σοφίστηκαν ένα ωραίο σχέδιο.

Η μητέρα με την υπηρέτρια του έφτιασαν ένα κοστούμι από διάφορα και ποικιλόχρωμα κομμάτια. Ήλπιζαν πως με τέτοια ρούχα δεν θα παρουσιάζόταν έξω από το κτήμα.

Ο Ρομπέρ μια ολόκληρη ημέρα πράγματι έμεινε ήσυχος κι έπαιζε με τον αδελφό του το Νικόλα, αλλά την επομένη βρήκε το μέσον να ξεφορτωθεί αυτό το ρούχο.

Άρχισε να κυλιέται στα βράχια ως που το ξέσχισε και τώκανε κομμάτια.

★

Πάντως, τη χρονιά αυτή ο Ρομπέρ έδειξε ότι είχε φρονιμίσει και οι πρώτες ημέρες των διακοπών έπερσαν ήσυχες.

Ενα απόγευμα ο κύριος και η κυρία Μπλέξ ήρθαν από το Σάν Μαλό να επισκεφθούν την οικογένεια Συρκούφ. Είχαν φέρει μαζί τους και το κοριτσάκι τους τη Μαρία—Κατερίνα, ένα χαριτωμένο ξανθό παιδάκι τριών ετών.

Η οικογένεια έπρόσφερε άναψυκτικά κάτω από μια μεγάλη μηλιά. Έκανε πολλή ζεστή την ημέρα εκείνη και άνεμένο καταιγίδες.

Η θάλασσα είχαν αγριέψει.

Κανένα πανί δεν φαινόταν γιατί οι ψαράδες ήξεραν πολύ καλά τον κίνδυνο.

Η ζέστη ήταν τόσο μεγάλη, που και τα παιδιά δεν τολμούσαν να τρέξουν. Κι' αυτός άκομα ο Ρομπέρ καθόταν ήσυχος σε μια γωνιά.

Χοντρές σταγόνες άρχισαν να πέφτουν.

—Πάμε μέσα, είπε η κυρία Συρκούφ. Έρχεται καταιγίδα.

Τη στιγμή που η οικογένεια και οι προσκεκλημένοι έμπαιναν στο σπίτι μια γυναίκα με φόρεμα και σκούφο Κανκαλέζικο έφθανε λαχανιασμένη από το μονοπάτι.

Ήταν η Ζανέτ Λαπαλούζ, η γυναίκα του ράφτη.

Ο κύριος Συρκούφ την άγνωρισε.

—Τί συμβαίνει, καλή μου; τη ρώτησε. Σας συνέβη τίποτα το κακό; Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

—Πήγε μου, εδώ είναι ο Ρομπέρ;

—Και βέβαια, να τος κάθεται εκεί κοντά με το Νικόλα.

—Άγιο Μιχαήλ, σώσε με! Είπε η γυναίκα.

—Μά έπί τέλους τί συμβαίνει;

—Συμβαίνει ότι ο Λεών έχασε και μαζί μ' αυτόν και ο Φρανσουά. Ο άνεψιός του Μπροντέρ. Τα δύο παληόπαιδα είχαν πάει στο λιμάνι κι' επειδή όλοι οι ψαράδες έλειπαν γιατί βρισκότανσαν στην ταβέρνα, καβάλλησαν τη βάρκα του μάρμπα Λεγκοέν, την «Αγία Άννα», την έλυσαν, άνοιξαν το πανί, και τράβηξαν στ' άνοιχτά.

—Αχ! Θεέ μου!

—Πώς το έχετε αυτό; έρώτησε ο κύριος Συρκούφ, ρίχνοντας μια άνησυχη ματιά προς τα κύματα, τα όπο'α άρχισαν να φουσκώνουν.

—Μας το είπε η μικρή Μαρία του Κερβόρ που τους είδε και έτρεξε να μας το πη. Φανταζόμαστε ότι δεν είχε καλώς και ότι ο Ρομπέρ βρισκόταν μαζί τους.

—Και τί ασφάλεια θα είχατε αν ήταν ο Ρομπέρ μαζί τους; έρώτησε ο Συρκούφ, ο οποίος ήταν ευχαριστημένος που το παιδί του δεν πήγε μαζί τους.

—Γιατί ο Ρομπέρ τα καταφέρνει καλύτερα απ' αυτούς και είναι πιο τολμηρός.

—Ε, λοιπόν, καλή μου Ζανέτ, να τρέξεις γρήγορα να βρής τον ιδιοκτήτη της βάρκας και να του πής να σπεύσει να προφτάσει τα δυο παληόπαιδα. Τρέξε γρήγορα πριν φουσκώσει περισσότερο ή θάλασσα και τα παρσούρει πολύ στ' άνοιχτά. Έρχομαι κι' εγώ ξοπίσω.

Ο κύριος Συρκούφ έζήτησε το καπέλλο και το μισοστύβει του.

—Πού είναι ο Ρομπέρ; έρώτησε το Νικόλα, με κάποια άνησυχία στην καρδιά.

—Δεν ξέρω, άπάντησε το παιδί, εδώ ήταν πρό όλίγου.

—Ρομπέρ! Ρομπέρ! άρχισε τότε να ρωνάζει ο Συρκούφ.

Η κυρία Συρκούφ έβγηκε κι' αυτή έξω να γυρεύη τον γιού της.

Η βροχή άρχισε να πέφτη οργαδίως. Έψαχναν να βρουν τον Ρομπέρ.

—Αδικά όμως.

Ο μάρμπα Τρουαντέκ έψαχνε στις έποθηκες και στο πάγκο. Άλλά ο Ρομπέρ δεν βρισκόταν πουθενά.

Ο ούρανός διαρκώς έμαύριζε και οι άστραπές διέσχισαν πέρα ως πέρα τον όρίζοντα.

Ο Ρομπέρ μόλις άκουσε τη Ζανέτ να μιλά για τα παιδιά, έξηφανίσθη. Έτρεξε προς το μονοπάτι που συνεδέετο με τον κόλπο. Ήξερε που ήταν άραγμένη ή βάρκα του πατέρα του.

Δίχως να βγάλει κάλτσες και παπούτσια, τράβηξε τη βάρκα στο νερό και άπλωσε το πανί.

«Το ρέμα θα τους φέρη άσφυλώς από δω κοντά στο άκρωτήρι. Σα τους κόψω το δρόμο, άσκέφθη ο Ρομπέρ».

Όλα συνέβησαν όπως τα είχε προείπει ο Ρομπέρ. Έφθασε στο άκρωτήρι άκρίβως τη στιγμή που παρουσιαζετο ή «Αγία Άννα» με τα παιδιά.

Μέσα στη βάρκα είδε τον Φρανσουά άρπαγμένο στο κατάρτι και τον Λεών που προσπαθούσε να σιάξή το πανί.

Με πολύ κόπο ο Ρομπέρ κατώρθωσε να πλησιάσει τη βάρκα. Έδεσε το βαρκάκι του στην άλλη βάρκα, έπήδησε μέσα στη δική τους και κατέβασε το κατάρτι.

Η βάρκα στικμάτησε.

—Ναύτες του γλυκού νερού! τους φώναξε. Καθήστε χάμω, εγώ είμαι ο καπετάνιος αυτή τη στιγμή, ν' άκούτε τί; διαταγές μου.

Ο Ρομπέρ διηύθυνε τώρα το πανί μόνος του.

Έκανε ένα μεγάλο κύκλο και πουντάρησε προς το λιμάνι.

Έβρεχε, φουέσε, άλλ' αυτός ταξίδευε με πολλή τέχνη.

Οι δύο άλλοι άκουαν τις διαταγές του και τις άκτελούσαν.

Τέλος, έπειτα από δύο ώρες πάλης τα παιδιά έφθασαν έξω από το λιμάνι.

Στο μώλο είχαν μαζευτή όρκετοι Κανκαλέζοι.

Οι γυναίκες είχαν τριγυρίσει ή Ζανέτ και την παρηγορούσαν.

Οι άνδρες είχαν περικυκλώσει τον Συρκούφ.

Μόλις παρουσιάστηκε ή βάρκα, ο ιδιοκτήτης της έφώναξε:

—Παιδιά, πάμε να πιούμε. Μην άνησυχήτε, αφού ο Ρομπέρ είναι επάνω, όλα θα πάνε καλά.

—Α! τον ξέρω καλά, έφώνησε ένας άλλος ότες φορές τον πήρα μαζί μου, του άφήνω στα χέρια του τη βάρκα μου.

—Κύττα πως όδηνει!

★

Δεκαπέντε ημέρες άργότερα ο κύριος

ος Συρκούφ έστελνε το γιού του έσώκλειστο σ' ένα σχολείο.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

—Τί να σε κάνω; Δεν μπορείς τίποτα να γίνης. Θα σε μπαρκάρω το ταχύτερο, όχι άργότερα μάλιστα από όκτώ ημέρες στο «Χερόν» του φίλου μου Λέπλας. Θα πάη για την Πορτογαλλία. Θα σε βάλω μούτσο στο καράβι.

Αυτά έλεγε ο κύριος Συρκούφ στο γιού του το Ρομπέρ, ενώ ή κυρία Συρκούφ έκλαιγε.

Έκείνη έπενεβη.

—Ο Ρομπέρ είναι μικρός άκομα. Δεν έχει κλείσει τα δεκατρία. Είναι άδύνατον να τον μπαρκάρης τόσο μικρόν.

Η κυρία Συρκούφ ή όποια ήταν άπόγονος της οικογενείας Ντουγκέ Τρουέν, οι όποιοι είχαν δουλέψει όλοι τους στη θάλασσα, ήξερε τί σκληρό έπάγγελμα ήταν αυτό. Ο κύριος Συρκούφ, ό όποιος έγνώριζε κι' αυτός, εν τούτοις έμεινε άμεταίτητος.

—Ε, γυναικα, τί θέλεις να τον κάνωμε; Είδες και μόνη σου, ότι δεν μπορεί να διορθωθή. Από το σχολείο που τον είχαμε κλεισμένο τώσκασε κι' έκανε καλά, γιατί άλλοιώς θα τον έδιωχνον.

«Τί θέλεις να καταντήση ληστής ή πειρατής; Πρέπει να τον έμπιστευθώμε σε κάποιον που να του δαμάση τον κακό χαρακτήρα. Το μόνο έπάγγελμα που κάνει άνθρωπους είναι το έπάγγελμα τοδ ναυτικού».

Οι πρόγονοι γύρω, τριγύρω, μέσα από τα κέντρα τους άσφαλώς θα χαμογέλασαν. «Όλοι τ' ές φορούσαν στολές άξιωματικών του Βασιλικού Ναυτικού, ή καπετανέων του Έμπορικού ναυτικού».

Μεταξύ αυτών υπήρχαν και δύο διάσημοι κουρσάροι.

Όλοι τους λοιπόν αυτοί οι πρόγονοι σάν να έλεγαν στο ξεροκέφαλο αυτό παιδί:

—Είσαι δικός μας!

Ο Ρομπέρ έμεινε με το κεφάλι χαμηλωμένο ενώ τα μάτια του πετούσαν σπιδες.

Τις ημέρες που έπηκολούθησαν ο Ρομπέρ είχε καταντήσει πια άνυπόφορος.

Έκανε ένα σαρό ζήμιας.

Το άδελφάκι του ο Νικόλας, του έκανε διαρκώς παρατηρήσεις.

—Ρομπέρ, του έλεγε, τώρα που ποθείσαι και να φύγης, προσπαθείς ν' άκείται και να φύγης, προσπαθείς ν' άφής κακές άναμνήσεις στους γονείς φήσης κακές άναμνήσεις στους γονείς φήσης. Σε βεβαίω ότι ή άπόφασί που πήραν, την πήραν ενάντιον της θελήσεώς τους. Έσ' όφταις! Η μητέρα διαρκώς τον παρακαλεί ν' άλλάξη γνώμη!

—Αυτό ίσα - ίσα δεν θέλω. Και γι' αυτό κάνω ό,τι μπορώ για να μη μετανοήσω ή πατέρας.

Λίγες ημέρες άργότερα, στο λιμάνι του Σάν Μαλό, το «Χερόν» ένα μικρό βρίκιον που έκανε ταξίδια μεταξύ Σάν Μαλό και Κάντιε ήταν έτοιμο ν' άποπλεύσει. Ο έφοπλιστής του, κύριος Λεπλάς, βρισκόταν στο πλοίο του, όταν είδε να καταφθάνη ο Συρκούφ με τον γιού του.

—Φίλε μου, του είπε ο Συρκούφ, σου έφερα το νεαρό μαθητευόμενο που σου έμλησα. Είναι γερός, δυνατός, τολμηρός και μπορεί να σε έξυπηρετήση.

—Ναί, έχω άκούσει πολλά να λένε γι' αυτόν. Είχα μάθει πως έσωσε δυο συμμαθητάς του από ναυάγιο. Ευχαρίστωσ τον παίρνω.

—Πρέπει όμως να σάς υπενθυμίσω ό,τι έχει ένα έλεεινό χαρακτήρα και ότι πρέπει να τον προσέχετε.

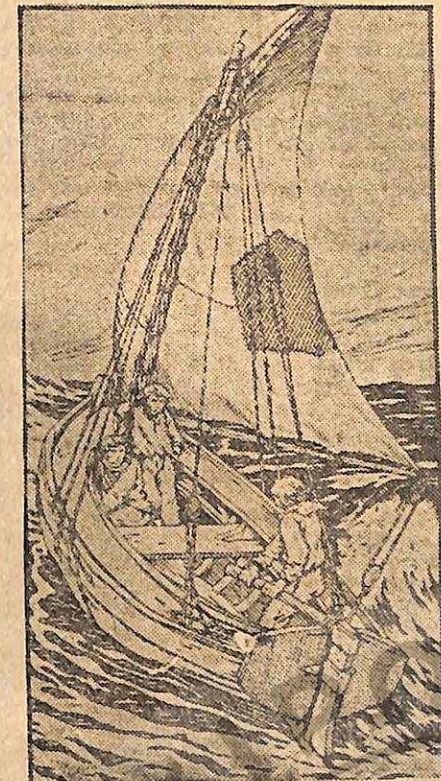
—Όσο γι' αυτό, θα τον παραδώσω στον πρώτο καπετάνιο και εκείνος θα τον αναλάβη.

Οι δύο άνδρες συμφώνησαν την τιμή που ο Συρκούφ θα πλήρωνε για το ταξίδι του γιού του, και ο πατέρας έφίλησε το γιού του που παρ' όλα όσα του είχε κάνει, τον υπεραγαπούσε.

Ο Ρομπέρ δεν έχασε καιρό. Έσπευσε να τεθή υπό τας διαταγές του καπετάνιου, ό όποιος επέβλεπε τη στιγμή εκείνη το φόρτωμα.

Στ' άναμεταξύ όμως ό κ. Λεπλάς έδεν να καταφθάνουν δύο παιδιά, τα όποια τον χαϊρέτησαν ευγενικά με το σκούφο στο χέρι και τον έρώτησαν:

—Μήπως έχετε άνάγκη από μούτσο;

—Πράγματι έχω άνάγκη από μούτσο. Ο δικός μου περσε με τους ναύτες.

—Ευχαριστώ κύριε, αλλά...

—Άλλά, τί;

—Δεν είμαι μόνος, είναι και ό φίλος μου!

Κι' έτσι την ίδια ημέρα που προσελήφθη ο Ρομπέρ Συρκούφ στο καράβι, προσελήφθησαν ως μούτσοι και οι δύο φίλοι του Λεών και Φρανσουά.

Η δουλειά επάνω στο πλοίο δεν ήταν όδυνηρή. Το ταξίδι ήταν καλό. Διαρκώς ταξίδευαν κοντά σε ξηρά. Έρχονταν άγκυρα σε κάθε λιμάνι και λιμνάκι που συναντούσαν.

Κι' επειδή ό κύριος Λεπλάς ήταν ταυταχρόνως έφοπλιστής και καπετάνιος φρόντιζε για το πλοίο του τόσο από την κακή ή θάλασσα όσο και από το κακό συναπάντημα.

Μ' αυτό τον τρόπο ούτε τον Λεών έπιασε ή θάλασσα, ούτε ο Φρανσουά στερήθηκε από φρέσκο και καλό φαί.

Οι δύο μούτσοι έκαναν καλά τη δουλειά τους και όλοι ήσαν ευχαριστημένοι μαζί τους.

Ο Φρανσουά ήταν πιο σβέλτος και πολλές φορές σκέπαζε τις άτέλειες του Λεών.

Όσον άφορξ το Ρομπέρ αυτός άνακατευόταν με τους ναύτες κι' έκανε όλες τις δουλειές τους είτε στο κατάστρωμα είτε στα πανιά. Βοηθούσε επίσης στα φορτώματα και τα ξεφορτώματα.

Αυτός ό μαθητευόμενος ήταν πάρα πολύ πεπειραμένος.

Όταν δεν είχε δουλειά πήγαινε κοντά στον καπετάνιο και του έκανε διάφορες έρωτήσεις. Αυτός ήταν ένας θαλασσοδύκος και του άρεσε να του λέη όσα ήξερε.

Άλλες φορές πάλι έπήγαινε κοντά στον τιμονιέρη και μάβαινε κι' απ' αυτόν διάφορα.

Ήδη το «Χερόν» έκανε το τρίτο του ταξίδι επιστρέφοντας από το Κάντιε.

Ήταν τέλος του φθινοπώρου το 1788.

Ο Ρομπέρ ήταν 15 ετών. Σε λίγες ημέρες το «Χερόν» θα έμπαινε στο λιμάνι του Σάν Μαλό.

Η θάλασσα ήταν ήσυχη, ό ήλιος γλυκύς, ό αέρας καλός και άπέναντί τους έβλεπαν τις άκτές της Γαλλίας.

Στην πλώρη, πάνω σε κάτι σκονιά, είχαν καθήσει ό Ρομπέρ, ό Λεών και ό Φρανσουά.

Ο Ρομπέρ φαινόταν σκεπτικός.

Σαφνικά έφώνησε:

—Δεν πάμε καλά.

—Δεν πάμε καλά, επανέλαβε ό Φρανσουά σάν ήχώ.

—Δεν πάμε καλά, έβεβαίωσεν ό Λεών.

Άλλά ό Φρανσουά μετάνιωσε και έπανώρθωσε:

—Τούναντιόν, πάμε πολύ καλά! Μας υποσχέθηκαν ότι θα μας βάλουν με τους ναύτες. Όλοι εδώ μέσα μας φέρονται καλά. Έχομε καλό και μπουλικο φαί. Διαρκώς τρώμε φρέσκο ψωμί και διόλου γαλέτα και πίνουμε και από ένα έκατοσταράκι κρασί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Ο Άγγλος καθηγητής Ροκλέρ μας πληροφορεί ότι το πολυτιμότερο δένδρο επί της γης είναι το δέντρο του καουτσούκ και της άραβικής γόμας.

Καουτσούκ πολύ υπάρχει στη Βραζιλία, αλλά και ή Άφρική δεν όστερεί.

Τα δένδρα χαράσσονται και τρέχει ένα υγρό, το όποιον πηζει. Οι ιθαγενείς που το μαζεύουν το τυλίγουν συνήθως πάνω σ' ένα ξύλο ή σε μια πέτρα και έτσι γίνεται μια μεγάλη μπάλα.

Δάση άπέραστα του καουτσούκ υπάρχουν και στη Βολιβία.

Η γόμα, το άλλο αυτό συγκολλητικό προϊόν, βγαίνει από ένα είδος άκακίας το όποιο βρίσκεται στις όχθες του Νείλου.

Κι' αυτό τρέχει από το δέντρο όπως το ρετσίνι.

Ένα δέντρο μπορεί να παράγη περί τα 10 κιλά καουτσούκ.

ΔΙΑΓΩΣΣΙΑ

Είπε κι' αυτό ένα από τα περιεργότερα φαινόμενα της φύσεως.

Η μίς Κλάρα Φράν, Άμερικανίς, βρίσκεται σήμερα σ' ένα τσίρκο και κερδίζει χρήματα με το να δείχνη μόνο το στόμα της άνοιχτό.

Οι θεαταί που πληρώνουν είσοδο βλέπουν μια γυναίκα με δυο γλώσσες!

ΕΝΑΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ἡ νύχτα ἦταν ἡρεμὴ, γλυκεῖα.
Ἐνας νέος περπατοῦσε σιγά-σιγά ἀπολαύ-
βανοντας τὴ γλυκύτητα τῆς ἡρεμίας αὐτῆς
ώρας, μέσα στοὺς δρόμους τῆς ὥραιας καὶ
μαγευτικῆς Σεβίλλης.

Τὰ σπιτία ὅλα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ τὰ πα-
ράθυρά τους κλεισμένα μὲ σιδερένια κά-
γκελλα.

Ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ δρόμο ἐρχόντουσαν οἱ
ἡχοὶ μίας σερενάτας.

Πόσες ὥρες τῆς Σεβίλλης δὲν θὰ παρα-
φύλαγαν ν' ἀκούσουν τὴ νύχτα ἐκείνη πίσω
ἀπὸ τὶς μισάνοιχτες γρίλλες τὸν ἄνθρωπο
ποὺ τραγουδοῦσε, τέτοια ὥρα στὸ δρόμο.

Ἄλλ' ὁ διαβάτης δὲν μποροῦσε νὰ σταμα-
τήσῃ πουθενά.

Ἡ φωνὴ του δὲν θὰ πρόσφερε χαρὰ σὲ
καμμία γυναικεῖα καρδιά.

Ἐν τούτοις ἡ δύναμις καὶ τὰ πλοῦτή του
ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν πολλὰ.

Ὁ Φερδινάνδος τῆς Ἀραγκόνas ἐνοιώ-
θε τὸν ἑαυτοῦ τοῦ λιγώτερο εὐτυχῆ ἀπὸ
κάθε ὑπὸκό του, ὁ ὁποῖος μὴ τέτοια
θραυδὰ θὰ μποροῦσε νὰ περιμένῃ κάτω
ἀπὸ ἕνα παράθυρο, ἕνα χαμόγελο, ἢ ἕνα
λουλούδι.

Θάχε φθάσει στὴ μέση κάποιου στε-
νοῦ δρόμου ὅταν σταμάτησε ἀπότομα.

Ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παράθυρα
τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ, ἔβγαίνει μὴ φωνή...
ἕνα τραγοῦδι γλυκύτατο στεφανω-
μένο ἀπὸ γοητεία ποὺ κανένας δὲν τὰ
μποροῦσε ν' ἀνθέξῃ στὴν ὡμορφιά του.

Τραγουδοῦσε μὴ γυναικα, μέσα σ'
αὐτὸ τὸ σπιτί, τραγουδοῦσε κι' ἔλεγε
λόγια παθητικά, λόγια ἐρωτικά.

Τραγουδοῦσε χαμηλὰ γιὰ νὰ μὴν ξυ-
πνήσῃ τοὺς γειτόνους.

Ἔιχε μὴ ἀπὸ τὶς καθαρὲς καταλάνι-
κες φωνὲς ποὺ θγαίνουν μέσα ἀπὸ τὸ
στήθος γεμάτες πάθος.

Ποτέ του, σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ὁ πρίγ-
κηψ δὲν εἶχε ἀκούσει τέτοια φωνή.

Καὶ τοῦ φάνηκε ὅτι καμμιὰ ἄλλη γυ-
ναῖκα στὸν κόσμον δὲν θὰ μποροῦσε ν'
ἀξίξῃ αὐτὴν ποὺ τραγουδοῦσε τὸν ἐρωτὰ
μὲ σιγανὴ φωνή, μέσα στὴ νύχτα τῆς σκο-
τεινῆς, ἴσως γιὰτὶ ὁ ἀγαπημένος τῆς βρι-
σκοτάν μακριὰ τῆς καὶ ὁ ὕπνος δὲν τὴ
βοηθοῦσε νὰ τὸν ξεχάσῃ.

Ὁ Φερδινάνδος τῆς Ἀραγκόνas ἔμεινε
ἄκίνητος κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό τῆς μέ-

χρι ποὺ ἡ φωνὴ σταμάτησε.

Τὸν κύτταξε καλὰ τὸ δρόμο, τὸ σπιτί
γιὰ νὰ τὸ θυμᾶται καὶ γύρισε στὸ παλάτι
του.

Τὴν ἐπομένῃ ἐφόρεσε τὸ πιὸ κομψὸ του
φόρεμα καὶ βγήκε περίπατο μὲ τὸ ὡραιό-
τερο ἄμαξι του.

Συνωδεύετο μονάχα μὲ ἕναν νεαρὸ ἀξιω-
ματικὸ τὸν ὁποῖο εἶχε καὶ φίλο.

Ἦθελε νὰ δῇ τὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε τρα-
γουδήσει τόσο ὡραῖα, τόσο γλυκὰ τὴν προ-
ηγούμενη.

Ἦθελε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, γιὰτὶ ἐνοιώθε
πὼς ὡς πρίγκηψ ποὺ ἦταν, ὡραῖος καὶ γό-
ης, κατακτητὴς τὸσων γυναικῶν, ἐνοιώθε
ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος μ' αὐτὴ τὴν ἀγνωστὴ
ποὺ τὸν εἶχε μαγέψει μὲ τὴν φωνή τῆς.

Ἐφθασάν μέσα στὸ δρομάκι.

ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΣΕΒΙΛΛΗ...

Ἦταν τόσο στενὸ ποὺ μόλις μποροῦσε
νὰ περάσῃ τὸ ἄμαξι.

Ὅταν ἐφθασάν μπροστὰ στὸ σπιτί ὁ πρίγ-
κηψ καὶ ὁ ἀξιωματικὸς κατέβηκαν κι' εὐ-
ρέθηκαν μπροστὰ σὲ μὴ σιδερένια πόρτα.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐχτύπησε δύο φορές τὸ
«ρόπτρον» τῆς πόρτας.

Γιὰ λίγες στιγμὲς περίμεναν. Σὲ λίγο ἀ-
κούστηκαν θήματα βιαστικά, ἕνα σούρσιμο
ἀπὸ παντοφλές κι' ἕνα μάτι φάνηκε νὰ κυτ-
τάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυράκι τῆς πόρτας.

— Ἀνοίχτε! διέταξε ὁ ἀξιωματικὸς.

Ἡ κλειδωνιά ἔτριξε, ἡ πόρτα ἀνοιξε.

Μπροστὰ στοὺς δύο ἄνδρες παρουσιάστη-
σε μὴ νέα μὲ ποδιὰ καὶ μὲ παντόφλες καὶ
ὕπερλιθη βαθεῖα φοβισμένη ἀπὸ τὴν ἀπροσ-
δόκητὴ αὐτὴ ἐπίσκεψι.

— Ἐξοχώτατοι!

Δὲν ἤξερε, δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ, τὴ
γύρευαν δύο ἰσχυροὶ τέτοιοι κυριοὶ μπρο-
στὰ στὴν πόρτα τῆς.

Ἦταν ντυμένοι μὲ δύο κοτσιδὲς ριγμένes
πίσω στὴν πλάτη καὶ μὲ δύο γαλανά ὡραῖα
μάτια.

— Μποροῦμε νὰ περάσωμε μέσα, σινιורי-
τα; ἐρώτησε ὁ πρίγκηψ ὑποκλινόμενος μὲ
τὴν παλιὰ εὐγένεια τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἰ-
σπανίας γιὰ τοὺς ὁποῖους μὴ ὡραῖα κυρία
εἶνε πάντοτε μὴ πριγκηπισσά.

Σαστισμένη ἡ νέα τοὺς ὡδήγησε σὲ ἕνα
ἀπλὸ δωμάτιο γεμάτο ἀπὸ ὀγκώδη ἐπιπλα.
Οἱ ξένοι ἐκάθισαν καὶ ὁ Φερδινάνδος τῆς
Ἀραγκόνas ἐκύτταξε τὴ νέα μέσα στὰ μα-
τια.

Ἔτσι τὴν εἶχε φαντασθῇ. Μὲ τέτοια ὡ-
ραῖα καὶ ἀγνὰ μάτια; μὲ τέτοιο χλωμὸ καὶ
συμπαθητικὸ πρόσωπο, μὲ τόσο λευκὰ χε-
ράκια ποὺ λὲς καὶ ἦσαν καμωμένα μονά-
χα γιὰ χάδια.

— Μὲ γνωρίζεις, σενορίτα; τὴ ρώτησε
χαμογελώντας.

Κι' ἐπειδὴ ἡ νέα ἔγνεψε ὅχι, ὁ πρίγκηψ
συνέχισε:

— Καλύτερα ἔτσι. Δὲν ἐνδιαφέρει νὰ
ἐξέρετε ποῖος εἰμαι. Εἰμαι ἕνας φίλος, γι'
αὐτὸ νὰ εἰσθε βεβαία, καὶ ἤρθα ν' ἀνα-
ζητήσω μὴ ὡμορφιά πολὺ κρυμμένη μέσα
σ' ἕνα σπιτί σκοτεινόν...

Ἡ νέα κοκκίνισε.

Τῆς φαινόταν πὼς ἔξοσε μέσα σ' ἕνα
δνειρο, σ' ἕνα παραμῦθι.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
ποὺ τὴν κύτταξε μὲ τόσο θαυμασμό, θὰ
ἦταν κανένας κύριος μὲ ἰσχύ.

Χαμογέλασε ἀπὸ φιλαρέσκεια καὶ κά-
θησε διπλὰ στὸν πρίγκηπα.

— Δὲν εἰμαι ἀξία τῶν λόγων σας, ἐξο-
χώτατε. Εἰσθε τόσο καλὸς!

Πὼς ἔλαμπαν τὰ γαλανά τῆς μάτια!

Ἐβλεπαν ἴσως μὴ εὐτυχισμένη ζωὴ,
ἀνάμεσα σὲ πλοῦτη, μὴ ζωὴ μὲ ὡραῖα,
κεντητὰ φορέματα, κοσμήματα. Ἐβλεπαν
ὅλα τὰ ὡραῖα ὅσα βλέπουν οἱ γυναῖκες.

Ὁ πρίγκηψ πλησίασε περισσότερο καὶ
τῆς ἔπιασε τὸ χέρι.

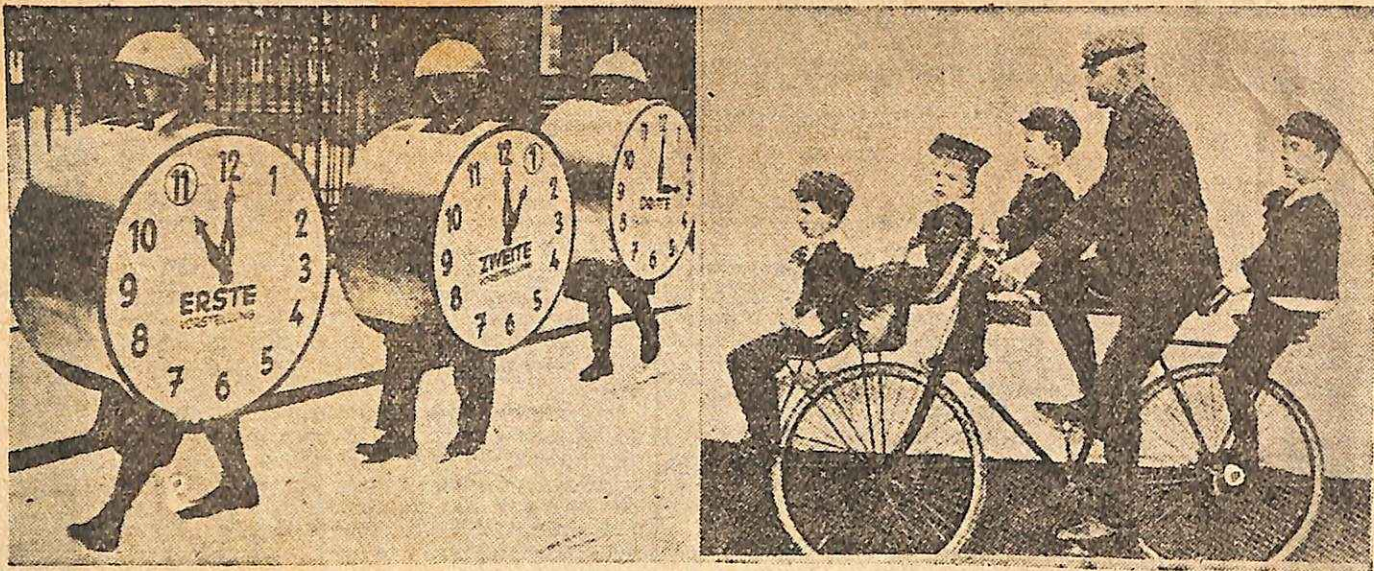
Ἐνοιώθε πὼς τὴν ἀγαποῦσε περισσό-
τερο ἀπὸ ὅσο ἐνόμιζε.

Ἀφοῦ ἀκούσε τὸ τραγοῦδι τῆς, τὴν ἔ-
βλεπε καὶ τώρα τόσο δροσερὴ, τόσο ὡ-

(Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤὴ ΣΕΛΙΔΑ 33)

‘Αριστερά: “Ένα εργοστάσιο ρολογιών έχει ντύσει, όπως βλέπετε στην εικόνα, τρεις ανθρώπους με ρολόγια, οι οποίοι γυρίζουν διαρκώς στους δρόμους και επιδεικνύουν τα ρολόγια της παραγωγής του. Δεξιά: “Ένας Γερμανός πρίγκιψ συνηθίζει όταν βγαίνει περίπατο να παίρνει και τα παιδιά του μαζί.

ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΤΥΧΗ

“Ένα από τα περιεργότερα φαινόμενα τυχερού ανθρώπου αναγράφουν τα φύλλα της Βιέννης.

“Ο Όττο Μάρκ, Ένας νέος είκοσιδύο ετών, φοιτητής πολύ φτωχός, σηκώθηκε μιά μέρα πρωί—ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που ξύπνησε στις 6— και βγήκε να πάρει τον καφέ του σ’ ένα κεντρικό καφενείο.

Στο δρόμο που πήγαινε πέρασε απέξω από ένα καμπαρέ, όταν ξαφνικά τα μάτια του αντίκρισαν ένα δαχτυλίδι. “Εσκυψε και το πήρε. “Από πολύτιμες πέτρες δεν ήξερε και άφοβ’ ήπιε τον καφέ του πήγε και τώδεξε σ’ ένα κεντρικό κοσμηματοπωλείο. “Ο χρυσόχοος του πρότεινε τρεις χιλιάδες λίρες. “Ο δυστυχής “Όττο δεν έδιστάσε διόλου. Πήρε το τσέκ των τριών χιλιάδων λιρών και πήγε να το εξαργυρώσει στην Τράπεζα. Εισέπραξε τις τρεις χιλιάδες λίρες και αγόρασε κι’ ένα λαχείο που του έδωσε ο ταμίας της Τραπεζής.

“Εβαλε τα χρήματα και το λαχείο στην τσέπη του και σαν ευτυχής θνητός άρχισε να κάνει σχέδια.

Καθώς έδινε από την Τράπεζα, ένα αυτοκίνητο που έρχόταν από την αντίθετη διεύθυνση παρά λίγο να τον σκοτώσει. Ευτυχώς το μόνο που του έκανε ήταν να του γδάρη λίγο το αριστερό χέρι.

“Ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου όμως δεν τον άφησε να τον μεταφέρουν στο σταθμό πρώτων βοηθειών, αλλά τον ώδηγησε κατ’ ευθείαν στο “Γκράντ “Οτέλ, όπου κρατούσε ένα δλόκληρο διαμέρισμα. “Εκεί εκλήθησαν δύο έξοχοι της ιατρικής, οι οποίες του επέδεσαν το τραύμα και ο “Όττο έτοιμάστηκε να φύγει.

—“Όχι τόσο γρήγορα, του είπε ο ιδιοκτήτης του αυτοκινήτου. Θά μείνετε μαζί μου μέχρις ότου θεραπευθεί το τραύμα του χεριού σας.

—Και γιατί;
—Διότι θέλω να είμαι βέβαιος ότι δεν θα μιλήσετε και δεν θα γίνει γνωστό στις εφημερίδες ότι εγώ βρίσκομαι στη Βιέννη.

“Ήταν ένας πολυεκατομμυριούχος του Λονδίνου ο οποίος βρισκόταν για έρωτική δουλειά κρυφά στη Βιέννη.

Για να κλείσει λοιπόν το στόμα του “Όττο του έδωσε ένα τσέκ 1000 λιρών και τον έπηρε μαζί του στο Μόντε Κάρλο, όπου έφτασαν αμέσως αεροπορικώς.

“Ο ευτυχής “Όττο δεν έφερε αντίρρηση. “Ήταν ευχαριστημένος από την περιπέτεια.

Στο Καζίνο μάλιστα δοκίμασε την τύχη του. Λεπτά είχε πολλά επάνω του. “Επειτα από δυό ώρες έφυγε με 50.000 λίρες.

“Ο φοιτητής “Όττο κόντεψε να τρελλαθεί από το κυνήγι αυτό της τύχης.

Τέλος, το βράδυ, που ο “Αγγλος επρόκειτο να πάει σ’ ένα αμερικανικό γιγώτ όπου ήταν προσκαλεσμένος, τον έπηρε μαζί του. “Η ιδιοκτήτρια του γιγώτ, μόλις είδε το φοιτητή της, της άρεσε και ήταν άργα όλοι έφυγαν από το γιγώτ, ο “Όττο είχε εξαφανισθεί. Τον είχε κρύψει η πολυεκατομμυριούχος “Αμερικανίδα στην καμπίνα της.

Την αυγή το γιγώτ ανεχώρησε και ο “Όττο απελάμβανε της ευνοίας της τύχης του.

Την επομένη το γιγώτ άγκυροβόλησε στη Μασσαλία, όπου και παντρεύτηκαν. “Ενθ’ το ζεύγος έτρωγε στο εστιατόριο ο Μάρκ είδε τους αριθμούς του “Εθνικού Λαχείου της Βιέννης, που είχε κληρώσει την προηγούμενη: είχε κερδίσει τον πρώτο αριθμό, 10.000 λίρες!

Αυτό λέγεται τύχη...

ΕΝΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙ

Είπε το μοντέρνο τραπέζι των έκρομένων.

“Απλό και πρακτικό, Τέσσερες δίσκοι εύλινοι ή μεταλλικοί, οι οποίοι στη μιά άκρη φέρουν ένα δακτύλιο με βίδα, μπαινουν στην τσάντα του έκρομένου.

“Ο έκδρομος άφ’ ου διανύση τα χιλιόμετρα του και κουρασθή, άκουμπά ή μάλλον χώνει στη γη το μυτερό μαστούνι του, άνοίγει το δισάκι του, βγάζει τους δίσκους, προσαρμύζει στο μαστούνι τους δακτυλούς και σφίγγει τις βίδες,

“Ο έκδρομος έχει μπροστά του τέσσερες δίσκους—τραπέζακια ν’ άκουμπήσει το ποτήρι του, τα φαγητά του, το τσιγάρο του.

Μ’ αυτό τον τρόπο άποφεύγει τη γη.

ΣΚΥΛΙΑ ΠΟΥ ΚΟΣΤΙΖΟΥΝ ΕΚΑΤΟΜΥΡΙΑ

“Υπάρχει ένα είδος σκυλιών στην “Αμερική, που μοιάζουν μάλλον με άρνάκια παρά με σκυλιά.

Το είδος αυτό των σκυλιών έχει ξεμυαλίσει τους “Αμερικάνους, γιατί θεωρείται ως το πιο άριστο κρατικό σκυλί.

Αυτό το σκυλί ονομάζεται αμερικανικά “Μπέντλιντον Τεριέσ και άντιπροσωπεύει μιά από τις 108 ράτσες σκυλιών που άπάρχουν στην “Αμερική.

“Ένα σκυλί άπ’ αυτά δεν μπορείς να τ’ αγοράσεις λιγώτερο από 150 δολάρια, ήτοι 15.000 δραχμές και άν άνακηρυχθή “σχαμπιόν” σέ μιά από τις 300 έκθέσεις σκυλιών που γίνονται κάθε χρόνο στις “Ηνωμένες Πολιτείες, τότε ή τιμή του ξεπερνάει τις 10.000 δολάρια, ήτοι μεταφραζόμενα εις δραχμάς, 1.000.000.

Και γιά να δήτε τί μανία έχουν οι “Αμερικάνοι με τα σκυλιά, φτάνει να σάπουμε ότι στην “Αμερική υπάρχουν περί τις 60.000 σκυλοπωλεία, τα οποία πωλούν ετησίως σκυλιά άξίας 3.000.000 δολαρίων, ήτοι δραχμαί 300.000.000!

“Επίσης στην “Αμερική υπάρχουν 500 νοσοκομεία άποκλειστικώς γιά σκυλιά.

ΜΙΑ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΖΩΩΝ

Στις “Ηνωμένες Πολιτείες κατά την τελευταία στατιστική που έγινε, υπάρχουν 580.000.000 πρόβατα, 15.068.000 άλογα, 115.630.000 γουρούνια και 120.300.000 βώδια.

ΡΕΚΟΡ ΓΟΝΙΜΟΤΗΤΟΣ

“Η κυρία Σλάιντεν Μίαρχ είχε ηλικίας 57 ετών και έχει 69 παιδιά.

Το περίεργο αυτό φαινόμενο θρίσκεται στην Τσεχοσλοβακία.

“Η γυναίκα αυτή δεν έγέννησε ποτέ της ένα παιδί. Τέσσερες φορές έγέννησε τετράδυμα, έπτά φορές τρίδυμα και δεκάεξ φορές διδυμα!

‘Από την κωμωδία της ζωής

‘Ο Ντίκ έγινε... παρλάν!

“Ο άνθρωπος ήταν ήθικολόγος, σπάνιος. “Η έπαρχία όλη τον έτρεμε, ως πρόεδρον της “Εταιρείας προς προστασίαν της ήθικης”. Τέλος πάντων ήταν ένας άνθρωπος άμέμπτου ήθικης, ένας άυστηρός έπιτιμητής κάθε παρεκτροπής, κάθε άνηθικότητας, κάθε μοντερισμού.

“Η γυναίκα του τον έθαύμαζε.
—“Α, έλεγε, τί άνθρωπος είναι ο Ζαχαρίας μου! Τί άγνός! Τί ήθικός! Τί σπάνιος!

Και έκαμάρωνε. “Αλλά μήπως ο κ. Ζαχαρίας ήταν μόνο ήθικολόγος; “Ήταν και γιατρός. Γιατρός περίφημος σ’ όλη την έπαρχία, γιατρός σπάνιος.

Αυτός, λοιπόν, ο χρυσός άνθρωπος, ο άδαμάντινος χαρακτήρ, έπαθε τελευταία μίαν ιστορία, που τό φυσά και δεν κρυώνει. Και αίτία αυτής της ιστορίας του είναι ο σκύλος του — μάλιστα! εκείνος ο καταραμένος Ντίκ. Τί έξυπνο σκυλί! Μόνο που δεν μιλούσε. Ντρεσσαρισμένο, γυμνασμένο, έκαιε θαύματα.

—“Έπρεπε να μιλή, έλεγε συχνά με θαυμασμό ή γυναίκα του. Αυτό τό σκυλί έπρεπε να μιλή!

—Νομίζεις, φιλάτη μου, ότι είναι άκατόρθωτον; “Από την επιστήμη, όλα μπορεί κανείς να τα περιμένη! άπαντούσεν ο κ. Ζαχαρίας εις τό συνηθισμένο του έμβριθές ύφος.

Και πραγματικά. “Η σοφή αυτή προφητεία του ίατρού έπραγματοποιήθη. “Ο φίλος του κ. Ζαχαρία κ. Δημητράκης ήρθε μιά μέρα και τον εύρηκε γιά να του άναγγείλη τό μεγάλο γεγονός.

—Τά έμαθες, Ζαχαρία μου; “Ενας επιστήμιαν στη Βιέννη κατάρθωσε να κάνει τους σκύλους να μιλούν.

—Τί λές, Δημητράκη μου;
—“Όπως σου τά λέω. Φεύγω μάλιστα στή... Βιέννη σέ μιά έβδομάδα και θά πάω να δώ τό θαύμα!

—“Ω! τό έγνώριζα ότι θά γίνει αυτό! έλεπε θριαμβευτικά ο κ. Ζαχαρίας, Δημητράκη μου, θά σου δώσω και τον Ντίκ μαζί σου.

—Τί λές άδελφέ. Νά πάρω τέτοιο μπελά!
—Θά σου δώσω τά έξοδα.
—Και τά έξοδα της έγχειρήσεως;
—Βεβαίως.

Ούτω και έγένετο. “Ο κ. Δημητράκης πήρε είκοσι χιλιάδικα κολλαριστά, παρέλαβε και τον Ντίκ διά να τον κάνει... παρλάν και έφυγε γιά... τη Βιέννη.

Μετά είκοσι μέρες ξαναγύρισε.
—Και ο Ντίκ μου; Τί άπέγινε ο Ντίκ μου; τον ρώτησε ο κ. Ζαχαρίας μόλις τον αντίκρισε.

—“Α, να τον δής που μιλά!... Τί θαύμα αυτός ο σκύλος σου! “Όλοι οι γiatροί τάχουν χάσει μ’ αυτό τό σκυλί!

—Και γιατί δεν τον έφερες;
—Γιατί έχει ακόμα ένα ελάττωμα. Δεν προφέρει καθαρά τό ρό. Θά χρειασθούν έξερες, άλλες πέντε χιλιάδες...

“Ο κ. Ζαχαρίας τις έπλήρωσε. Και ο φίλος του ξανάφυγε πάλι γιά τη... Βιέννη, γιά τις δουλειές του, συναποκομίζων τό ποσόν και την έντολήν να έχη τά μάτια του δεκατέσσερα εις την ύγιαν του Ντίκ.

—Τόν περιμένω! Τόν περιμένω, να μου τον φέρης. Φαντάζεσαι, έ, ντόρος που έχει να γίνει στις εφημερίδες!

“Αλλά και αυτήν την φοράν ο σκύλος του κ. Ζαχαρία δεν ήλθε. “Ο φίλος του

Δημητράκης επέστρεψε από τό δεύτερο ταξίδι του δίχως τον Ντίκ.

—Τί άπέγινε, Δημητράκη μου, έμαθε επί τέλους να προφέρει τό ρό; Γιατί δεν μου τον έφερες;

—Γιατί... γιατί χρειάζονται άλλες πέντε χιλιάδες, έλεπε ο κ. Δημητράκης.
—Τί λές, άδελφέ; Αυτή ή δουλειά θά μου κοστίζει ένα διάβολο.

—“Ε, μά έτσι μιλούν τά σκυλιά; Τί γιάρος είσαι άν δεν ξέρης από έγχειρήσεις; “Ρειάζονται έξοδα... “Αλλά οι πέντε αυτές χιλιάδες είναι οι τελευταίες. “Όταν θά γυρίσω θά σου τον φέρω.

“Ο κ. Ζαχαρίας παρέδωσε τό ποσόν, άπεκαιρέτησε τον φίλο του, που έφευγε και πάλι γιά δουλειές του στή... Βιέννη και έπερίμενε. “Επερίμενε τον Ντίκ του διμυλόντα, που θά τον καθιστούσε άμέσως ένδοξον. Τί θάλεγε ο κόσμος, οι εφημερίδες, οι έπιστημονικοί κύκλοι! Τί ντόρος! Τί θρίαμβος! Τί κατακτήσεις!

“Εν τώ μεταξύ, έσυνέχιζε τό διαφθοροφάγον έργον του. “Εφτιαξε νέον σωματεϊον προστασας των άπόρων χηρών και νεανίδων, έκήρυττε την ήθικην και την σεμνότητα και έστηλίτευε την άνηθικότητα και την διαφθοράν.

“Επί τέλους μίαν ήμέραν ο φίλος του Δημητράκης ήρθε άπ’ τη... Βιέννη.

—“Ε, ο Ντίκ! Ποι είναι ο Ντίκ μου; ρώτησε άναγωνίως ο κ. Ζαχαρίας.

—“Αχ! “Αχ! έκλαυθύρισεν ο κ. Δημητράκης. Ποι να στα λέω, Ζαχαρία μου, ποι να στα λέω!...

—Τί, τί έγινε; Μπας και πήγαν στον άέρα τόςες χιλιάδες; Νά ξέρης κακομοιρή μου ότι θά σέ μνήσω επί άπάτη!

ΒΓΗΚΕ... ΑΡΑΠΑΚΙ

—Δε στώλεγα, “Αγιστάς, να μην κάνωμε τό καλοκαίρι τόση ήλιοθεραπεία; Νά τά άποτελέσματα!

ΕΝΑ ΦΙΛΜ - ΘΑΥΜΑ

Ραδιοκινηματογράφος του ανθρώπινου σώματος

Ένα καταπληκτικό φιλμ, παρόμοιον του οποίου δεν έχει εμφανισθῇ στήν ὁθόνη, προσεβλήθη στή Βιέννη κατά τήν Ε' Διεθνή "Εκθεσιν Κινηματογραφίας.

Τό φιλμ αὐτό ἐστάλη ἀπό τή Γερμανία καί πρόκειται γιά ἕνα ἔργο «ραδιοσκοπικό», τό ὁποῖο κατέπληξε ὅλους γιά τὰ ἀποτελέσματά του, διότι τοιοιτοτρόπως τίθεται πλέον ἐπισήμως ὁ κινηματογράφος στά χέρια τῆς ἐπιστήμης.

Τό φιλμ αὐτό γυρίστηκε ἀπό τήν «Οὐ-φα», στή χειρουργική κλινική τοῦ Πανεπιστημίου Μπόν, ὑπὸ τή διεύθυνσιν τῶν καθηγητῶν Ζάνκερ καί φόν Ρέντβιτς, μέ συνεργασία τοῦ γραφείου διδασκτικῶν φιλμ τοῦ ὑπουργείου Παιδείας.

Καί τό φιλμ αὐτό, ἐκτός τῶν ἄλλων πλεονεκτημάτων του, εἶνε ἡχητικό.

Τό φιλμ ἀρχίζει μ' ἕναν πρόλογο ἐπὶ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ραδίου καί τῶν ἀποτελεσμάτων του. Τήν χρησιμότητά του ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, τήν θεραπεία καί τήν ραδιοσκοπήσιν.

Ὅλοι γνωρίζουν πῶς γίνεται μία ραδιογράφησι.

Οἱ ἀκτίνες Χ διαπερνοῦν τό ἀνθρώπινον σῶμα καί φωτίζουν τό ἐσωτερικό, τό ὁποῖο φωτογραφίζεται πάνω σέ μιά πλάκα. Ἀκολουθώντας αὐτό τό σύστημα ἡ «Οὐφα» ἐπέτυχε μέ διάφορα μηχανήματα καί παρήγαγε μιά κινηματογραφική ταινία ἐπὶ τῆς πλάκας, κατορθώσασα τοιοιτοτρόπως νά φωτογραφίσῃ τήν ἐσωτερική κίνησιν τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

Μέ τό μηχανήμα αὐτό καθορίζεται ἡ ἐσωτερική λειτουργία τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καί φωτογραφίζεται μέ ὅλα τὰ χαρακτηριστικά συμπτώματα.

Τοιοιτοτρόπως μία ἱατρική ἐξέτασις εἶνε κατορθωτή.

Ὁ ἄνθρωπος τίθεται μπροστά στή μηχανή αὐτή. Τοῦ δίνουν νά φάῃ καί τοιοιτοτρόπως παρακολουθεῖται ἡ διόδος

τῆς τροφῆς μέσα ἀπό τὰ διάφορα ὄργανα μέχρι τῆς τελικῆς τῆς ἀφομοιώσεως μέ τὰ στοιχεῖα τοῦ σώματος.

Οἱ ἀκτίνες δίνουν καί τήν παραμικρότερη λεπτομέρεια τῆς διαβάσεως τῶν τροφῶν καί τὸν τρόπο τῆς θρέψεως.

Μέ τὸν ἴδιον τρόπο ἐξετάζονται ἕνα-ἕνα ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρώπινου σώματος καί ἀποτυπώνονται εἰς τήν ραδιοκινηματογραφικὴν ταινίαν.

Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον εἶνε πῶς πολλοὺ θαυμαστὸν εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πειραμάτων τῆς ραδιοκινηματογραφίας.

Ὁ ἄνθρωπος μιλά, ἀκούγεται ἡ φωνή του, διακρίνονται ἐν λεπτομερεια τὰ φωνητικά του ὄργανα ὡς καί οἱ κινήσεις του.

Ἐπίσης καθορίζεται μιά ἀσθενική καρδιά καί μιά γερή καρδιά.

Πάντως ἕνας νέος κόσμος ἐπιστήμης μᾶς παρουσιάζεται μέ τό πείραμα αὐτό τῆς ραδιοκινηματογραφίας.

Βλέπομε ξεφονικά μιά ὠραία νέα, ἡ ὁποία γεμίζει τίς χούφτες τῆς τριαντάφυλλα καί μυρίζει μέ ἡδυπάθεια.

Καί λέμε τί ὠραία νέα!

Ξαφνικά τό μηχανήμα τῆς ἀπλῆς κινηματογραφίσεως σβύνει καί ἀρχίζει νά λειτουργῇ τῆς ραδιοκινηματογραφίας.

Πᾶνε οἱ ὡμορφιές καί οἱ ἡδυπάθειες, πᾶνε οἱ γοητείες.

Τώρα δέ βλέπομε παρὰ μονάχα τό σκελετό, τὰ διάφορα ἐσωτερικά ὄργανα καί μᾶς πιδάνει ρίγος ὅταν συλλογίζομαστε, ὅτι τό ἄφραστο ἐκεῖνο κορίτσι δέν ἀντιπροσωπεύει παρὰ μονάχα αὐτή τή θλιβερή πραγματικότητα κοκκάλων, ἐντέρων καί λοιπῶν ὀργάνων.

Ὅπωςδήποτε ἡ νέα αὐτή ἐπίδειξις θά μᾶς ὠφελήσῃ ἐπιστημονικῶς, διότι θά χρησιμοποιηθῇ ἀπό τὸν ἱατρικόν κόσμον πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς ἀνθρωπότητος.

TZ. B. 5ΑΜΠΙΕΡΙ

(Ἀπό τήν «Ντομένικα ντελ Κορριέρε»)

Ένα στοίχημα

Θέλετε νά κερδίσετε ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τοῦς φίλους σας σέ στοίχηματα; Ἄν καί, ἀκολουθήσετε... ἀφόβως καί ἀπαθῶς τίς τρεῖς... συνταγές στοίχημάτων πού δίνουμε παρακάτω.

Μετά τοῦτο καί διαρκούσης τῆς καταπλήξεως τῶν φίλων σας, τοὺς προτείνετε τό ἐξῆς στοίχημα:

— Στοίχηματίζω ὅτι εἰμαι εἰς θέσιν νά βρῶ ἐκ τῶν προτέρων τό ἄθροισμα τεσσάρων ἀριθμῶν οἱ ὁποῖοι μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀγνώστοι καί τοὺς ὁποῖους θά μοῦ δώσῃ ὁποιοσδήποτε ἀπό σας θέλει.

Μετά τή δήλωσιν αὐτή, βυθίζεσθε δῆθεν σέ σκέψεις καί ἀκολουθῶς βγάζετε τό μολύβι σας καί σημειώνετε σέ ἕνα χαρτί τὸν ἀριθμὸ «3.870». Μετά τοῦτο καλεῖτε ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς παρέας σας νά γράψῃ σέ ἕνα χαρτί ἀριθμητικῶς τὰ ἐξῆς: τὸ ἔτος κατὰ τό ὁποῖον πανδρεύθηκε, τήν ἡλικίαν του, τὸ ἔτος τῆς γεννήσεώς του καί τέλος πόσα χρόνια εἶνε παντρεμένος. Τοῦ λέτε ἀκολουθῶς νά προσθέσῃ τοὺς ἀριθμούς αὐτοὺς καί ἐκεῖνος ἐκπληκτικὸς βλέπει ὅτι τό ἄθροισμα εἶνε πράγματι «3.870». Ἄς παραθέσωμεν ἕνα παράδειγμα, μέ τήν ὑπόθεσιν ὅτι ὁ φίλος σας θά σας δώσῃ τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς:

Ἔτος πού πανδρεύθηκε	1910
Ἡλικία	54
Ἔτος γεννήσεως	1881
Ἐτη ἐγγάμου βίου	25

Ἡ ἐξήγησις τοῦ... φαινομένου εἶνε ἀπλουστάτη, δεδομένου ὅτι μέ τοὺς τέσσερις αὐτοὺς ἀριθμούς σχηματίζεται δυὸ φορές τό ἀριθμὸς 1935. Ἄν κάνετε τό πείραμα τό 1936, τότε τό... μυστηριώδες ἄθροισμα θά εἶνε «3.872», τό 1937, θά εἶνε «3.874» κ.ο.κ.

Τό δεύτερο στοίχημα εἶνε τό ἐξῆς:

— Μπορῶ, λέτε στοὺς φίλους σας, νά βγάλω ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ ἐκεῖ πού δέν ἔχει μπῆ. Καί μάλιστα στοίχηματίζω γι' αὐτό.

Τή δήλωσιν σας ἀκολουθεῖ κατ' ἀρχήν μιά καταπληξίς. Τέλος ὅμως κάποιος ἀπὸ τοὺς φίλους σας δέχεται τό στοίχημα, σχεδὸν βέβαιος ὅτι θά τό κερδίσῃ. Τότε ἐεσίς πηγαίνετε κοντὰ στήν καρέκλα πού κάθεται ὁ φίλος σας, ὁ ὁποῖος ἐδέχθηκε τό στοίχημα, καί χαραρίζετε γύρω του ἕναν κύκλο. Ὑστερα ἀπ' αὐτό πηγαίνετε σέ μιά πολυθρόνα καί κάθεστε. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν φίλον σας, αὐτὸς θά εἶνε ὑποχρεωμένος νά φύγῃ κάποτε, ὁπότε «θά βγῇ ἀπὸ τὸν κύκλο», τό μέρος δηλαδὴ ὁ πού δέν ἔχει μπῆ... χάνοντας ἔτσι τό στοίχημά σας!

Τό τρίτο σίγουρο γιά σας στοίχημα εἶνε ἀκόμη ἀπλούστερον. Δηλώνετε:

— Στοίχηματίζω δέκα δραχμές ὅτι κανεὶς ἀπὸ σας δέν μπορεῖ νά φάῃ νηστικός τό πρῶτ' ἄρτον μισκοτό τῆς σοκολάτας.

Τό στοίχημά σας γίνεται δεκτὸν καί καλεῖτε ἀμέσως ἐκεῖνον πού ἐστοιχημάτισε μαζί σας νά πληρώσῃ, ἐξηγώντας του ὅτι εἶνε ἀδύνατον νά κερδίσῃ τό στοίχημα.

Καί τοῦτο, γιατί μπορεῖ μὲν νά φάῃ τὰ δέκα μπισκότα, ἀλλὰ ἀφοῦ φάῃ τό πρῶτο αὐτοῦ πλέον νά εἶνε νηστικός καί ἔτσι χάνει τό στοίχημα.

ΟΙ ΠΑΡΑΔΟΞΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΝ ΒΑΡΩΝΟΝ ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ

Ἐπειδὴ ἀκούσα, γιά πρώτη φορά, ὅτι πολλοὶ ἐξέφρασαν ἀμφιβολίες γιά τίς περιπέτειές μου, καί ὅτι τίς παίρνουν γι' ἀστεία, αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νά παρουσιάσῃ καί νά διηγηθῶμαι τὸ ἀξίπιστον τοῦ χαρακτήρα μου, πληρώοντις τρία σελλίνια σὲ Δημαρχεῖο Λονδίνου, γιά τὴν χαρτοσημανσίαν τῆς ἐνδούκου δολοφονίας πού συνοδεύει τό παρόν.

Αὐτὸ ἀναγκάστηκε νά τό κάνω χάριν τῆς τιμῆς μου, ἂν καί, ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τώρα, ἔχω ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὴ δημόσια καί ἰδιωτικὴ ζωὴ καί ἐλπίζω πῶς μ' αὐτῇ, τὴν τελευταία μου ἐκδοσί, θά εἶμαι ἐν τάξει ἀπέναντι τῶν ἀναγνωστῶν μου.

ΒΑΡΩΝΟΣ ΜΥΝΧΑΟΥΖΕΝ

ΤΟ ΑΣΤΥ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΑΓΓΛΙΑ

Ἐμεῖς, οἱ ὑπογράφόμενοι, σάν ἄνθρωποι πού ἀληθινὰ πιστεύομεν σὲ κέρδος, θεσπίζομεν ἐπισήμως, πῶς ὅλες οἱ περιπέτειες τοῦ φίλου μας βαρῶνου Μυνχάουζεν, σὲ ὁποιαδήποτε χώρα καί ἂν συνέβησαν, εἶνε θετικά καί ἀπλά γεγονότα. Καί ὅπως μᾶς πιστέψαν ἡμεῖς, πού οἱ περιπέτειές μας εἶνε δέκα φορές πῶς καταπληκτικές, ἔτσι ἐλπίζουμε πῶς ὅλοι οἱ ἀληθινὰ πιστεύοντες, θά δώσουν καί σ' αὐτὸν πλήρη ἐμπιστοσύνη καί πίστι.

ΓΚΙΟΥΛΙΒΕΡ, ΣΕΒΑΣΘΙΑΣ ΣΙΝΟΣ

ΑΛΛΑΔΙΝ

Ἐδῶθ' ὁ ἔρκος σὲ Δημαρχεῖο τοῦ Λονδίνου, τὴν 9ην παρελθόντος Νοεμβρίου.

Ἀπουσιάζοντος τοῦ Λόρδου Δημάρχου Ὁ θυρωρὸς

ΤΖΩΝ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΚΕ·Υ·ΛΑΝΗ

(Ὁ βαρῶνος ὑποτίθεται ὅτι ἀφηγεῖται τίς περιπέτειές του στοὺς φίλους του, ἔχοντας πλὴρ τοῦ μιά μπουτλιά).

Λίγα χρόνια πρὶν τὰ γένεια μου ἄνθος γέιλουν πῶς πλησίαζε ἡ ἀνδρική ἡλικία ἡ μ' ἄλλα λόγια, ὅταν δέν ἦνουν οὔτε ἄνδρας οὔτε παιδί, μὰ ἀνάμεσα στὰ δυὸ, πολλὰς φορές, σὲ συνομιλίες, ἐξέφρασα τὴν ἀκατανίκητὴ ἐπιθυμία μου νά ἴδω τὸν κόσμο, μὰ πάντα οἱ γονεῖοί μου μ' ἀποκαρδίωναν, ἂν καί ὁ πατέρας μου ὁ ἴδιος δέν ἐπῆρξε ἀσχημάντος περιηγητῆς, ὅπως θά φανῇ πρὶν φτάσω σὲ τέλος τῶν παραδόξων περιπετειῶν μου.

Ἐνας ἐξάδελφός μου, ἀπὸ τὴ μητέρα μου, μὲ πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι, καί συχνά ἔλεγε πῶς ἦμουν παιδί πού θάκανε προκοπὴ καί εἶχε πολλὰ διάθεσι νά ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειά μου. Ἡ ἐγγλυπία του ἔφερε καλύτερο ἀποτέλεσμα, ἀπὸ τὴ δική μου, γιατί ὁ πατέρας μου, τοῦδωσε τέλος τὴν συγκατάθεσί του νά μὲ πάρῃ μαζί του σ' ἕνα ταξίδι πού ἔβλεπε σὲ νησί τῆς Κεϋλάνης, ὅπου πολλὰ χρόνια ὁ θεῖός του ἦταν κυβερνήτης.

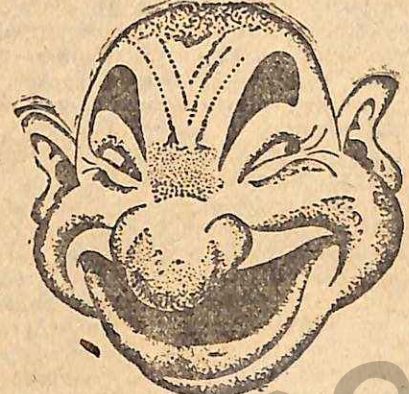
Ἀναχωρήσαμε ἀπὸ τὸ Ἀυστρινιαν, ἐφοδιασμένοι μὲ γραμματα ἀπὸ τῆς Αὐτῶν Κραταυτήτων, τίς Πολιτείας τῆς Ὀλλανδίας.

Τό μόνο ἐπεισόδιό πού μᾶς ἔτυχε σὲ κῆνο μας τό ταξίδι καί πού ἀξίζει τὸν κόπο νά τό ἀφηγηθῶ, ἦταν τὰ καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα μιάς θύελλας, πού ξεσκούσε ἐνα μεγάλο ἀριθμὸ δένδρων, τεράστιων σὲν ὄγκῳ καί σὲ ὕψος, σ' ἕνα νησί, ὅπου εἶχαμε

ἀράξει γιὰ νά προμηθευθῶμε ξύλα καί νερό.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα ζυγίζανε πολλοὺς τόνους τό καθένα καί ὅμως ὁ ἄνεμος τὰ σήκωσε σὲ τόσο ὕψος, ὥστε νά φαίνωνται σὰ φτερά μικροῦ πουλιοῦ, πού τάπαιρνε ὁ ἀέρας, γιατί τ' ἀνέβασε τοῦλάχιστο πέντε μίλια πάνω ἀπ' τὴ γῆ.

Ὡστόσο, μόλις ἡ θύελλα πέρασε, ὅλα αὐτὰ τὰ δένδρα πέσανε, καθέτως, στίς πρώτες τους θέσεις καί στερέωσαν πάλι τίς ρίζες τους στή γῆ ὅλα, ἐξῆν τό μεγαλύτερο πού ἔτυχε, ὅταν τό σήκωσε ὁ ἄνεμος νάχῃ πάνω στὰ κλαδιά του, ἀνεβασιμένους, ἕναν ἄντρα καί μιά γυναῖκα, ἕνα πολὺ ἐντιμὸ ἀντρώγυνον, πού μάζερε τὰ ἀγγούρια (σὲ μέρος αὐτὸ τῆς σφαίρας τ' ὠφέλιμον αὐτὸ ζαρζαβατικὸ φυ-

τρώνει ἀπάνω στὰ δένδρα). Τό δάρος τοῦ ἀντρώγυνου αὐτοῦ ἔκανε τὸ δένδρο, καθὼς κατέβαινε, νά πέσῃ ὀριζόντιος.

Ἐπεσε ἀπάνω στὸν ἀρχηγὸ τοῦ νησιοῦ καί τὸν ἄφησε στὸν τόπο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε θυγ' ἀπὸ τό σπῆτι του τὴν ὥρα τῆς θύελλας, ἀπὸ τό φόβο μὴν πέσῃ ἡ στέγη καί τὸν πλανίσῃ καί γύριζε ἀπὸ τό μέρος τοῦ κήπου του, ὅταν τοῦ συνέβη τό καλὸ τυχο αὐτό δυστύχημα.

Ἡ λέξις καλὸ τυχο ἐδῶ ἀπαιτεῖ κάποια ἐξήγησι. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἀρπακτικὸς καί τυραννικός καί ἂν καί δέν εἶχε οἰκονομία, οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ νησιοῦ σχεδὸν λιποχτονοῦσαν ἀπὸ τίς καταπιέσεις του καί τίς ἀπαγές του. Ὅλα τὰ πεινιάρια πού ἄραζε ἔτσι τυραννικά ἀπ' αὐτοὺς, χαλοῦσαν καί σάπιζαν μέσα στίς ἀποθήκες του ἐνῶ οἱ δυστυχισμένοι, πού τοὺς εἶχε γδύσει, πεθαίνανε στή φτώχεια καί στήν κακομοιρία.

Τώρα, ἂν καί ὁ ἀρπακτικὸς αὐτοῦ τοῦ τυραννοῦ ἦταν ὅλος διόλου τυχερός, ὁ λαὸς ἀνακούφιζε γι' ἀρχηγὸς του τὸν ἄντρα καί τὴ γυναῖκα πού εἶχαν ἀνέβῃ σὲ δένδρο γιὰ νά μαζέψουν ἀγγούρια καί αὐτὰ, γιὰ νὰ τοὺς ἐπαδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, πού ἐξολοθρεύτηκε, ἂν καί τυχερός, ὁ πρῶτος τυραννὸς τοῦς.

Ἀφοῦ ἐπανορθώσαμε τίς ζημιές πού πάθαμε ἀπὸ τὴν ἀφισμαμένη αὐτὴ θύελλα καί ἀποκατετίσαμε τὸ νέο κυβερνήτη καί τὴν κυ-

ρία του, ἀνοίσαμε τὰ πανιά μας μὲ πρῶτο ἀερόμυλ καί ξεκινήσαμε γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ μας.

Σ' ἐξῆ σχεδὸν ὁδομάδες φτάσαμε στήν Κεϋλάνη, ὅπου μᾶς δέχτηκαν μὲ μεγάλη φιλία καί ἀληθινὴ εὐγένεια. Οἱ ἀκόλουθοι παρῶντες καί μοναδικὲς περιπέτειες, μπορεῖ νά φανοῦν ἀρκετὰ διασκεδαστικές.

Δέκα πέντε μέρες ὕστερα ἀπὸ τό φτάσιμό μας στήν Κεϋλάνη, συνώδεψα ἕναν ἀδερφὸ τοῦ κυβερνήτη σὲ κυνήγι. Ἦταν ἕνας δυνατὸς ἄνθρωπος, σάν ἀθλητῆς καί ἐπειδὴ ἦταν συνηθισμένος σὲ κῆνο τὸ κλίμα, γιατί εἶχε μένει ἐκεῖ κάμποσα χρόνια, ἄντεξε στὴ φοβερὴ κῆφα τοῦ ἡλίου καλύτερα ἀπὸ μένα... Στὴν ἐκδρομὴ μας προχώρησε ἀρκετὰ μέσα σ' ἕνα πυκνὸ δάσος, ἐνῶ ἐγὼ ἦμουν ἀκόμη στὴν εἰσοδὸ. Τότε κοντὰ στίς ὄχθες ἐνὸς ποταμοῦ, πού εἶχε προσελευθεῖ τὴν προσοχήν μου, νόμισα πῶς ἀκούσα θρόισμα φύλλων πῶς μου. Κύταξα ὀλόγυρά μου καί σχεδὸν ἀπολιθώθηκα (μὰ ποῖος δὲ θ' ἀπολιθωνότανε στὴ θέα ἐνὸς λιονταριοῦ, πού ἦταν φοβερὸ πού προχωροῦσε μὲ τὴν προέθεσιν νά μὲ περιδρομάσῃ, χωρὶς καν, ἔτσι ἀπὸ ἀδρότητα, νά ζητήσῃ προηγουμένως καί τὴ δική μου συγκατάθεσι).

Τί ἔπρεπε νά κάνω σὲ τρομερὸ αὐτὸ δῖλμα;

Δὲν εἶχα οὔτε μιά στιγμή νά σκεφθῶ.

Τὸ τουφέκι μου ἦταν γεμάτο μόνο μὲ σκάγια καί δὲν εἶχα κανένα ἄλλο ὅπλο κοντὰ μου.

Μολαταῦτα, ἂν καί δὲν πίστευα καθόλου πῶς θά μπορούσα νά σκοτώσω ἕνα τέτοιο ζῷο μ' αὐτὸ τὸ ἀδύνατο εἶδος πυρομαχικῶ, ὁστόσο θά τό τρώμαζα μὲ τὴν ἐκτυρακτικὴν καί ἰσως ἀκόμα καί νά τό πλῆγωνα.

Πυροβόλησα, λοιπόν, ἀμέσως, χωρὶς νά περιμένω νάβῃ «ἐντὸς βολῆς», μὰ καί ἡ ἐκτυρακτικότησι δὲν ἔκανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νά τό ἐξοργίσῃ, γιατί, τώρα, τάχυνε τὸ δῆμα του καί φαινόταν νά μὲ πλησιάζῃ «ὀλοταχῶς». Προσπάθησα νά τό σκάσω, μὰ αὐτὸ μού πρόσθεσε νέο τρόμο. Γιατί, τὴ στιγμή πού γύριζα γιὰ νά φύγω, εἶδα μπρός μου ἕναν μεγάλο κροκοδείλιον, μὲ τὸ στόμα του ὀρθάνοιχτο, ἔτοιμο νά μὲ καταπῇ. Δεξιὰ ἦταν τὸ ποταμὶ, πού ἀνάφερα προηγουμένως, ὅτι στερὰ ἔνας βαθὺς γκερμὸς, πού ὁ θυβὸς τοῦ ἔπλεε ἔμαθα ἀργότερα ἦταν τὸ ἄντρο φαρμακερῶν φιδίων. Μ' ἕνα λόγο θεώρησα πῶς τὸν αὐτὸ μου γιὰ χαμένο, γιατί τὸ λιοντάρι εἶχε τώρα σηκωθῇ στὰ πιασινὰ του πόδια, ἔτοιμο νά μὲ ἀρπάξῃ.

Ἀπὸ τό φόβο μου ἔπεσα, δίχως νά τό θέλω μπρούμυτα γᾶμος, καί, ὅπως φάνηκε πρὸ ὕστερα, τό ζῷο, στὴ φόρα του, πέρασε ὅπ' ὅπου μου.

Ἐνεῖνα λίγη ὥρα σὲ μιά κατάστασι πού κομμιὰ γλῶσσα δέν μπορεῖ νά περιγράψῃ, περιμένοντας ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή νά αἰσθανθῇ τὰ δόντια τοῦ ἡ τὰ νύχια του σὲ κάποιο μέλος τοῦ κορμιοῦ μου.

Ἀφοῦ ἔμεινα λίγα δευτερόλεπτα σ' αὐτὸ τὸ ἐκπληκτικὸ, ἀκούσα ἕνα δυνατό, μὰ ἀσυνήθιστον θρόνισμα διάφορο ἀπὸ καθὲ θόρυβο πού ἄσπασε εἶχε χτυπήσει σ' αὐτὰ μου. Ὅπως εἶπε γιὰ τ' ἀπορροήσας αἵματός μου, ὅταν τὸν ἀπλοπορεύσῃ ἀπὸ αὐτό, καθόλου, ὅταν τὸν ἀπλοπορεύσῃ ἀπὸ αὐτό, ὅταν αὐτὸς ὁ θρόνισμα.

Ἀφοῦ ἀφονεύσθηκα λίγη ὥρα, τότε μὴν σὲ σπῆσι τὸ κεφάλι μου καί νά εἶδω σὲ νά σπῆσι τὸ κεφάλι μου καί νά εἶδω γύρω μου μιά ματιά, ὅταν, πρὸς περὶ τὴν ὥρα, παρατήρησα πῶς τὸ λιοντάρι, μὲ τὴν ὁρμή πού εἶχε πηδῆσει, εἶχε πέσει μὲ τὸ κεφάλι μέσα σὲ τὸ στόμα τοῦ κροκοδείλιου, πού, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ἦταν ὀρθάνοιχτο.

Τὸ κεφάλι τοῦ ἐνὸς εἶχε στοτυπώσει τὸ λάρυγγα τοῦ ἄλλου, καί πάλαιον γιὰ νά λυθροθεοῦν.

Εὐτυχῶς εἶχα μαζί μου τὸν κυνηγετικὸ

μου σουγιά. Με το δόξανο αυτό, χάρισα με μιά μαχαίριά το κεφάλι του λιονταριού και το σώμα κυλίστηκε βαθύ στα πόδια μου. Ύστερα, άμέσως, με το κοντάμι του όπλου μου, έσπρωξα το κεφάλι του θηριού πύο θαθείά μέσα στο λάβρυγγα του κροκοδείλου, που στούπωσε κι' έτσι έκανα κι' αυτόν να ψοφή ση από άσφυξία, γιατί δεν μπορούσε ούτε να καταπιεί ένα τόσο κολλοσιαίο κεφάλι ούτε να το ξεράση.

Άμέσως κατόπι από την πλήρη αυτή νίκη μου έπάνω στους δυό φοβερούς αντίπαλους μου, ήρθε ο σύντροφός μου αναζητώντας με. Γιατί, βλέποντας πως δεν τον ακολουθούσα μες στο δάσος, γύρισε με το φόβο μήπως έχασα το δρόμο ή μου συνέβη κανένα δυστύχημα.

Ύστερα από έμοιβαία συγχαρητήρια, που ξαναϊδωθήκαμε, μετρήσαμε τον κροκοδείλο και τότε δώρηκαme άκριδώς σαράντα ποδάρια μάκρος.

Γυρίσαμε στην πόλι και μόλις άναφέραμε την πρωτοφανή αυτή περιπέτεια στον κυβερνήτη, έστειλε άμέσως ένα θαγόνι και ύπηρετες και φέρανε τα δυό πτώματα. Το δέρμα του λιονταριού κατεργάστηκε όπως έπρεπε κι' ύστερα το νάνανε καπνοσκακούλες, που άλλες πρόσφερα σε πολλούς γνωστούς μου στην Κεϋλάνη και άλλες, όταν γυρίσαμε στην Όλλανδία, στους δημάρχους, που θέλησαν για άναπόδοσι να μου κάνουν ριγάλo χίλια δονατά που με μεγάλο στανιό τα δέχτηκα.

Επίσης και το δέρμα του κροκοδείλου μπαλαμωθήκα με σήμερα είναι το σπουδαιότερο αντίκείμενο στο δημόσιο μουείο του Άμστερνταμ, όπου ο οδηγός αναφέρει σε κάθε επισκέπτη όλόκληρη την ιστορία, με όσα άλλα παραπανιστά θεωρεί αυτός καλό να προσθέση.

Μά μιά από τις υπερβολικές, αλήθεια, παραμορφώσεις που κάνει της ιστορίας, το αίσχρο αυτό υποκείμενο, είναι κι' αυτή, πως δηλαδή το λιοντάρι, με την όρμη που είχε μπή στο στόμα του κροκοδείλου, πέρασε κι' όγνηκε από την πίσω πόρτα, όταν μόλις ο νύχιος μεγάλος θαρώνος (όπως του άρέσει να με λέη), είδε να παρουσιάζεται το κεφάλι του έβγαλε το μαχαίρι και το έκοψε πέρα-πέρα και μαζί του και ένα μέτρο από την ουρά του κροκοδείλου.

Ναι, φίλοι μου, τόσο λίγη προσοχή δίνει το κάθαρμα αυτό στην αλήθεια, ώστε να μιιά φορά προσθέτει πως, μόλις ο κροκοδείλος έχασε την ουρά του, γύρισε πίσω, άρπαξε το μαχαίρι από τα χέρια μου και το κατάπιε με τόσο βία, ώστε διαπέρασε την καρδιά του και τότε ψόφησε άμέσως. Ό λίγος σεβασμός, που ο κακοήθης αυτός έχει στην αλήθεια, με κάνει πολλές φορές έχει βούμαι μήπως ο νόμος δεχτεί με δυσπιστία τα πραγματικά γεγονότα, βρίσκοντάς τα συντροφιασμένα με τέτοιες τραγελαφικές έπινοήσεις.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η δευτέρα θαλασσία περιπέτεια.

Στό δρόμοη

—Φαίνεσθε να κρυώνετε, θεσποινίς; Θέλετε να μου έπιτρέψετε να σας προφέρω κάτι το θερμό;

—Ναι, μιά γούνα, μάλισα, ευχαρίστης

★

Στό σχολείο!

Ό δάσκαλος: 'Η γη στρέφεται περί τον ήλιον...

Ό μαθητής: Και άμα δεν έχει ή'ιοι.

38 — «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τά παραθεριστικά μας κέντρα και οι λουτροπόλεις μας με τον ίδιον όργανισμό, εξακολουθούν ακόμα να ζουν τη ζωή των, έντονα και ξεχωριστά κοσμικά χωρίς κέφι διακοπής, παρ' όλον ότι μπαίνομε στο χειμώνα. Γιατί, όταν το ήμερολόγιο δείχνει 'Οκτώβριο, —τί άλλο από χειμώνας είναι;

—'Η κινήσις των νησιών, παρακμείνι ή ίδια: ζωηροτάτη. Τά πρόσεται και οι πόλεις που συγκεντρώνουν στα βουνά των παραθεριστάς για να χαρούν άέρα και ήλιο το ίδιο. Λοιπόν;

—Και αρχίζομε διαλεχτικά από την κοσμική ζωή της Κηφισιάς: Στο «Σέσιλ» ή ίδια κινήσις: αλ κ.κ. Ζαλοκώστα, Ρετσίνα, Ροδοπούλου, Ράλλη, Σαγιά, Τσουκαλά, Κύρου, Δούση, 'Αρλιώτη, Νικολοπούλου, Σουλιάτη, ο ιατρός και ή κ. Δ. 'Ιωάννοβις, ο ιατρός κ. Τηλ. Πέρρας, κ. 'Α. Βήτος, κ. και κ. Τσαλδάρη, κ. και κ. Κουριαζή. Στο «Πεντελικό» οι ύπουργοι και αί κυρίες Παπαδημία και Μαυρουδή, ο πρέσβυς και ή κ. Κρίστις, δις Καμπά, κ. Μπενάκη, κ. και κ. Γουλανδρή, κ. και κ. Πεσματζόγλου, κ. Μάτσας κ. ά. Στη «Σεμίραμι» ο πρόεδρος της Τουρκίας, δις 'Ιγγλέσι, κ. και κ. Δηλαβέρη, κ. κα. κ. 'Αγγελοπούλου κ. και κ. Ρούφου—Μπενιζέλου, κ. και κ. Ρωμανού, κ. Δαμβέρη, κ. και κ. Νεγρεπόντη, κ. και κ. Μιχαλοπούλου, κ. Ευσγγελίδης, κ. Βάλης, κ. Ραζής, κ. Οικονόμου, κ. και δις Λογοθέτη, κ. και δις 'Αρώνη.

—Συμπληρώνομε την κοσμική κίνησι του Λουτρακίου του περασμένου μας φύλλου στο παρόν, άναφέροντες και την παρακάτω. Κι' έν πρώτοις αξίζει να πη κανείς, ότι ήμπορεί για την ύπαρξί εκεί του «'Αχιλλείου» του πολυτελεστάτου ξενοδοχείου του κ. Παπαγεωργίου, που θεωρείται ως το πιο ξεχωριστό στο είδος του, το «'Αχιλλείο» διευθύνει ένας ειδικός ρέκτης του είδους του και μοναδικός μαίτρ, ο κ. Ν. Παχούλης. Χάρη στα προσόντα του, το «'Αχιλλείο» έχει μοναδική κίνησι, όπως των κάτωθι: κ. και κ. Κωνσταντινίδη, κ. και κ. 'Ανδριτσάκη, κ. Καμπάνη, Χουσείν πασάς, κ. και κ. Μολυβά, κ. κα. κ. Μινάρδου, κ. Γαρουφάλου, κ. Μαυρομάτη, κ. και κ. Σιστοβάρη, κ. και κ. Ρηγοπούλου, κ. 'Αναστασάτος, κ. και κ. Φραγκούλη, κ. Πανάγος, κ. και κ. Σούση, κ. και κ. Χατζηκωνσταντή, κ. και κ. Κωστούρου, κ. και κ. Μουστακά, κ. και κ. Κυρταίνη, κ. και κ. 'Εκρέμ, κ. Παπαντωνάκης, κ. και κ. Ευλά, κ. και κ. Βερνίκου, κ. 'Αποστολίδης, κ. και κ. Τζουγανάκου, κ. Μαυρολέων, κ. Παπούλιας, κ. και κ. Ζαραζόγλου κ. Ροχμόνι, κ. και κ. Σαφού, κ. και κ. Χαλκιοπούλου, κ. και κ. Λιανού, κ. και κ. Πάτη, κ. και κ. Τσουκαλά, κ. και κ. Αύγερινου κ. ά.

—Στό Λουτράκι όμοιος το ξενοδοχείον «Γκράν Ότέλ» υπό την διεύθυνσιν του κ. Σακράτη Παύλου, φιλοπροόδου και διαλεκτού κατασκευματάρχου, συγκεντρώνει έκλεκτό κόσμο από την καλύτερη τάξι. Σημειώνομε μερικά δνόματα: Τίς έξ Αιγύπτου οικογένειες Νομ-ΐωση μπέη, 'Ιτρεμπό πασά, 'Ανουάρ 'Αλή, 'Αλμπήλη, Βεννέρ, Μουζάκη, Ρούβα, 'Αλεξάνδρου, Τσεριποπούλου, Βουρικά, Πορφυροπούλου, τους Μακεδόνες:

Βασιλικού, Μορδώχ, Δημάκη, Μπουντο Οικονόμου και τους έξ 'Αθηνών: κ. και κ. 'Εμπειρίκου, κ. και κ. Μεταξά, κ. και κ. Μέξη, κ. και κ. Νίκα, κ. και κ. Κωνσταντινίδη, κ. 'Αθανασιάδη, κ. και κ. Πεσμαζόγλου, κ. και κ. Μουτζουρίδη, κ. και κ. Μανωλέσου, κ. Γεωργιάδη, κ. ά. Τό «Γκράν Ότέλ» είναι ένα ξενοδοχείο που αντίπροσωπεύει εκεί πέρα έπείξια έναν σημαντικό ξενοδοχειακό οργανισμό Πάλλας.

—Άλλος ξενοδοχειακός κολοσσός, το «Πάλλας» που για την πολυτέλεια και τη σοβαρότητά του θεωρείται ως μοναδικό κέντρο ήσυχίας, έχει έπίσης αξιόλογη κίνησι, όπως την παραθέτομε: κ. και κ. Γ. Ράλλη, Ιατρός κ. Τηλέμ. Πέρρας, κ. και κ. Σαλβάγου, κ. και κ. Κιμ. Τριανταφύλλου, κ. και κ. Μαράτου, κ. και δις 'Αλευροπούλου, κ. και κ. Σαρράτη, κ. και κ. Κατσίκας, κ. και κ. Μεσολωρά, κ. και κ. Κόκκαλη, κ. και κ. Φεράτη, κ. και κ. 'Αθηναίου, κ. Καλουτά, κ. Μπέμπη, κ. Μαυροειδή, κ. Χέλιμη, κ. Κυριακοπούλου κ. Καμπά, κ. Μπαλτατζή, κ. Κρητικού, κ. Χατζηλαζάρου, κ. και κ. και δις 'Ακίολου, κ. Φράγκας, κ. Νεζαρντέ.

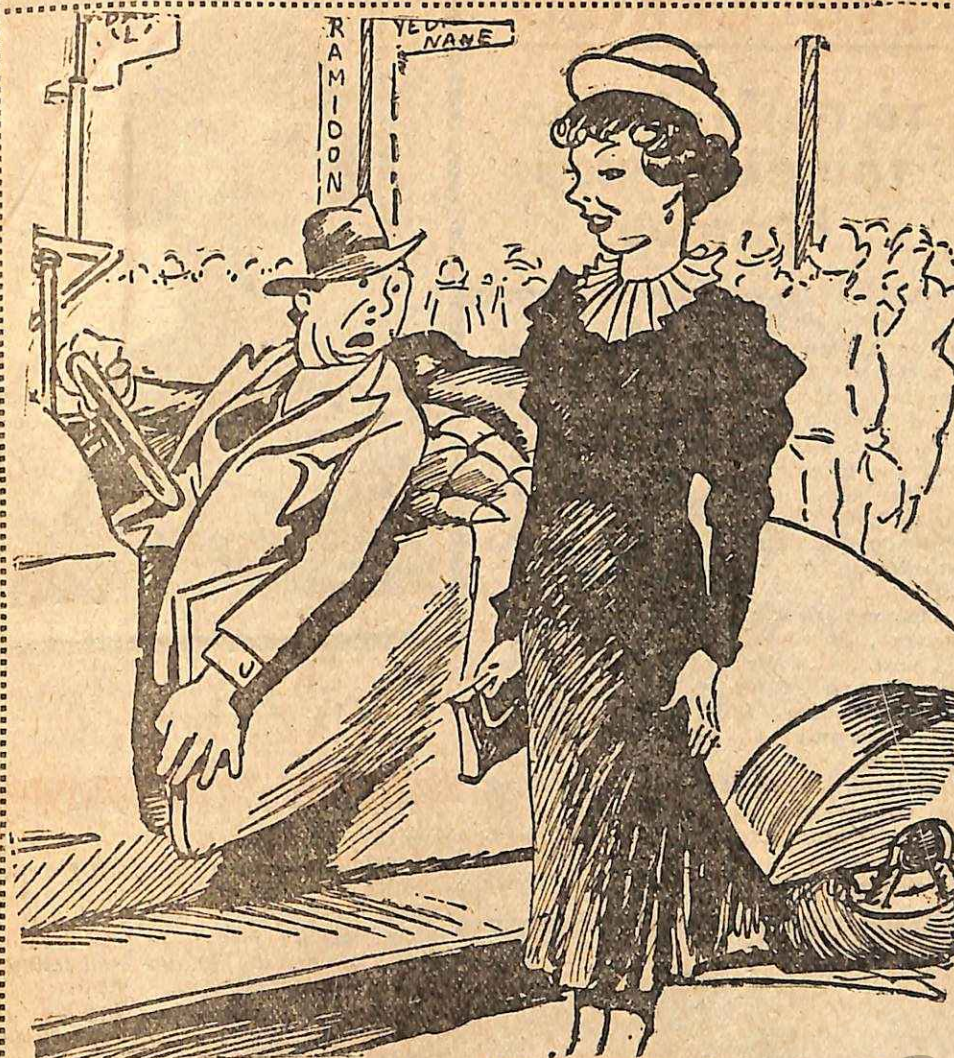
—Τό νέον ξενοδοχείον «Βασιλικόν» του Λουτρακίου, χτισμένο με τους όρους που θέλει ή νέα ξενοδοχειακή, συγκεντρώνει όπως τα καλά ξενοδοχεία, στη σειρά των οποίων και άνήκει, έπίσης ξεχωριστό κόσμο. Διακρίνομε: το βιομήχανο και την κ. Τζ. Κανελλοπούλου, τον έ. ά. πλοίαρχο κ. Π. Σπυράκη, συνταγματάρχη κ. Παρίση, τον τμημ. του 'Υπ. Οικονομικών κ. Τζαβέλλα, κ. Σανιδάκη, κ. και κ. Χριστοδούλου, δις Καπορελιώτου, Παύλου, κ. και κ. Βόζεμπεργκ, κ. και κ. Παύλου κ. ά.

—Όλίγα δνόματα έπίσης από το κοσμικώτατο «Μάριον Μελαθρον»: ο καθηγ. και ή κ. Τσιπούρα, κ. Παφάντη, κ. και κ. 'Ιακωβίδου, κ. και κ. Κυριακίδη, κ. 'Αποστολίδη, κ. Μανούσκου, κ. και δις 'Αργυροπούλου κ.λ.π.

—'Η κοσμική κίνησις του πολυτελούς «Ρίτζ» με την πολυτελή του έπίπλωσι και την άριστοκρατία της που ένδιατάται, συνοψίζεται στις οικογένειες: Χαρτουλάρη, Λαζαρίδη, Κολυβά, Ρουμπάνη, Νικολαΐδη, Τσαλάνη, Μιχαλιταϊάνου, Καζακοπούλου, Κωστοπούλου, Φίλιου, Ρόμπου, Ψύχα. Όμοίως κυρίες: Γερωκωστοπούλου, Πετσάλη, Πικραμένου, Μορέλ, δις Πανό, Λογοθέτη, Μιχαήλ, Στρατηγού. Στους κυρίους: Μιχαήλ, Ζωΐδη, Παλαιολόγου, Κ. Ζαβιτιάνο, Χωρέμη, Μπίμπα, Στουπάθη. Μεταξύ άλλων και ο πρόεδρος των μικτών δικαστηρίων Αιγύπτου 'Αμπρούλ—'Ιζ, πασάς. Τό «Ρίτζ» διευθύνει ο πρώην διευθυντής του ξενοδοχείου 'Απέρη της Κηφισιάς.

—Είς τά Μέθανα συνεχίζεται όμοιος ζωηρά και εκεί ή κοσμική κίνησις των λουομένων. Τά πρωτεία κατέχουν τά γνωστά ξενοδοχεία της παραλίας «Αΐθρα», «'Ακτη» και του Ζαχαράτου. 'Από την κίνησι των αξίζουν ν' άναφερθούν τά δνόματα διακεκρίμενων μελών της 'Αθηναϊκής άριστοκρατίας που παρμένουν εκεί για λουτροθεραπεία και ξεκούρασμα.

ΤΟΝ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕ

—Βλέπετε, κυρία μου, ότι το τράμ άργεί. Προσφέροναι να σας οδηγήσω έγω στο σπίτι σας...
—Ευχαρίστης, αλλά άν θέλετε να περιμένω με πέντε-δέκα λεπτά, άσπου να τελειώση ο άνδρας μου, ο μπωξέρ, το μάτς που δίνει έδώ άπέναντι!

ΕΝΑ ΤΕΤ-Α-ΤΕΤ

Ό Γιαννάκης μας είναι τρελλά έρωτευμένος με την Τούλα. Πολλές ημέρες περνούν όμως κι' ακόμα δεν κοτώρθωσε να την δη «κατά μόναν», να έπιτύχη ένα τέτ-ά-τέτ. 'Ηταν κι' οι δυό καλεσμένοι στην έξοχη, στο σπίτι του φίλου των Κωστάκη, μαζί μ' άλλους.

—Είμαι ήλίθιος που ντρέπομαι τόσο. Τι ήλίθιοι, τί μπουνταλάδες είναι οι ντροπαλοί, σαν έρωτευόνται.

Μιά μέρα λοιπόν, άπεφάσισε να της ζητήσει ένα ραντεβού. Κι' έσκέφτηκε να της στείλη ένα τρυφερώτατο ραβασάκι. Πήρε χαρτί και καλαμάρι, κι' άφου άδειασε όλόκληρο πακέτο με ταγιάρα για να κατεβάση ή κούτρα του τις έμπνεύσεις στο χαρτί, της έγραψε αυτό το γράμμα:

«Ξέρετε, θέβαια, ότι σας αγαπώ πολύ. 'Απόψε κατά τις ένδεκα που όλος ο κόσμος θα πάη να κοιμηθί, λέω έμείς ν' άγρυπνήσουμε. Λοιπόν, έλστε, θα σας περιμένω στο μικρό περίπτερο στο θάθος του πάρκου. Μη φοδηθήτε. Θέλω μόνο να σας έξομολογηθώ τον έρωτά μου. 'Εάν άρνηθήτε, σχίσετε το γράμμα αυτό, αλλά

σκεφθήτε ότι σχίζετε, καταστρέφετε κι' ό,τι έχω μέσα στην καρδιά μου για σας. 'Εάν όμως δεχθήτε το ραντεβού, άφήστε το γράμμα στη θέση που το βρήκατε. 'Ετσι μόνο θα καταλάβω ότι θέλετε να με κάνετε τον ευτυχέστερο άνθρωπο του πλανήτου αυτού. Στη ζωή και στο θάνατο μαζί σας πάντα. Γιαννάκης»

Ξαναδιάβασε το σημείωμα με ύφος κι' έβαλε το γράμμα μέσ' στο χαρτοφύλακα που ήταν επάνω στο γραφείο.

Κι' έτσι έγινε. Σε λίγο ή Τούλα πήγε στο δωμάτιο, κάθισε έμπρός στο γραφείο κι' έγραψε μερικά γράμματα για την 'Αθήνα. 'Η Τούλα είδε το σημείωμα, το διάβασε κι' έχασογέλασε.

—Μά την αλήθεια, ο νέος αυτός είναι νοστιμούλης. 'Αφού, λοιπόν, με αγαπά, τί χάνω να πάω στο ραντεβού; Ποιός θα το μάθι;
'Αφες το γράμμα στη θέση που το βρήκε κι' έβγήκε.

Σε λίγο μιά άλλη νέα καλεσμένη στο σπίτι κι' αυτή του Κωστάκη, γυρίζοντας σάς έξομολογηθώ τον έρωτά μου. 'Εάν άρνηθήτε, σχίσετε το γράμμα αυτό, αλλά

τη να γράψη. Είδη το σημείωμα.
—Πώς; Πώς; είπε έκπληκτη. Με αγαπά; Βρέ το παληόπαϊδο, γι' αυτό με κυττάζει;... Γέλασε φιλάρεσκα κι' έφυγε σε λίγο με νάζια κι' όλο χαρά, χωρίς να μετακίνηση άπ' τη θέση του το ραβασάκι.
'Η τύχη επεφύλαττε την ημέρα αυτή έκπληξεις για πολλά καλεσμένα στην έξοχη θηλυκά.

Σε λίγο μπαίνει στο δωμάτιο το ίδιο που ήταν σαν σαλονάκι και γραφείο έξοχικό μιά χοντράλλα, ή κυρά Κλεονίκη, ζωντοχίρα έρωτομανής, κουινάδα του κ. Κωστάκη, καλεσμένη κι' αυτή στην έξοχη για να παραθερίση. Κάθισε κι' αυτή στο γραφείο για να κάνει το λογαριασμό κάποιας τουαλέτας της που θάκανε τον άλλο μήνα, ντεμ-σαιζόν. Πήρε τότε το μάτι της το ραβασάκι και ως περιέργον όν που ήταν, το διάβασε. 'Ανοιξε ή καρδιά της, γέλασε από χαρά, διώρθωσε τά γατσόμαλλά της και μ' ένα χαρούμενο τόνο φωνής, είπε:

—Τό είχα καταλάβει ότι με συμπαθεί. Ποτέ δε γελιέμαι έγω στις έρωτικές επιτυχίες μου. Τά προγνωστικά μου θγαίνουν πάντα σωστά.
Βγήκε με χαρά, τραγουδώντας, χωρίς να σχίση το ραβασάκι.

'Αλλά κι' ή κυρία του Κωστάκη σε λίγο ήρθε στο γραφείο για να γράψη τί ψώνια είχε να κάνει την άλλη μέρα. 'Αφού έγραψε σ' ένα χαρτάκι τί θα πάρουν άπ' το μανάθη και το χασόπη, πήγε το μάτι της και στο ραβασάκι. Τό πήρε, το διάβασε δυό φορές, στην αρχή σκέφθηκε διάφορα, έν τέλει όμως είπε καθ' έαυτήν, άφου άναστέναξε με κάποια άνακούφισι:

—Ω! Βρέ άδερφέ! Βαρέθηκα πιά τον άντρα μου. Γινηκε φοβερά ζηλιάρης και μονότος στις συζυγικές του έπιθέσεις. Θά ξαλεγγάρω λιγάκι κι' έγω. Δεν είναι άσχημος ο Γιαννάκης...

Κι' άφου άρησε στη θέση που το βρήκε το ραβασάκι, βγήκε στο υπαίθριο χαρούμενη γι' ή νέα έρωτική περιπέτεια της, που θ' άρχιζε άπ' τις 11 τη νύχτα.

Τό άπόγευμα ο κ. Κωστάκης διαβάζοντας στο γραφείο την έφημερίδα του, είδε το ραβασάκι, το όποιον διάβασε κι' έγινε έξω φρενών.

—Διάβολε! Τι είναι αυτό; Βρέ τον ήλίθιο το Γιάννη. 'Όποτε αυτά έχουμε; Και να δής ούτε ξέρει κανείς που το στέλνει... Τό θράδυ τά λέμε!... Θά σας πιάσω και τους δυό άγκαλιασμένους.

Ό Γιαννάκης κατά τις 8 το θράδυ, μπαίνοντας στο γραφείο με χτυποκάρδι, βλέπει ότι το ραβασάκι ήταν στη θέση του. Πέταξε άπ' τη χαρά του.

Στις 11 τη νύχτα, λοιπόν, όλο άγωνία έρχεται στο κιόσκι όπου θα περίμενε τη λατρευτή του. Τόν παρακολουθούσε όμως παραγμένος ο κ. Κωστάκης, πίσω από τά δέντρα κρυμμένος. Μόλις ο Γιαννάκης κάδέντρα κρυμμένος, πούσε την πόρτα του περιπτέρου, άκουσε ένα βήξιμο.

—'Εσύ είσαι Τούλα μου; είπε ψιθυριστά.

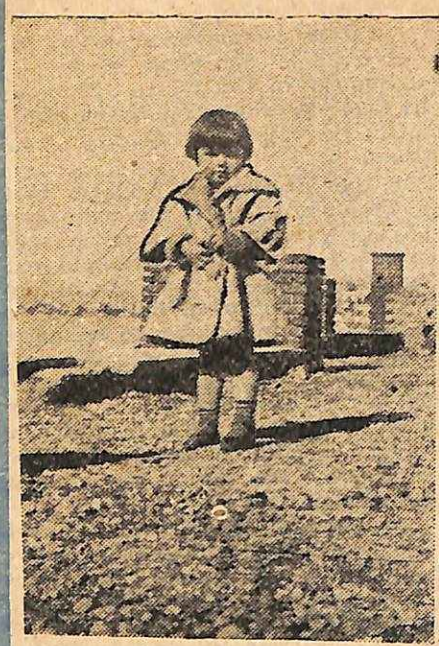
—'Αλλά πριν πάρη απάντησι, βλέπει έμπρός του τον κ. Κωστάκη, ο όποιος άναψε ένα ηλεκτρικό φανάρι για να ξεδιαλύη το μυστήριο. Ό Γιαννάκης έμεινε έντρομος.

Μπροστά του παρατεταγμένα 4 θηλυκά στα πονικάκια του κιόσκου, περίμεναν το Γιαννάκη Κι' ο Κωστάκης κρατούσε άκόμα το φανάρι έμβρόντης...

Γ. Ν.

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 39

«Η μικροσκοπική καλλιτέχνης όταν ήταν... μικροσκοπικότερη!»

Ποζελλάκι

τό παιδί-θαύμα του έλληνικού θεάτρου

πό τα ζωηρά και παρατεταμένα χειροκροτήματα των παριστανμένων. Έν συνεχεία, έλαβε μέρος —επισήμως πλέον— σ' έναν χορό μετηγφισμένων, από τον οποίο και απέκόμισε βραβείον χοροῦ και άμφιέσεως.

Έδω κλείνει τὸ παιδικόν της κεφάλαιον ἡ Λουίζα και εισέρχεται πλέον με σταθερά βήματα και με... κλακέτες στο θριαμβευτικόν της Στάδιον.

Πρὸ τετραετίας, στη Θεσσαλονίκη εὑρίσκετο, με την «Μάντραν» του, ὁ Ἄττικ και σάν... άλιεύς ταλέντων δέν ήταν δυνατόν παρὰ νά άνακαλύψη και τὸ «Ποζελλάκι» και νά τὸ προσλάβη στην Μάντραν τοῦ 1934 στο θέατρον «Δελφοί».

Ἡ πρώτη εμφάνισίς της έγινε, κατά τὸν τρόπον τοῦ.. «μυστηριώδους Χ», με τὸ... αίνιγματικόν ψευδώνυμον Λουίζα Π.

Τὸ «αντεμποῦτο της» ήταν μία πραγματική αποκάλυψις.

Ὁ Ἄθηναϊκὸς τύπος ὁμοφώνως έγραψε τὰ κολακευτικώτερα λόγια και ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, άπεφάνθη ὅτι ἡ Λουίζα Ποζέλλι εἶνε ἡ μεγαλύτερα —καίτοι... μικρή την ηλικία— ἡθοποιὸς τὸν τελευταίων ετών.

Ὁ δὲ Ἄττικ έκαμάρωνε για την άνακάλυψίν του άφ' ἑνὸς και για τὸ δημιούργημά του άφ' ἑτέρου.

Ἄλλὰ και ἡ Λουίζα τὸ ὁμολογεῖ και τὸ διακηρύττει ὅτι εἶνε δημιούργημα τοῦ Ἄττικ, ὅπως επίσης και ὁ Ἄττικ δέν άρνείται ὅτι έσπειρεν εἰς γονιμὸν έδαφος. Διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει, θά ήταν ἐξ άρχῆς... «μαραμμένα τὰ γιούλια κι' οἱ βιόλες».

Τὰ φθινοπωρινά ὅμως σύννεφα, τὰ ὁποία έκάλυψαν τὸν Ἄττικὸν οὐρανόν, με τὴ σειρά τους ἤρθαν νά συννεφιάσουν και τὴν... Ἄττικὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Ἄττικ έμενε —και πάλι— μόνος, άπαρηγόρητος και κλαίων. Ἡ, ἐάν προτιμάτε... Κλέων!

Τὸ Λουίζάκι του τὸν ἐγκατέλειπεν ὀριστικῶς και άμετακλήτως.

Ὁ μπαμπάς της έλαβε τὴν ἀπόφασιν νά τὴν ἐπιβάλλῃ πλέον στο μουσικὸ θέατρο, ὅπου ήταν και ἡ θέσις της. Καί τὰ πρώτα χειροκροτήματα, ὡς ὑπολογίσιμον στέλεχος θεατρικοῦ συγκροτήματος, έδρεψε με τὸν θίασον Μ. Νέξερ — Αὐλωνίτη, περιοδεύοντα στην άρχή και στο θέατρον «Περοκέ» άργότερα.

Ἐπηκολούθησαν τὰ θέατρα «Μοντιάλ» «Λαού» και ἡ χειμερινή περίοδος τὴν εὔρισκε διάσημον πλέον και με τὸν μεγαλύτερον περίπου μισθόν στο θέατρον «Ἀλάμπρα».

Με τὸν θίασον Κυριακοῦ, έταξίδεψεν —ἀπὸ σκηνῆς ἐννοεῖται— στην... «Ζούγκλα», έκαμε ἄλλο ἓνα ταξίδι στ' Ἀλγέρι, έπέρασε τὴν ἔρημον — ἀπὸ

Τὸ Ποζελλάκι ὅπως τὸ πρωτοπαρουσίασε ὁ «άσσος τὸν ἐξερευνητῶν νέων ταλέντων» Ἄττικ

Ἡ Λουίζα όταν πρωτοβγήκε στη σκηνή πρὸ τινων ετών.

γματική αποκάλυψις.

Ὁ Ἄθηναϊκὸς τύπος ὁμοφώνως έγραψε τὰ κολακευτικώτερα λόγια και ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, άπεφάνθη ὅτι ἡ Λουίζα Ποζέλλι εἶνε ἡ μεγαλύτερα —καίτοι... μικρή την ηλικία— ἡθοποιὸς τὸν τελευταίων ετών.

Ὁ δὲ Ἄττικ έκαμάρωνε για την άνακάλυψίν του άφ' ἑνὸς και για τὸ δημιούργημά του άφ' ἑτέρου.

Ἄλλὰ και ἡ Λουίζα τὸ ὁμολογεῖ και τὸ διακηρύττει ὅτι εἶνε δημιούργημα τοῦ Ἄττικ, ὅπως επίσης και ὁ Ἄττικ δέν άρνείται ὅτι έσπειρεν εἰς γονιμὸν έδαφος. Διότι ἐν ἐναντία περιπτώσει, θά ήταν ἐξ άρχῆς... «μαραμμένα τὰ γιούλια κι' οἱ βιόλες».

Τὰ φθινοπωρινά ὅμως σύννεφα, τὰ ὁποία έκάλυψαν τὸν Ἄττικὸν οὐρανόν, με τὴ σειρά τους ἤρθαν νά συννεφιάσουν και τὴν... Ἄττικὴν εὐτυχίαν.

Ὁ Ἄττικ έμενε —και πάλι— μόνος, άπαρηγόρητος και κλαίων. Ἡ, ἐάν προτιμάτε... Κλέων!

Τὸ Λουίζάκι του τὸν ἐγκατέλειπεν ὀριστικῶς και άμετακλήτως.

Ὁ μπαμπάς της έλαβε τὴν ἀπόφασιν νά τὴν ἐπιβάλλῃ πλέον στο μουσικὸ θέατρο, ὅπου ήταν και ἡ θέσις της. Καί τὰ πρώτα χειροκροτήματα, ὡς ὑπολογίσιμον στέλεχος θεατρικοῦ συγκροτήματος, έδρεψε με τὸν θίασον Μ. Νέξερ — Αὐλωνίτη, περιοδεύοντα στην άρχή και στο θέατρον «Περοκέ» άργότερα.

Ἐπηκολούθησαν τὰ θέατρα «Μοντιάλ» «Λαού» και ἡ χειμερινή περίοδος τὴν εὔρισκε διάσημον πλέον και με τὸν μεγαλύτερον περίπου μισθόν στο θέατρον «Ἀλάμπρα».

Με τὸν θίασον Κυριακοῦ, έταξίδεψεν —ἀπὸ σκηνῆς ἐννοεῖται— στην... «Ζούγκλα», έκαμε ἄλλο ἓνα ταξίδι στ' Ἀλγέρι, έπέρασε τὴν ἔρημον — ἀπὸ

πνεῦμα— τῆς «Μοντέρνας» και κατέληξε στην... «Ὀάσι» τοῦ Ζαππεῖου, ὡς παρτεναῖρ τοῦ περιφήμου μαύρου χορευτοῦ Φλέμμινγκ, στο πλευρὸν τοῦ ὁποίου παρουσίασεν πραγματικὲς ἐκπλήξεις ἐνώπιον τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινού.

Ἄλλὰ και αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Φλέμμινγκ, ὁ ὁποῖος έφαντάζετο ὅτι θά... έμαύριζε τὸ μάτι του ὡς που νά εὔρη μίαν ὑποφερτὴν παρτεναῖρ στὸν τόπο μας κατάπληκτος έδήλωνεν ὅτι: «Τὸ Ντεσποινίς Λουῖσα» τὸν έβγαλε και ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα... άσπροπρόσωπον!

Ἡ χειμερινή περίοδος 1936—37 έφεξεν ἀποκλειστικῶς για τὸν Ἄττικ.

Ἡ Λουίζα τὸν ἀκολούθησε —και πάλι— με τὴ «Μάντρα» του. Ἀρχικῶς ὑπὸ τὴν... σκεπὴν τοῦ «Κοσμοπολίτη» μετονομασθέντος εἰς... «Κόσμο πολὺ» και στην Κωνσταντινούπολι ἐν συνεχείᾳ, ὅπου ὁ θρίαμβός της ήταν άνώτερος πάσης περιγραφῆς.

Ἐπιστρέψασα κατόπι στην ἔδραν, έγινε ἡ αἰτία... «θιασαρχο-θιασαρχικοῦ» πολέμου με ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν μία πλευρὰ νά φθάσῃ ὁ μισθός της στο ὕψος τῆς «στρατοσφαίρας» τοῦ Πικάρ και ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ νά έπικρατήσῃ ὁ Σαμαρτζῆς.

Ἦταν, βλέπετε, τὸ τυχερό του νά θησαυρίσῃ!

Τέλος, τὸν προσεχῇ χειμῶνα θ' ἀπο-

λαύσωμεν τὴν «μοναδική» μας πλέον καλλιτέχνιδα σὲ μίαν εἰδικῶς γι' αὐτὴν γραφεῖσαν ὀπερέττα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀρτζεντίννα», τοῦ περιφήμου Ἐντουάρντο Μπιάνκο.

—Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παραμένω περισσότερο τὸν δεκαπέντε ἡμερῶν στο ἴδιο μέρος, έδήλωσε στοὺς φιλικούς και τοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους ὁ ἴδιος ὁ Μπιάνκο. Καί ὁ λόγος εἶνε ὅτι ἀνεκάλυψα τὴν κατάλληλη ἐρμηνεύτρια ἐνὸς ρόλου, ὅπως ἐγὼ τὸν φαντάζομαι. Ἡ Λουίζα Ποζέλλι εἶνε ἡ ἡθοποιὸς ἡ ὁποία θά παρουσιάσῃ ἄσφονα και συγχρόνως: Τέχνη, τραγοῦδι, χορὸ, μπρίο, δράμα, κλάμα, και ὅ,τι ἄλλο τῆς ἐπιβάλλει ὁ ρόλος της. Σκέπτομαι μάλιστα ἂν ἡ «Ἀρτζεντίννα» πιάσῃ στο θέατρο, νά τὴν κάμω και κινηματογραφικὸ ἔργο, ὅπου πάλι θάχη για πρωταγωνίστρια της τὴν Λουίζα.

Ἔτσι τελειώνει και τὸ καλλιτεχνικὸ μέρος τῆς Λουίζας Ποζέλλι.

—Κανένα φλερτάκι; τολμάμα νά τὴν ρωτήσωμε.

«Ἐκείνη δέν ἀπήντησεν!» Ἐκοκκίνισε μόνον σάν τὴν... παπαροῦνα, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν, μυρίζει ὀλίγον Ἄττικ.

Ὡστε ἔχουν δίκην λοιπὸν ὅσοι λένε ὅτι ὁ Ἄττικ, γράφοντας ὅλο για... γιούλια, βιόλες και παπαροῦνες, δέν μπορεῖ παρὰ νά ἔχη καρδιά... περιβόλι.

Μ. Π.

Νεοελληνική ποίησις

Τὸ καράβι

Μέσ' στη νύχτα τὴ βαθεῖά
τ' ἄστρα κόκκινα φεγγίζουν.
Μέσ' στο πέλαγο βαθεῖά,
Κάποια φῶτα φωσφορίζουν.

Τὸ καράβι, ποὺ για χῶρες
Μακρινές ἔχει σαλπάρει,
τὴν ψυχὴ μου σ' ἄλλες χῶρες,
Μακρινές, τὴν ἔχει πάρει.

Καί κυττῶ, ἀπὸ τ' ἀκρογιάλι,
Τὸ καράβι, ποὺ ὅλο πάει.
Ξεχασμένο στ' ἀκρογιάλι
Τ' ὄνειρο με τριγυρνάει!

Σὲ τρικάρτο καράβι,
Καπετάνιος κυβερνῶ.
Στοιχειωμένο τὸ καράβι
κι' οὔτε φτάνω, οὔτε γυρνῶ.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ένας νέος κομψός και πλούσιος δνομαζόμενος Βάν Λόουν, ασέσκειται να κάνει τον ντέτεκτιβ και επιτυγχάνει τολμηρότατα πράγματα. Τό ψευδώνυμό του είναι: Ντέτεκτιβ Φάντασμα!

Καείς δέν γνωρίζει ποιός είναι ο ντέτεκτιβ Φάντασμα. Μόνον ένας φίλος του δημοσιογράφος.

Τό περιστατικό πού διηγούμεθα παρακάτω αφορά κάτι κλοπές, οι οποίες έγιναντο εις βάρος του δημοσίου.

Οι κακοποιοί έκλεβαν από τις αποθήκες του κράτους όπλοπολυβόλα και σκότωναν τους φύλακας, γιά να μη μείνη πίσω τους κανένας μάρτυς.

Έπάνω στην ύψηλοτάτη ταράτσα ενός οδρανόευστου υπάρχει ένας πάρος.

Κάθε φορά πού ο δημοσιογράφος έχει ανάγκη από τό φίλο του ντέτεκτιβ Φάντασμα εξαπολύει την πρόσκληση: "Ένα κόκκινο φως πού καλεί έπειγόντως τον Βάν Λόουν με τις έξής λέξεις: «ΦΑΝΤΑΣΜΑ! ΣΠΕΥΣΕ ΦΑΝΤΑΣΜΑ!»

Τό θράδυ εκείνο ο Βάν Λόουν ήταν προσκαλεσμένος επάνω σ' ένα γιώτ, όπου η ιδιοκτήτρια του πλοίου άρραβώνιαζε την κόρη της.

Ο Βάν Λόου μόλις είδε τό σύνθημα, έζήτησε την άδεια ν' άποχωρήση. Δέν τον άφηναν κι' επήδησε στο νερό.

Έβγηκε στην όρχη τουλυμπώντας, όπου βρήκε τό αυτοκίνητό του κι' άλλαξε ρούχα και μορφή.

"Επειτα από πέντε λεπτά έτηλεφώνησε στο φίλο του δημοσιογράφου ότι έρχεται και να θρίσκειται στο συνηθισμένο μέρος των ραντεβού τους.

Ο δημοσιογράφος φίλος του ντέτεκτιβ Φάντασμα τον πήρε με τ' αυτοκίνητό του και τον πήγε στη Διοίκηση Ασφαλείας όπου τον περίμεναν ο Διοικητής και ο ύπουργός των Στρατιωτικών.

Τόν παρακαλούν τότε να αναλάβη αυτός την δίωξη της συμμορίας πού έκλεβαν τά όπλα.

Έν τούτοις πολύ περίεργα πράγματα γίνονται σ' άναμεταξύ.

Τη στιγμή πού συνεδριάζουν τους φέρουν μ' ένα αυτοκίνητο ένα αστυνομικό σκοτωμένο.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!

νουν μ' ένα αυτοκίνητο ένα αστυνομικό σκοτωμένο.

Στό σακκάκι του ήταν καρφισωμένη μια κάρτα με τη λέξη «ΧΑΜΑΙΛΕΩΝ».

Ο αστυνομικός αυτός είχε τηλεφωνήσει πρό όλίγου ότι έρχοταν να τους πληροφορήση σχετικά με τις κλοπές των όπλων. Και τώρα ήταν νεκρός.

Ο ντέτεκτιβ Φάντασμα έρωτᾷ τον σωφέρ πού ώδήγησε τό νεκρό και πληροφορείται ότι ο νεκρός συνωδεύετο από κάποιο κουτσό και ότι ο κουτσός επήρε κι' αυτός ταξί.

Θυμόταν και τον αριθμό. Δυνάμει του αριθμού ο Βάν Λόουν η ντέτεκτιβ Φάντασμα θρίσκει τον σωφέρ ο οποίος τον οδηγεί σε κάποιο ξενοδοχείο όπου κατέβασε τον κουτσό.

Ο Φάντασμα τότε ένοικιάζει ένα δωμάτιο στο ξενοδοχείο αυτό, τό όποιον βρίσκειτα δίπλα σ' ένα παλιό θέατρο κλειστό.

Κατά σύμπτωσην άκούει μια συνομιλία. Ο κουτσός περιμένει ένα συτκήνητο φορτηγύ για να πάει κάπου. Παρακολουθεί.

Φθάνουν σε μια άγρια άκρογιαλιά, όπου υπάρχει ένα έρρημο σπίτι.

Μεταμφιεσμένος τώρα σε κομψότατο κύριο ο ντέτεκτιβ Φάντασμα με μια μάσκα μούρη και υψηλό καπέλλο κάνει την εμφάνισή του μέσα στο υπόγειο όπου συνεδριάζουν ο κουτσός και δύο ναυτικοί.

Από την κουβέντα τους καταλαβαίνει ότι υπάρχει κάποιος άρχηγός.

Κατορθώνει και έξουδετερώνει τους δύο ναυτικούς, τους δένει με χειροπέδες, τους αφήνει στο υπόγειο και συλλαμβάνει τον κουτσό.

Τόν μεταφέρει στο αστυνομικό τμήμα. Διατάζει να μη τον αφήσουν να επικοινωνήση παρά μόνον με τον Διοικητή της Ασφαλείας.

Και ο ντέτεκτιβ Φάντασμα φεύγει, πάει σπίτι του, αλλάζει ρούχα, γίνεται πάλι ο ένοικος του ξενοδοχείου και επιστρέφει εκεί.

Άλλ' ένώ ανέβαινε με τον άνεγκυστήρα η συμμορία του κουτσού τον νομίζει γιά αστυνόμο και του επιτίθεται. Αυτός κατορθώνει και φεύγει από ένα φεγγίτη και έπειτα από την ταράτσα γλιστρά από μια σιδερένια σκάλα στο από κάτω πάτωμα. Μπαίνει από τό παράθυρο σ' ένα δωμάτιο, με μια γροθιά ρίχνει κάτω τον ένοικο του δωματίου και βγαίνει από τό δωμάτιο πάλι μέσα στο ξενοδοχείο.

Δέν καταβαίνει τις σκάλες. Από κάτω υπάρχει κίνδυνος ότι θα τον παραφυλάσσουν.

Ανεβαίνει στο επάνω πάτωμα και κλείνεται σ' ένα δωμάτιο.

νεται σ' ένα δωμάτιο.

Οι συμμορίτες χάνουν τᾷ ίχνη του. Από τό παράθυρο του δωματίου έκείνου δένεται στον πυροσβεστικό σωλήνα και πηδά στο κενό.

Από κάτω υπάρχει η στέγη του παλαιού θεάτρου. Πέφτει επάνω.

Ανοίγει ένα φεγγίτη και εισχωρεί στο έσωτερικό. Εκεί υπάρχει μια σιδερένια σκάλα.

Είπε έτοιμος να κατέβη ότε βλέπει ένα φως. Κάποιο κλεπτοφάναρο. Ποιός τό βασιτά;

Ο κουτσός!

Ο κουτσός, τον όποιο πρό ενός τετάρτου έκλεισε σιδηροδέσμιο στη φυλακή έίπε έλεύθερος και περιφέρεται πάνω στη σκηνή του θεάτρου έκείνου.

Τόν βλέπει να μπαίνει σε μια πόρτα. Κατεβαίνει και πλησιάζει στην πόρτα.

Η πόρτα είναι μισάνοιχτη. Μπαίνει. Βρίσκεται σ' ένα δωμάτιο κενό.

Μόνον ένα γραφείο σιδερένιο υπάρχει, ένα χρηματοκιβώτιο πράσινο στον τοίχο και μια πολυθρόνα.

Πλησιάζει τό χρηματοκιβώτιο και καταλαβαίνει ότι στην πραγματικότητα είναι πόρτα.

Κατορθώνει και την ανοίγει.

Άκούει όμιλεις.

Κάτω του είναι μαζεμένη η συμμορία. Ο κουτσός τους μιλά. Τους λέγει ότι έντός όλίγου θα έρθουν οι αστυνομικοί και θα τους έκδικήθη.

Οι συμμορίτες φεύγουν από μια πόρτα πίσω από ένα ντουλάπι και ο κουτσός άγεβαίνει.

Επιστρέφει στο σιδερένιο δωμάτιο. Ο ντέτεκτιβ τον περιμένει.

Διεξάγεται μια τρομερή πάλη άναμεταξύ τους.

Άλλά ξαφνικά άκούγεται θόρυβος έξω στη σκηνή.

Ο κουτσός του ξεφεύγει και χάνεται πίσω από τό χρηματοκιβώτιο.

Είπε οι αστυνομικοί, οι όποιοι κατέφθασαν γιαντί τους έχει παρασύρει ο κουτσός. Συναντώνται με τον ντέτεκτιβ Φάντασμα και γνωρίζονται.

Είπε ο Διοικητής της Ασφαλείας. Ξαφνικά άκούγεται μια κραυγή στη σκηνή.

Οι αστυνομικοί βγαίνουν να δοϋν τί συμβαίνει. Η πόρτα του σιδερένιου δωματίου κλείνει και άκούγεται η φωνή του κουτσού πίσω από τό χρηματοκιβώτιο.

— "Ηρθε η στιγμή της έκδικήσάς μου.

Ο ντέτεκτιβ άρπάζει τότε τό σιδερένιο γραφείο, τό άναποδογυρίζει και κρύβεται από πίσω.

Εύτυχώς, διότι έξερράγη μια βόμβα, η

όποια κατέστρεψε τά πάντα και έλύγισε κι' αυτό άκόμα τό σιδερένιο γραφείο. Ο ντέτεκτιβ δέν έπαθε τίποτε. Τόν προφύλαξε ο θόραξ του γραφείου.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ

Σηκώνοντας τά χέρια του ο Βάν από τό πρόσωπό του, άνοιξε τά μάτια.

Γύρω του ήταν σκοτάδι και από τό ταβάνι έπεφταν άκόμα κομμάτια ξύλα και γύψος.

Σηκώθηκε από τη θέση του κι' έσπρωξε τό λυγισμένο τραπέζι πού τον είχε σώσει από την έκρηξη.

Έβγαλε τό κλεπτοφάναρό του και έρριξε φως γύρω του.

Οι πόρτες του ψευτικού χρηματοκιβωτίου ήταν άνοιγμένες και έστηριζοντο στους στρόφυγγές τους.

Οι σιδερένιες θήκες ήταν ένας άμορφος σωρός έρείπιών στη μια γωνιά του δωματίου.

Ξαφνικά διάφορα φώτα από κλεφτοφάναρα φάνηκαν μέσα στο ρημαγμένο δωμάτιο.

Ήσαν ο Πέτζ, ο Διοικητής της Ασφαλείας και οι τρεις αστυνομικοί.

— Δόξα σοι ο Θεός! φώναξε ο Πέτζ με άνακούφισι, άντικρύζοντας τον Βάν. Εί-σαι ζωντανός! Μπόμπα ήταν!

— Ναι, είπεν ο Βάν. Την είχαν έτοιμάσει γιά σᾶς. Άλλά... τώρα έλάτε. Δέν υπάρχει πιά κίνδυνος.

Ο Βάν επήδησε προς την πόρτα του χρηματοκιβωτίου.

Στ' άναμεταξύ ο Βάν έρώτησε γιά τον κατάσκοπο, ο όποιος υπήρχε στη ραδιοφωνική υπηρεσία της αστυνομίας.

Σάν να θυμήθηκε όμως και κάτι άλλο, και ρώτησε:

— Γιά ποιό καμπούρη μιλούσατε προηγούμενως;

— Γιά κάποιο περιπετεροϋχο πού πουλά τοιγάρα, είπεν ο Πέτζ. Φαίνόταν πολύ περίεργος τύπος γι' αυτό άφησα ένα αστυφύλακα να τον προσέχη.

— Θα είναι άσφαλώς έκείνος πού έδωσε τό σύνθημα στους ανθρώπους έδω μέσα,

είπε ο Βάν σκεπτικός. "Όταν θγοϋμε από δω πρέπει να τόν ξετάσσουμε.

— Κι' έπειτα θα άνακαλύψω τον κατάσκοπο πού θρίσκειται στο τμήμα μου, έβεβαίωσε ο Διοικητής Πέτζ. Τι άλλο συνέβη έδω πέρα;

Ο Βάν τού έδωσε όλες τις πληροφορίες πού ζητούσε.

— Μοϋ φαίνεται πως τό μέρος αυτό είναι γραμμένο στα βιβλία της αστυνομίας, έως τόσο έν ανάγκη θα γκρεμίσουμε και τό ξενοδοχείο και τό θέατρο.

Είδαν ότι από τις μουσικές έξόδους δέν είχαν να ώφεληθούν τίποτα και άρχισαν ν' ανεβαίνουν πάλι τη σκάλα προς τά πίσω.

Ξαφνικά άκούστηκε ένα κουδούνι.

Ο Βάν με τον Πέτζ ένακατέβηκαν γρήγορα τις σκάλες κι' έκαναν νόημα στους άλλους να βγουν στο δρόμο.

Χτυπούσε τό τηλέφωνο.

Ο Βάν σήκωσε τό ακουστικό και έμμιμήθη τη φωνή του κουτσού Σή.

— "Ηλίθιε! έλεγε μια φωνή από την άλλη μεριά του σύρματος. "Η διαταγή πού έλαθες ήταν να τό σκάσης μετά την έκρηξη. Τι περιμένεις άκόμα έκεί; Θα μοϋ δώσης λόγο γιά την άργοπορία σου αυτή. Καί τώρα λέγε... Τι έγινε;

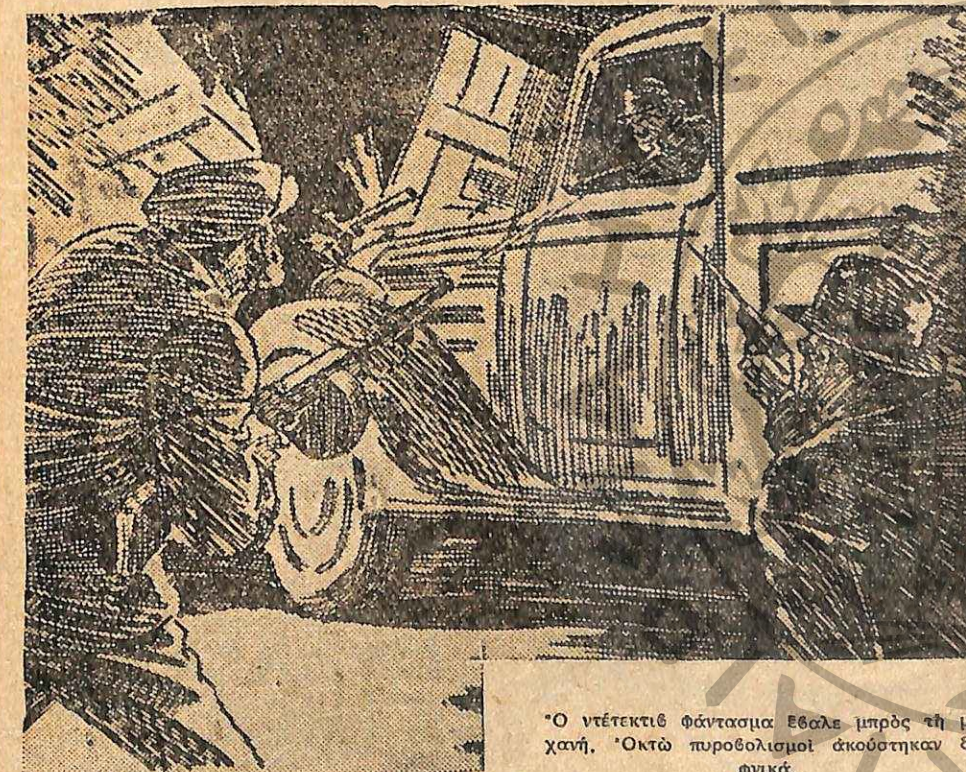
Ο Βάν έγνεψε στον Πέτζ να μη βγάλη τσιμουδιά. Εκείνος συνέχισε:

— Να πάρη η όργη, άρχηγέ... ότι ήθελα να φύγω... μη θυμώνς... "Η έκρηξις έγινε στην ώρα της. Είχα κλειδώσει μέσα στο δωμάτιο τό Διοικητή της Ασφαλείας, έναν υπαστυνόμο, ένα αξιωματικό του πεζικού. Μαζί τους ήταν και έκείνος ο τύπος, ο Ρύερσον... δηλαδή ο Φάντασμα.

Μέσα από τό τηλέφωνο άκούστηκε μια φωνή άνακουφίσως. "Επειτα η φωνή συνέχισε:

— Πολύ καλά, Σή. Δυστυχώς η αστυνομία του Τζέρσεϋ έκανε ένα αϊφινδιασμό πριν από την ώρα της στο μέρος όπου θα έφορτώναμε τά πολυβόλα. "Η μεταφορά τώρα θα γίνη μισή ώρα πριν να ξημερώσπ στο άλλο γνωστό μέρος της άκτής. Πήγαινε λοιπόν άκεί και ανέλαβε την άρχηγία.

— Πολύ καλά, άρχηγέ, είπεν ο Βάν και

Ο ντέτεκτιβ Φάντασμα έβαλε μπρός τη μηχανή. Όκτώ πυροβολισμοί άκούστηκαν ξαφνικά.

άκούμπησε τό ακουστικό στο μηχανήμα.

— Δέν υπάρχει άνέγκη να ζητήσουμε να μάθουμε από πού ήρθε αυτό τό τηλεφώνημα.

— Θαυμασία άπομύμησις! είπεν ο Πέτζ. Ο Βάν έκαμε πως δέν κατάλαβε και πληροφόρησε τον Πέτζ όσα είχε άκούσει στο τηλέφωνο.

— Δώστε διαταγή στα τρία αστυνομικά αυτοκίνητα να γυρίσουν πίσω από την άκκη Τζέρσεϋ, είπεν άνεβαίνοντας τις σκάλες.

Είχαν βγη στην πλατεία του θεάτρου. Ο Πέτζ κάτι θέλησε δέν να ρωτήση τον Βάν, αλλά συγκρατήθηκε βλέποντας τό σκεπτικό του ύψος.

"Εξω στο δρόμο μπροστά από τό θέατρο έστέκονταν δύο αστυνομικά αυτοκίνητα κι' ένα αυτοκίνητο της πυροσβεστικής άντλίας.

Γύρω τους είχε μαζεϋτή πολüs κόσμος, τον όποιο είχε τραβήξει ο κρότος της έκρηξης.

Στό περίπτερο ο Γουέντ και ο ύπαστυνόμος άνέκριναν τον καμπούρη.

Ξαφνικά από τη γωνία της οδού Μόρου έστριψε ένα μεγάλο μαύρο αυτοκίνητο.

Ελάττωνε την ταχύτητά του και πλησίαζε στο πεζοδρόμιο.

— Γρήγορα άπομακρυνθήτε όλοι σας, έφώναξε ο Βάν και να είσθε έτοιμοι.

Άρπαξε τον καμπούρη και τον έχωσε μέσα στο περίπτερο.

— Είκοσι χρόνια κατανγκαστικά έργα σου ύπόσχομαι άν κινηθής. Μείνε και κά-νε σαν να είναι όλα έν τάξει.

Ο καμπούρης του έρριξε μια άγρια ματιά, αλλά δέν άνοιξε τό στόμα του.

Τό μαύρο αυτοκίνητο σταμάτησε. Κάποιος κατέβηκε και προχωρούσε προς τό αυτοκίνητο.

— Γεία σου, φιλαράκο, είπε ο άγνωστος, με μια ίσπανική προφορά. "Εχεις έκείνο πού σοϋ παραγγέλαι, έ;

Έκύτταξε τον Βάν ο όποιος είχε λιγάκι άπομακρυνθή και γυρίσει τις πλάτες του.

— Δέν μπορώ, είπε ο καμπούρης... δέν μπορώ να σᾶς δώσω τώρα ότι θέλετε. Βλέπετε...

— Δέν βλέπω τίποτα, φίλε μου... Μοϋ είπαν ότι θα μοϋ έδινες κάποιο δείγμα. Αυτό μοϋ φάνει. "Ωστε δώσε μου τό γρήγορα.

Ο καμπούρης έφάνηκε να διστάζη και τό βλέμμα του έπεσε επάνω στον Βάν, ο όποιος έκανε πως δέν έβλεπε.

Τέλος έστριψε και έβγαλε από πίσω του τέσσερα βαρέα πακέτα τυλιγμένα με χοντρό χαρτί.

— Φαίνεσαι νευριασμένος, φιλαράκο. Περισσότερη ψυχραιμία, είπεν ο άγνωστος.

Ο άγνωστος επήρε τά τέσσερα πακέτα. Τότε ο Βάν επλησίασε και άκούμπησε την κάνη του πιστολίου του στα πλευρά του άγνωστου.

— Άκίνητος, σε παρακαλώ! τού είπε. Ο άγνωστος τάχασε και άφησε να τού πέσουν τά πακέτα από τά χέρια.

Τη στιγμή εκείνη πλησίασαν οι αστυνομικοί και μάζεψαν τά πακέτα από χάμω.

Ο καμπούρης έτρεμε.

— Γουρουνί! φώναξε ο άγνωστος τού καμπούρη. Μᾶς πᾶδώσες, έ;

Ο Πέτζ άνοιξε ένα πακέτο.

— Είπε έξαρτήματα πολυβόλου. "Εχουν τη σφραγίδα του κράτους.

Άλλά τί στιγμή εκείνη τό μαύρο αυτο-

κίνητο εφάνηκε να κινείται. Και ξαφνικά ώρμησε ολόταχως κι' έστριψε τη γωνιά. Τους διέταξε να γυρίσουν πίσω.

— Άφήστε το να φύγει. Πάρετε από δω τον καμπούρη και αυτόν τον 'Ισπανό. Προσέχετε όμως μη σας το σκάσουν.

— Η διαταγή εξετελέσθη άμέσως.
Ο Βάν άνοιξε και τα τέσσερα πακέτα. Μέσα σε πέντε λεπτά είχε συναρμολογηθεί ένα ολόκληρο πολυβόλο. Ο Βάν το κρατούσε στα χέρια και δοκίμαζε τώρα τη θαρρύτητά του όταν ξαφνικά παρουσιάστηκε με όρμη το μαύρο αυτοκίνητο και πέρασε από μπροστά τους.

Από το πίσω μικρό παραθυρόφυλλο ένα πολυβόλο άρχισε να σπέρνει σφαίρες.

Ο καμπούρης κουλουριάστηκε χάμω με τον 'Ισπανό. Τα στόματά τους έβγαζαν αίμα. Οι δύο άστυνομικοί ξαπλώθηκαν χάμω.

Ο Φάντασμα έκρέμασε τότε το όπλοπολυβόλο στον ώμο του και άρχισε να πυροβολή έναντίον του αυτοκινήτου.

Το μαύρο αυτοκίνητο άρχισε τώρα να τρέχει σαν μανιασμένο.

Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο άπέναντι στο ξενοδοχείο, έπασσε ένα στυλό του τηλεφώνου κ' έφυρε στα πλάγια ένθ οι οδές του εγύριζαν στον άέρα.

Τότε όλοι τους ώρμησαν επάνω στο αυτοκίνητο.

Από μέσα κανείς δέν κινήθηκε.

Ο Πέτζ πλησίασε και έρριξε μία ματιά με το κλεφτοφάναρο στο έσωτερικό.

— Τους την κατάφερες. Είπαν δύο.

Ο Βάν έρριξε μία ματιά κι' αυτός μέσα στο αυτοκίνητο και ώπισθοχώρησε από το άποκρουστικό θέαμα που έβλεπε.

Σφαίρες και τζάμια είχαν παραμορφώσει τους άνθρώπους αυτούς.

Ήσαν κι' αυτοί ξένοι. Άσφαλώς 'Ισπανοί.

★
Τώρα άρχισε μία εργασία περιούλλα.

— Πολύ γρήγορα τελειώσαμε, είπεν ο Πέτζ.

— Αηλαδή... δέν κάναμε τίποτα, είπεν ο Βάν. Θα άρχίσουμε πάλι από την άρχή.

— Τι έννοείς;

— Ένωσώ πως θα σε είδοποιήσω αύριο το πρωί. Τώρα θα πάρω μαζί μου αυτό το πολυβόλο.

Και χωρίς να τους πη τίποτε άλλο άπεμακρύνθη ένθ των έκύτταζαν περίεργα.

Ξαφνικά όμως σταμάτησε και ρώτησε τον ταγματάρχη "Εξέτερ που ήταν μαζί τους;

— "Εχετε έπιρροή στο πεζικό της Τζέρσης; Σας παρακαλώ είδοποιήστε τους, άμέσως να με βοηθήσουν άν χρειαστώ την έπικουρία τους.

Ο "Εξέτερ τόν κύτταξε περίεργος:

— Βέβαια, θα το κάμω. Άλλά τί άνακατεύετε το πεζικό της Τζέρσης;

Ο ντέτεκτιβ δέν άπήντησε, άλλ' έκανε

μεταβολή και χάθηκε στο θαθύ σκοτάδι κρατώντας κάτω από τη μασχάλη το όπλοπολυβόλο.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Μιά ώρα πριν να ξημερώση ένα αυτοκίνητο έτρεχε ίλιγγιωδώς στο δημόσιο δρόμο κατά μήκος της έρημης άκτής της Τζέρσης. Το ώδηγούσε ο Βάν.

Μιλία πολλά πίσω βρισκόταν το έρημο σπίτι που την προηγούμενη ό Βάν είχε συλλάβει τους δύο ναυτικούς και τόν κουτόδ Σή.

Ο ντέτεκτιβ Φάντασμα το είχε προσπεράσει χωρίς να σταματήσει.

Το θέλημα του έπεφτε πότε-πότε σ' ένα άνοιχτό χάρτη που βρισκόταν επάνω σ' ένα όπλοπολυβόλο.

Είχε ήδη τρέξει τρείς περιφέρειες όπου φαντάζονταν πως μπορούσε ίσως ο κουτός να μετέφερε τα κλοπιμαία όπλα.

Δέν είχε βρή τίποτα.

Τα σημεία αυτά τα είχε σβύσει με κόκκινο μολύβι.

Ξαφνικά έπάτησε τα φρένα. "Εσθυσε το φως, πήρε το όπλοπολυβόλο στα χέρια και προχώρησε μέσα στο σκοτάδι.

Αναψε το κλεφτοφάναρο και παρατήρησε ίχνη τροχών επάνω στην άμμο. Έξήτασε τη θήκη των σφαιρών του όπλου και προχώρησε τώρα με προσοχή.

Είδε μπροστά του ένα σπίτι και μία άποθήκη.

Ο Βάν σταμάτησε και άρχισε να εξέτάζει με προσοχή τα δύο σπίτια.

Τότε προχώρησε προς την άποθήκη.

Ξαφνικά όμως ένας προβάλεως έφώτισε αυτόν και τέσσερες άνθρώπους που φύλαγαν.

Με μία στροφή του όπλοπολυβόλου του ο Βάν έχάλασε τόν προβλέα και τόν έκρέμισε. Ταυτόχρονας σεϊρά πυροβολισμών άκούστηκαν και οι σφαίρες υφύριζαν γύρω του.

Ο Βάν έπίεσε πάλι τη σκανδάλη και έρριξε μέσα στην αύλη της άποθήκης.

★
Κάποιος ξεφώνισε από τόν πόνο.

— Βγείτε έξω! έφώναξε ο Βάν. Τα χέρια ψηλά!

Άλλ' άντί άπαντήσεως οι άνθρώποι από μέσα άρχισαν να πυροβολούν.

Ο Βάν γλύστρησε και κατηυθύνθη τώρα προς το σπίτι.

Ξαφνικά όμως άκουσε μία φωνή, την όποιαν ο Βάν άνεγνώριεν ότι ήταν του κουτούδ Σή.

Περικυκλώστε την άποθήκη... Θα είνε ο ντέτεκτιβ Φάντασμα. Όποιος τόν πιάση θα πάρη πεντακάσια δολάρια.

Ο Βάν έπεσε χάμω στο έδαφος και περίμενε.

Άσφαλώς ο κουτός θα τόν είχε δη τη στιγμή που φώτισε ο προβολέας.

Ο Βάν τώρα κυλιώταν με την κοιλιά

να φθάση στο σπίτι.

Τριγύρω του άκουε τους άνθρώπους να ψάχνουν.

Ξαφνικά είδε τη σκιά ένός φρουρού. Σηκώθηκε άπτότομα και πλησίασε τόν φρουρό:

— Ήρθα να πάρω κι' άλλες σφαίρες, του είπε.

Ο φρουρός παραμέρισε.

Ο Βάν τότε γύρισε άπτότομα και με μία γροθιά τόν έρριξε χάμω.

Έκρυψε κάπου εκεί κοντά το σώμα του κ' έμπήκε μέσα στο σπίτι.

Βρισκόταν τώρα μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο.

Ξαφνικά άκουσε θареιά βήματα σε μία πέτρινη σκάλα.

Ο Βάν ξαπλώθηκε κρατώντας την άναπνοή του.

Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν δύο άνθρώποι.

Απέξω ήσαν και άλλοι πολλοί με φανάρια. Φαίνεται ότι έψαχναν γι' αυτόν.

Οι δύο άνθρώποι προσέπεσαν τόν δωμάτιο που ήταν αυτός κρυμμένος, έπίεσαν το τζάκι, το όποιον άνοιξε την πόρτα και έξηφανίστησαν προς το ύπόγειο.

Τι έπρεπε τώρα να κάνει;

Απέξω άκούστηκαν άλλες φωνές:

— Έδώ μέσα θα είνε. Έχτύπησε τόν φρουρό και μπήκε μέσα.

Άχ, να μπορούσε να δραπετεύση και να είδοποιήση το Σύνταγμα πεζικού.

Τώρα ήταν πιά άδύνατο.

Τόν είχαν περικυκλώσει.

Πρό του άδιεξόδου έσκέφθη να άκολουθήση τους δύο πρώτους. Πλησίασε το τζάκι, άνοιξε, έπέρασε κι' έκλεισε πίσω του.

Κάποιος κρότος άκούγόνταν κάτω. Μόλις άγγίζει μία πόρτα άνοιξε.

Εσήκωσε το όπλο. Κάποιος τόν κύτταξε έντρομος.

Παρακάτω βρισκόταν ένα φορτηγό αυτοκίνητο με τη μηχανή άναμμένη.

Τι περίεργο σπίτι ήταν αυτό!

Δύο άνθρώποι ήσαν κοντά στο αυτοκίνητο. Άλλοι τρείς πάρα κάτω. Και δύο άλλοι έτοιμάζοντο ν' άνεβούν στο αυτοκίνητο.

Όλοι αυτοί εγύρισαν άπτότομα στη φωνή του Βάν.

— Άκίνητοι! Τα χέρια ψηλά!

Και οι όκτώ άνθρώποι παρέλυσαν καθώς άντίκρουσαν το όπλοπολυβόλο.

Ένας όμως έμίλησε:

Πέταξε χάμω το όπλοπολυβόλο σου. Το σπίτι είνε ζωσμένο, δέν μπορείς να διαφύγης.

— Σιωπή! διέταξε ο Βάν.

Την ίδια στιγμή άκούστηκαν βήματα στη σκάλα του τζακιού.

Αν τόν έβλεπε κανείς από πάνω που φώναζε τους άλλους;

Ερριξε στο αυτοκίνητο ένα βλέμμα.

Η μηχανή ήταν άναμμένη. Μπροστά ήταν η διπλή πόρτα.

Ξαφνικά ο Βάν έστρεψε την κάνη προς την πόρτα και έπίεσε τη σκανδάλη.

Μία βροχή από σφαίρες έτρύπησε την πόρτα.

Ξαφνικά όμως γύρισε την κάνη προς τους άλλους όκτώ και πήδησε στο αυτοκίνητο.

Έβαλε το αυτοκίνητο μπρς με τη μεγαλύτερα ταχύτητά του.

Τότε οι άλλοι άρχισαν να πυροβολούν πίσω του.

Ο Βάν έπασσε τς τζάκι, έθήρισε τους πυροβολούντας με το όπλοπολυβόλο του και έπειτα ώρμησε έξω με τ' αυτοκίνητο.

Έπασσε την ξύλινη πόρτα και ώρμησε προς τόν άνοιχτό άέρα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο προσεχές.

Το μούσι του 'Εγγλέζου κι' ή μαγευτική Χαβάϊ!

Μιά εϋδυμη θαλασσινή ανάμνησις

Το φορτηγό μας «Πανάκραντος», ένα από τα καλύτερά μας καράβια του έμπορικού ναυτικού, αφού ξεφόρτωσε στο μεγάλο λιμάνι της Νέας Υόρκης το φορτίο ποϋχε φέρει από την Άμπουζενίμα της Έρυθράς Θαλάσσης, ένα ώμορφο δελτινό, σήκωσε άγκυρα άφήνοντας πίσω τα τεράστια «ντόκες» του μεγάλου αυτού πόρτου της Άμερικής, συνεχίζοντας τα μεγάλα ταξίδια του σ' όλα τα πλάτη και σ' όλες τις θάλασσες του κόσμου, όπως όλα άλλωστε τα φορτηγά μας.

Υστερα όμως από λίγες μέρες ταξιδιού, όλότელτα άνέλπιστα, ένα ώραίο απόβραδο, έφτανε στο χλιστραγούδημένο και μαγικό νησί των Χαβάϊ, τη Χονολουλού.

Κι' ο λόγος ήταν ότι όταν προσήγγισε στη Νέα Υόρκη το πλοίο, ο δεύτερος κι' ο τρίτος μηχανικός του καθώς και μερικοί άλλοι του πληρώματος έγιναν σκαστοί στη μεγάλη αυτή πολιτεία της Β. Άμερικής, αφήνοντας όλα σύζυλα.

Ο α' καπετάνιος του καραβιού πήγε να σκάση. Ποϋ να βρή ο άνθρωπος πλήρωμα κι' άξιώματικούς σε ξένο λιμάνι; Υστερα από πολλά βάσανα τέλος πάντων, ο έκει πράκτωρ της Έταιρείας κατώρθωσε δέν βρή 2 γέρους Έγγλέζους μηχανικούς και κάμποσους μαύρους που πειναλέοι γυρνούσαν στα «ντόκες» του λιμανιού ψάχνοντας καμιά τέτοια εύκαιρία για να μπαρκάρουν.

Κι' έτσι ξεκίνησε το καράβι. Τις πρώτες μέρες του ταξιδιού, όλα πήγαιναν καλά, μα ο καιρός που άρχισε να γαλά όσο προχωρούσε, έκανε το καράβι να μπουτζάρη άγρια, πράγμα όχι εύχρηστο για τους μαύρους που τους έπιανε ή θάλασσα τους φουκαράδες. Πέσανε χάμω και άρχισαν τις ρουκέτες—ποϋ κουράγιο να πιάσουν φυάρι και ροκέττα στα χέρια τους!

Ο πρώτος μηχανικός έβριζε θεούς και δαίμονες, φώναζε, μα τοϋ κάκου. Ο άτμος διαρκώς έπεφτε, οι λίγοι δικοί μας θερμαστές δέν μπορούσαν να κάνουν βέβαια συνέχεια βάρδιες κι' έτσι το καράβι κινδύνευε να σταματήσει καταμεσίς στο πέλαγος.

Αφού είδε κι' άπόειδε ο καπετάνιος, έβαλε κάτω το χάρτη και ψάχνοντας βρήκε ότι στη γραμμή άπάνω που άκολουθούσε έπεφτε η Χονολουλού. Έκει αποφάσισε να πιάση και να ξεφορτώση τους μαύρους... κι' άραχλους θαλασσοχτυπημένους θερμαστές του, για να συνέλθουν λιγάκι, κι' έτσι το πλήρωμα του «Πανάκραντος» βρέθηκε στην εύχρηστη θέσι να έπισκεφθή τη Βασίλισσα των νησιών με τα λουλούδια, τις εύωδιές και τα γλυκά σαν τις μανάνες κορίτσια της.

Μόλις το καράβι άραξε στο λιμάνι της Χονολουλού, όλοι όσοι βρισκόνταν στο καράβι βιάστηκαν να κάνουν την

τουαλέττα τους το γρηγορότερο, για να πατήσουν τα χόματα του άκουσμένου και χλιστραγούδημένου νησιού των Χαβάϊ, τη γή του έρωτος και της έπαγγελίας.

Ένας-ένας λοιπόν, τελειώνοντας τη δουλειά του, τώσκαγε έξω για να άποσύση τα άπειρα θέληγτρα που παρέχει σπατάλα σε κάθε έπισκέπη του το μαργωριτάρι αυτό του Ειρηνικού.

Άλλά κι' έδω δέν τελείωσαν τα βάρανς του καπετάνιου που μετάνοιανε πικρά γιατί έπιασε στη Χονολουλού κι' έλεγε άργότερα:

— Δέν σας έπνιαν όλους, παρά σας έφερα στο καταραμένο νησί!!

— Λοιπόν, για να νάρθουμε στο θέμα μας, το μετάνοιωσε ο καπετάνιος γιατί μάτα:α περίμενε την άλλη μέρα το πλήρωμά του. Δε φάνηκε κανείς, άλλωστε και την έπομένη φάνηκε κανένας.

Μόνο την τρίτη μέρα, είδε να τοϋ κουβαλάνε έν πομπή και παρατάζει τους δυο Έγγλέζους μηχανικούς τύφλα στο μεθόσι, που τους είχαν μαζέψει από μία άμμουδιά 2 ώρες μακριά από το λιμάνι.

Όπως έλεγαν άργότερα οι ναύτες που τους βρήκαν σ' αυτήν την άμμου-

Μεταξύ ναυαγών

— Τι θα γίνει το χάι μας;
— Έγώ είμαι εύχοριστήμενος. Έσένα άν δέν σ' άρέση, φύγει!

διά που το μεθόσι τους ήνάγκασε να ξαπλώσουν, τους πήραν χαμπάρι τα καβούρια που άφθονούν εκεί και βάλθηκαν να τους κάνουν καζούρα.

Πέσανε λοιπόν άπάνω τους και άρχισαν τα χαιδολογήματα που άσφαλώς δέν θάμοιαζαν με τα χάδια των κοριτσιών της Χονολουλού!

Μάλιστα το μούσι του Β' μηχανικού που τώκαναν γούστο τα καβούρια, έγινε ο στόχος της έπιθέσεώς των.

Αφού τους συμμάζεψε κακούς κακώς ο καπετάνιος, κατάφερε να ξεκινήση το βαπόρι για τόν προορισμό του.

Στο μεταξύ ξεμέθυσαν και οι «Τζώνηδες» μηχανικοί και κατέβηκαν στη βάρδια τους.

Ο ένας άπ' αυτούς, ο τρίτος μηχανικός, ένας γερο-παραλυμένος Έγγλέζος, που τοϋχαν πέσει όλα τα δόντια και τάχε άντικαταστήσει με δυο μασέλες, όταν δε είχε βάρδια, συνήθιζε να τις βγάξη και να τις άφήνη στο μηχανοστάσιο, πάντα σ' ένα ραφάκι, για να μη τόν έμποδίζουν.

Το πήρε όμως χαμπάρι αυτό ο Κώστας, ένας Πειραιώτης θερμαστικός, ένας διαβολέμενος, που τοϋ άρεσε να πειράζει τους άλλους κι' όλο μηχανές σκάρωνε στα ταξίδια.

— Έννοια σου μπάρμπα-Τζώνη σκέφτηκε, να δής τί θα σοϋ φτιάξω.

Και μόλις τοϋ δόθηκε εύκαιρία βουτάει τις μασέλες του Έγγλέζου και τις πετάει στη θάλασσα!

Δέν τελείωσε λοιπόν κείνο το βράδυ τη βάρδια του, ψάχνει ο άμοιρος ο Τζών να βρή μασέλες, μα που να τις βρή.

— Εμπήξε τις φωνές:
— Ντικός μου, ντόντια έκασες, ντικός μου ντόντια μου...

Τέλος κατέφυγε στον καπετάνιο.

— Άει στην όργη, σαράβαλο—τοϋπε αυτός— τί φταίω έγώ σαν έκασες τα δόντια σου; Παραμάννα σου έγιναν; Έσύ κοντεύεις να χάσης τα μυαλά σου.

Ο Τζών άπελπίστηκε. Πώς θάτρωνε τώρα; Έκτός άπ' αυτό έγινε ο στόχος όλου του πληρώματος ως και των μαύρων άκόμα, που όπότεν ξεζαλιζόντουσαν τόν τάραζαν στα πειράγματα.

Είδε κι' άπόειδε ο φουκαράς, και τί να κάνει έτρεξε στον μάγειρα τοϋ καραβιού και τόν παρεκάλεσε να τοϋ δώσει να πρή λαπά από ρύζι και γόλα. Κι' έτσι άρχισε ή δίαιτα. Το γεγονός αυτό έκανε να πολλαπλασιασθούν τα πειράγματα των άνδρών του πληρώματος.

★
Υστερα από λίγες μέρες το βαπόρι έφτασε στην Άργεντινή και φόρτωσε στάρι για το Λίβερπουλ της Άγγλιας, όπου έφθασε ύστερα από ένα γαλήνιο ταξίδι.

Μόνο τότε ο άμοιρος Τζών κατώρθωσε να βάλη μασέλες και να άπολαύση λίγο ροζμπίφ!

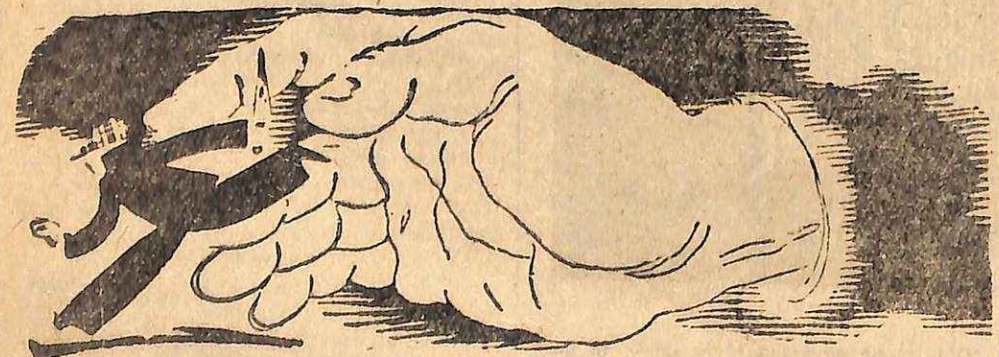
Ξεμπαρκάρησε εκεί κι' άκόμα θα θυμάσταν άραροϋτι που τρών τα μικρά, μάστρο Γιάννη, έλεγαν στον μάγειρα.

— Δώστε ένα μπιμπερόν με ούτσκυ, έλεγε άλλος.

Και ή κωμωδία ξεακολουθούσε, διακόπτοντας την μονοτονία τοϋ μεγάλου ταξιδιού.

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 45

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Μεταξύ μας

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΟΤΕ ΑΡΓΑ

«Ένας γιατρός μου πολύ γνωστός, ο Ιατρός Γ. Καλαφάτης, μου έλεγε προχθές:

«Είτε πολύ παλιές οι γυναίκες. Περνούν δόκιμα είκοσι χρόνια της ζωής των με το να τρώνε ότι επιθυμούν, να πίνουν ότι είναι ελαφρύ. Νομίζουν ότι κάνουν τις εξυπνες όπαν ξενυχτούν, όταν θρίσκονται διαρκώς στο πόδι, όταν δεν ξεκουράζονται, όταν κοιμούνται άσχημα και πολύ λίγο. Πολλές, μάλιστα, μεταξύ τους αρνούνται απολύτως να επιδοθούν στη γυμναστική και στα υπό. Κι' έτσι φτάνουν στα σαράντα μ' ένα οργανισμό σε πολύ κακή κατάσταση. Και στο πρώτο σκάλωμα της υγείας τους τότε τρέχουν στο γιατρό με την άπαιτησι να γι�τρευθούν μέσα σε δύο εβδομάδες. Πρέπει, λοιπόν, να πήτε στις γυναίκες που τους γράφετε ταχτικά απ' αυτή τη στήλη ότι ο γιατρός δεν είναι ούτε μάγος, ούτε ταχυδακτυλουργός, για να μπορέσει να μεταμορφώσει ένα αρρωστημένο σπύκι σε σπύκι κανονικό, χαλασμένα νεφρά σε τέλεια. Γνωρίζω πως κάνει ότι μπορεί για να τις πείσει να διαγουν μια ζωή ήρεμη και υγιή, ότι θέλουν να τις πείσει να μετριάσουν την κοούρα των νεύρων με μια άνελογη γυμναστική. Γνωρίζω ότι οι γυναίκες είναι πολύ εδαισθητικές στα ζητήματα της «καλονήας», υπάρχουν πάντως πολλές για τις οποίες σκοπός τους δεν είναι η «καλονήα». Πήτε τους, λοιπόν, εκ μέρους ενός Ιατρού, ότι η υγεία τους εξαρτάται εν κινήσει και ότι πρέπει ν' αφιερώουν ένα τέταρτο την ημέρα τους στη φυσική αγωγή και να φροντίζουν να κανονίσουν την τροφή τους. Διότι, ποτέ δεν είναι άργα, αν πρόκειται με την επιπολαιότητά τους να πεθάνουν μια ώρα αρχύτερα, με μια καλή συμβουλή, υπάρχει πιθανότητα 90 % να ζήσουν άλλα τσάα χρόνια!

Αγαπητές μου αναγνώστριες δεν έχω να προσθέσω τίποτα περισσότερο.

Υγεία σημαίνει ωμορφιά. Φροντίστε για την υγεία σας για να είστε και ωμορφες, να είστε άρεστές, να μη δίνετε βάρος στον άντρα σας, να μην τον κάνετε να σάς θαυμάει.

ΛΙΑΗ

Τί να φορ σετε

Η ΜΟΔΑ ΣΤΟΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΧΕΙΜΩΝΑ

Σύμφωνα με τις προβλέψεις των μετεωρολόγων... και των συγγραφέων των διαφόρων «Κα. ξιμωμών» ο χειμώνας αναγγέλλεται θαυρύς, σκληρός! Μοδ' φαίνεται, λοιπόν, ότι ήρθε η εποχή ν' α- νοίξουμε τα ντουλάπια και τα μπαούλα και να ψάξουμε

Θα έρωμε τα παλτά και τα γουνικά που φορέσαμε τον περασμένο χειμώνα με τόσο ε- χάριστοι.

Αλλοίμονο! Πόσο αλλοιώτικα έμως μας φαίνονται σχετικώς με τα νέα σχέδια που μας ήρσαν από το Παρίσι.

Πάντως μην απελπίζεστε, κάτι θα σάς οδηγή- σουμε να κάνετε.

Τα φορέματά σας θα γίνουν πάλι καινούρ- γα.

Υπάρχει εν πρώτοις η μέθοδος η πιό απλή, η οποία συνίσταται εις το να μετασχηματίσουμε εις μπολερό τη μικρή ζακέτα, η οποία είναι πανή, μεταχειριζόμενοι τη μπάσκα για να φορ- υνουμε το κορμί και το ρεδέρ.

Πρέπει να αφαιρέσουμε το φάρδος πάνω από τα μανίκια αφού έφταος δεν μας χρειάζεται.

Κοντήνετε επίσης τα «τρούα κάρ» τα μακριά και στενά, σφίχτε το στη μέση και κλείστε το με τρεις άγκραφες. Πρ' πάντων αφαιρέστε το μεγάλο γιακά. Ένας μικρός γιακάς ίσως είναι καταλληλότερος.

Αν το μάλλινο μαντώ σας είναι στολισμένο μ' ένα μεγάλο γιακά και με πρόσθετα από νερό, θα τ' αφαιρέσετε. Δεν είναι πιά της μόδας.

Κάνετε το μαντώ σταυρωτό και βάλετε τα ριγάρ εις μέγρος μέχρι τη μέση.

Με το υπόλοιπο κάνετε ένα μονόον.

Αν η γούνα είναι πολύ τριμμένη για να τη μεταχειρισθετε πάλι για γιακά, αφαιρέστε το τριμμένο μέρος, κόψτε τη γούνα σε δυο κομμά- τια και βάλετε τη στο κάτω μέρος της ζα- κέτας.

Θά γίνει νόστιμο!

Αν έχετε αψη και έχετε ένα μαντώ τρουά κέρ φαρδύ από λούρ ή άστρακάν μπορείτε να

φτιάσετε κάτι το ω- ραίο.

Κόψτε το από το ύψος και βάλετε το πίσω σ' ένα κορσε- λέ, μάλλινο κλειστό με τέσσερα κου- μπιά.

Αν το μαντώ δεν έρρίσκεται σε καλή κατάσταση, θα μπο- ρέστε τουλάχιστον να βγάλετε ε- να σώμα και ένα ζευγάρι μανί- κια. Θα φτιάσετε τη φούστα από μάλλινο βρασιμα.

Στις πλάγιες ελκόνες παραθέ- τομε ακριβώς δύο μετασχηματι- σμούς από την περσινή μόδα στη φετινή.

Καλλωπισμός

ΜΑΛΛΙΑ

Τι είδους μαλλιά πρέπει να έχουν έφετος οι γυναίκες; Μπλε ή βιολετί; Λενά με ροζ άντανάκλασεις; Δύο χρώματα τώρα συναγωνίζονται το ένα το άλλο.

Ελέπετε το φόρεμα που φορῃ η κυρία στη μέση. Είναι περσινό.

Βγάλετε λοιπόν τη γούνα και τοποθετήστε όπως στο σχέδιο α- ριστερά.

Η κόψτε την και ράψτε την κάτω από την απογευματινή ζα- κέτα σας.

Έτσι δεν πήγε χαμένη.

Το μπλε ηλεκτρικ και το «ροδαλό άσπρο».

ΝΥΧΙΑ

Μια νέα μόδα γήκε τώρα τελευταία για τα νύχια.

«Νύχια καθρέφτες».

Κάποιος κομμωτής κατάρθωσε και έρθηκε ένα

υγρό που μοιάζει πολύ με τον υδράργυρο.

Το υγρό αυτό μόλις άγγιξη το νύχι στεγνώνει

έμέσως και σχηματίζει ένα πραγματικό μικρό κα- θρεφτάκι, μέσα στο οποίο μπορείτε εύκολάτα να καθρεφτισθήτε.

ΔΟΝΤΙΑ

Και στα δόντια θα δοίμε κάποια μεταλλαγή. Πέρσι συνηθίζαν να δίνουν στα δόντια ένα

χρώμα μαργαριταρένιο.

Έφετος άρχισαν να ζητούν δόντια χρώματος

γυαλιστερού άστραλλού.

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ.

μόγelo, μια γυναίκα γοητεία, όφειλεται το 99 % στα ώραία δόντια.

Δεν πρέπει λοιπόν να παραμελήτε τα δόντια σας.

Αφού τα διορθώσετε, τα καθαρίσετε στον δ. δοντίατρο, τότε καθημερινώς να τα τρίβετε πρωί και έραδυ με μια θουρτίτσα σκληρή και μια καλή όδοντοπάστα.

Τα δόντια προσφέρουν δύο πράγματα:

Υγεία: Διότι μπορείτε να μασάτε καλά τις τροφές κι' επομένως να μην κουράζεστε και άρ- ρωσταίνετε το στομάχι σας.

Όμορφιά: Διότι όταν έχετε όλα τα δόντια σας, τα μάγουλά σας έμφανίζονται συμμετρικά, το σα- γόνι έρίσκεται στη θέση του κανονικά, και το χαμόγελο που προσφέρετε θα είναι ώραίο.

Ίατρική

ΚΡΑΤΑΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΗΝ ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΣΑΣ

Εν τούτοις, συμβαίνει το έναντιον.

Μόλις πάθετε η έσσει η άλλος κάτι, τα χάνετε ασπίτε και αντί να κάνετε καλό χειροτερεύετε την κατάσταση.

Χρειάζεται λοιπόν ψυχραιμία για να σάς έπι- τραπή να σκεφθήτε.

Ίδου μερικά προληπτικά διαφόρων δυστυχ- μάτων:

Ίδου πάλιν δύο τρόποι να με- ταποιήσετε ένα περσινό μαντώ.

Η φτιάνετε μια μακριά ζακέ- τα μεσατή ή ένα μακρύ μαντώ, προσθέτοντας λωρίδες όριζόντιες

από γούνα, ή από βελούρ ντέ λαιν.

Κι' έτσι το περσινό σας μαντώ δεν θα πάη χαμένο.

ΚΑΥΣΙΜΑΤΑ

Πάρτε μια γάτα και τυλίχτε την στο κομμένο μέρος με βαζελίνα.

ΚΟΠΗ

Κοπή στην άρτηρία. Σ' αυτή την περίπτωση το αίμα τρέχει άφθονο. Δένετε το μέρος που κο- πήκατε από πάνω, σφίχτε μ' ένα μαντίλι ή με ένα καουτσούκ. Κι' έπειτα τρέχετε γρήγορα στον χειρουργό.

Κοπή όχι σε άρτηρία. Τότε κάνετε μπάνιο με ζεστό νερό στο μέρος που κοπήκατε. Το νερό να έχη όξυζενέ (4 κουταλιές σ' ένα λίτρο νερό)

ΜΑΤΩΣΕ Η ΜΥΤΗ

Βάζετε στο ρουθούνι που στάζει αίμα ένα μπαμπάκι βουτηγμένο σε όξυζενέ. Όταν πρόκει- ται για πεινιγάρη, μη το σταματήσετε το αίμα. Καλύτερα να συμβουλευθήτε το γιατρό.

ΑΣΘΕΙΑ

Από φωταέριον ή από θάλασσα: Να κάνετε άμέσως ένέσιον καμφορελαίου, άναπνευστικές κι- νήσεις, ρυθμική έξγωγή της γλώσσης.

ΠΟΝΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑ

Μπορεί να είναι από σκωληκοειδίτιδα ή από κη- λη. Όταν όποτε άποφύγετε να δώσετε καθάρσιον. Καλέστε άμέσως το γιατρό.

ΣΥΓΚΟΠΗ

Σαπλώσετε τον άσθενη. Το κεφάλι χαμηλότε- ρα. Δώστε του χαστούκια ούτως ώστε να ζωη- ρέματε την κυκλοφορία του αίματος που έρρισκε- ται κοντά στο μυαλό. Κάνετε του κομπρέσες με κρύο νερό. Αν δεν είναι η πρώτη φορά, συμβου- λευθήτε τότε το γιατρό.

Μαγειρική

ΤΟ ΦΑΙ' ΗΤΑΝ ΓΙΑ ΔΥΟ ΚΑΙ ΠΕΡΙΣ ΣΕΥΕ ΓΙΑ ΤΕΣ ΣΕΡΙΣ

Σας τυχαίνει πολλές φορές, κυρία μου, ο άν- τρας σας να έρῃ στο δρόμο δύο φίλους του και να τους καλέση να φάνε στο σπίτι.

Κακό!

Αλλά αφού ήταν ανάγκη δεν πρέπει να θυμώ- σετε. Πρέπει να τους δεχθήτε με χαμόγελο, να τους μπάσετε στο σαλόνι, να τους προσφέρετε ένα ούζο και να τους ζητήσετε για μια στιγμή συγγνώμη.

Εκείνοι θα καταλάβουν και δεν θα σάς πα- ρεξηγήσουν διόλου.

Τι θα τους φτιάσετε;

ΝΤΟΜΑΤΕΣ «ΦΑΝΤΑΖΙΟ»

Πάρτε έξη ώρες ντομάτες, τις κόβετε στη μέση και τις απλώνετε γύρω τριγύρω σε μια πιπέλα.

Λίγο μανιτάνι, λίγη κάπαρι, λίγο τόννο, τρεις άντσούγες.

Θρυμματίζετε τον τόννο και γεμίζετε τις ντομά- τες από τις οποίες έχετε άδειάσει τα σπέρμα. Πι- λοκόβετε το μανιτάνι, άλάτι, πιπέρι, και κάπαρι. Λοκόβετε τα λαδάκι και ρυδι. Τις άντσούγες τις ρίχνετε λαδάκι και ρυδι. Τις άντσούγες τις άνοίγετε στα δυο και τις κόβετε στη μέση. Κι' έτσι καθαρισμένες θέτετε από ένα κομμάτι έπ' ά- νο στην παρασκευασμένη με όσα είπαμε παραπά- νο ντομάτα.

Έχετε ήδη μια πιπέλα έτοιμο όρεκτικότατο και νοστιμωτατο φαί.

Τώρα έτοιμάζετε ένα δεύτερο πιάτο.

ΑΥΓΑ «ΜΙΜΟΖΑ»

Βράζετε νερό και ρίχνετε αυγά. Να γίνουν σκληρά. Τα βγάλετε από το ζεστό, τα ρίχνετε στο κρύο για να ξεφλουδίζονται εύκολα.

Ξεφλουδίζετε τ' αυγά. Τα κόβετε γύρω τρι- γύρω να χωρίσουν και να μείνουν τα λευκά σε γυαλοβάκια. Τους κρόκους τους ρίχνετε σ' ένα βαθύ πιάτο. Ίδιαίτερως.

Ανοίγετε ένα κουτάκι γαρίδες. Και σε κάθε άπασοι αυγό—άνοιχτό προς τα άπάνω—βάζετε μέσα δυο-τρεις γαρίδες.

Αλατίζετε, πιπερίζετε. Ρίχνετε τώρα στο πιάτο των κρόκων λάδι, λεμόνι, λίγο μανιτάνι, άλάτι, πιπέρι και άνακατεύετε όλα μαζί να γίνει χυλός.

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 47

Η ΖΩΗ
ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟ
ΓΡΑΦΟ

Δύο έρωτες της

**Πάολα
Βαρβάρα**

γίνα ηθοποιός του
κινηματογράφου,
αλλά και πώς έγι-
να συγγραφέας.

»Μικρή έπαι-
να στο σχολείο
και στο σχολείο
δεν μ' έρχεται
ποτέ ή σκέψις να
βγοῦμε στον κι-
νηματογράφο.

»Κι' αν συζητή-
σωμε ακόμα για
κινηματογράφο,
είνε ή δασκάλα ή
όποια μ' εβάζει
τις φωνές και έ-
πιβάλλει τιμωρί-
ες.

»Κι' εν τούτοις
σ' έμένα άρεσε ο
κινηματογράφος
κι' όταν μιά φι-
λενάδα μου με
ρώτησε —ήμουν
τότε έντεκα χρό-
νων— «τί θα κά-
νης όταν θα με-
γαλώσης;» αντί
νά της άπαντήσω
όπως όλες οι άλ-
λες άπαντούσαν,
δηλ.: «Θέλω να
παντρευτώ έναν
ωραίο νέο, θέλω
να ταξιδέψω σ' ό-
λο τον κόσμο...»
έγώ της άπάντη-
σα: «Θέλω να γί-
νω ηθοποιός του
κινηματογράφου».
Έκείνη τότε χα-
μογέλασε και μου
είπε: «Νά μην το
πής κανενός, κι'
έγώ το ίδιο θέ-
λω». Την έκύττα-

για την όθονη. Μου άρεσαν και τ' α δυό.
»Μιά μέρα, ενώ έγραφα κάποιο διήγη-
μα κι' επομένως τη στιγμή εκείνη είχα
ξεχάσει την όθονη, ήρθε μιά φίλη μου και
μου είπε:

—Ξέρεις, ο άδελφός μου θα πάη στην
Τιρίνια να έπισκεφθ' τα στούντιο του κι-
νηματογράφου. Έρχεσαι μαζί μας;

»Τους άκολούθησα. Όταν φτάσαμε έ-
κει έγύριζαν κάποιο φίλμ και παρακο-
λούθησα το γύρισμα μερικών σκηνών.

»Γιά πρώτη φορά έβλεπα τ' παρασκή-
νια. Ήταν τόσο ωραίο, σαν όνειρο.

»Ήμουν άφηρημένη, όταν ξαφνικά ά-
κουσα μιά φωνή:

—Δεσποινίς, μπορώ να δώ το προφίλ
σας;

»Γύρισα και είδα μπροστά μου το σκη-
νοθέτη, ο οποίος με κύτταζε μέσα από
τά γυαλιά του.

»Τόν έκύτταξα.

—Δεσποινίς, σ' εϊπα, γυρίστε το πρό-
σωπό σας. Τί με κυττάζετε έτσι;

»Γύρισα. Ένοιωθα τη ματιά του να
βαραιν' επάνω μου. Και ξαφνικά μου
είπε:

—Θαυμάσια, εϊνε άκριβώς το προφίλ
πού γύρευα για το ρόλο πού έχω. Θέλετε
νάρθ' ητε το άπόγευμα να τ' α ποῦμε;

»Κι' έτσι άρχισα μ' ένα ρολάκι στο

έξω. Ήταν άδυνατη και άσχημη. Και όταν
βρέθηκα μόνη στο δωμάτιό μου, άρχισα
να γελά.

»Όταν έπέστρεφα σπίτι από το σχολείο
και με ρώτησαν, ένα άπόγευμα στο σαλό-
νι μας, τί θέλω να γίνω, άπάντησα: «Θέ-
λω να γίνω μιά μεγάλη συγγραφέας».

»Όπως βλέπετε, και τότε είχα δυό... ά-
γάπες.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ... ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΔΩ ΤΟ

ΠΡΟΦΙΛ ΣΑΣ;

»Πέρασαν μέρες, χρόνια. Άρχισα να
γράφω. Στη Φλωρεντία, όπου ζούσα εί-
χα πολλές γνωριμιές και μέσω αυτών
άρχισα να δημοσιεύω κάτι μικροπραγα-
τάκια στις έφημερίδες.

»Άλλά δεν ξεχνούσα τον κινηματογρά-
φο. Έπαιγαινα και έβλεπα όλα τ' α φίλμ.
Ήξερα απέξω όλους τους ηθοποιούς, τη
ζωή τους, τ' ανέκδοτά τους, την ιστορία
τους.

»Είχα πάντοτε την ιδέα να έργασθώ

φίλμ «Μαγιάτικος Κάμπος».

»Τί χαρά όταν με ντύνανε εκείνα τ' α ω-
ραία ρούχα. Ένας ηθοποιός πίσω μου εί-
πε κάτι. Γύρισα και του άπάντησα.

»Τετέλεσται! Αυτή ήταν ή άρχή. Τώρα
ήξερα πιά πώς παίζουν στον κινηματο-
γράφο. Έπαιξα το βάπτισμα της όθονης
Και άποφάσισα να τ' α παρτήσω όλα και
να παίξω στον κινηματογράφο.

»Τί περίφανη πού ήμουν όταν διηγού-
μην στις φιλενάδες μου για το παίξιμό
μου...

»Όταν έπαιξα στο δεύτερο φίλμ, τότε
άπογοητεύθηκα. Έβλεπα τί δύσκολο πού
είνε να παίζ' η κανείς στον κινηματογράφο.

»Ε, λοιπόν, έξομολογούμαι: Δεν άρέ-
σω στον έαυτό μου στην όθονη. Δεν εϊνε
αυτός πού θέλω ν' άποδώσω. Θέλω να εϊ-
μαι αυτό πού εϊνε στην Άμερική ή Καϊϋ
Φράνσις ή ή Μύρνα Λόου.

»Ποιός ξέρει, ίσως μιά μέρα το πετύχω.
Τότε ίσως να παρτήσω το γράφιμο το
όποιον έπίσης δεν άφήνω για την ώρα.

»Είχα πάντοτε την ιδέα να έργασθώ

ΠΑΟΛΑ ΒΑΡΒΑΡΑ

Έξομολογείται ή

**Βαρβάρα
Μόνις**

εύκολα στη ζωή,
ένω μπροστά στη
μηχανή μ' α στα-
ματοῦν;

Λένε οι άνδρες:
«Οι γυναίκες εϊ-
νε μεγάλες θεα-
τρίνες. Δεν έχουν
ανάγκη από ηθο-
ποιία». Κι' έγω

—Άρχισα το στάδιό μου με
το να μαζεύω φωτογραφίες ά-
στέρων. Εϊνε μιά μανία κοριτσιστική, το
όμολογώ, πού καταλαμβάνει όλες τις κο-
πέλλες από 12 μέχρι 20 χρονών, ακόμα
κι' όταν θα άρραθωναστούμε.

»Πάντως αυτό δεν το λέμε στους άρρα-
θωναστικούς μας, γιατί θα ζηλέψουν ό-
ταν μ' α δουν με πόση λατρεία φυλάμε τις
φωτογραφίες των άστέρων.

»Εγώ είχα ιστορίες με το σπίτι μου,
όταν είδαν ποιά μανία με εϊχε πιάσει μ'
αυτή τη συλλογή φωτογραφιών. Ξύλο,
ηστεια, περιορισμός... Και μου τις σχί-
ζανε όλες. Άλλά έγω διαρκώς ξαναένω-
να τη συλλογή μου.

»Πάντως πρέπει να ξέρετε ότι ο έρω-
ς μου αυτός ήταν άγνός, άθώος. Είχα ρο-
μαντισμούς και ξεθύμαινα στις φωτογρα-
φίες.

»Εν τούτοις, ποτέ μου δεν έσκέφθηκα
να γίνω «άστήρ»! Έβγαλα το σχολείο,
ήξερα Άγγλικά —αυτά τ' αμαθα από τη
μανία μου για το Χόλλυγουντ— και κατέ-
ληξα να γίνω δασκάλα της Άγγλικής.

Μάλιστα. Ταξίδεψα, έπαιξα στην Καζα-
μπλάνκα, έπισκεφθηκα όλο το Μαρόκο.

»Πολλοί φίλοι μου μου έλεγαν: «Έχεις
ένα προσωπάκι κατάλληλο για τον κινη-
ματογράφο. Δοκίμασε. Δεν θα χάης τί-
ποτε».

σας βεβαιώ ότι
χρειάσθηκα πάρα
πολύ να μυηθώ ή
να κάνω κάτι το
έπιτηδευμένο θεα-
τρικό.

»Την πρώτη λοι-
πόν φορά άφέθη-
κα καθ' όλοκλη-
ρίαν στα χέρια
του Μπλαζέτι.
Αυτός ώδηγούσε
τις κινήσεις μου
και ανέλαβε να
δώση κάποια ά-
ξία στο άφυχό
μου υλικό.

»Αί τί φόβος,
πόση τρεμούλα,
όταν μουδωσαν
να διαβάσω το
σενάριο.

»Φοβόμουνα μην
άποτύχω!

»Τέλος ήρθε ή
ήμέρα. Με μακι-
γιάρανε και με
ώδηνησαν μπρο-

»Μπα! Τους άκουα μόνον, αλλά δεν
τολμούσα να κάνω σε κανένα κινηματο-
γραφικόν οίκο πρόταση... δοκιμής. Έπει-
τα, φοβόμουνα μήπως δεν πετύχω και γε-
λουν μαζί μου.

»Μιά άδυναμία; Ίσως.

Τέλος έφθασε ή ημέρα κατά την οποίαν
δίχως να το θέλω βρέθηκα σ' ένα στούν-
τιο. Και ξέρετε συνήθως πώς συμβαίνει:
το ένα έπεισόδιο τραβά το άλλο, δίχως
να το καταλάβω.

»Έτσι συνέβη και με μένα. Από δα-
σκάλα εϊγίνα άστήρ!

»Είχα γνωρίσει το σκηνοθέτη Μπλα-
ζέτι, ο οποίος έπρόκειτο να γυρίση το
φίλμ: «Ο Έθνοφρουρός». Καί... διάλεξε
έμένα ως... πρωταγωνίστρια. Έγώ δεν
είχα ποτέ μου παρουσιασθ' ούτε στο θέ-
ατρο, ούτε πουθενά άλλο.

»Βρέθηκα λοιπόν ξαφνικά μπροστά στη
μηχανή και δεν ήξερα ούτε τ' α χέρια μου
να κουνήσω.

»Ποιός ξέρει γιατί όλ' αυτά εϊνε τόσο

στά στους προβολείς. Μου έδωσαν τις τε-
λευταίες οδηγίες και τις τελευταίες συ-
στάσεις.

»Όλα ήσαν έτοιμα για το γύρισμα.

»Τη στιγμή εκείνη θυμήθηκα κάτι πού
μου εϊχε π' ο Μπλαζέτι: «Μην προσέ-
χης τίποτε, κανένα. Κάνε μόνη σου ό,τι
καταλαβαίνεις και πρό πάντων να νομί-
ζης ότι εϊσαι ή μεγαλύτερη ηθοποιός. Νά
παίζ' ης, να μιλάς, να γελάς με φυσικό-
τητα». Και ξαφνικά άκούω την έπιτακτι-
κή λέξη:

—Προσοχή! Άρχίζουμε.

Μόλις άκούσα το μηχανήμα να γυρί-
ζε, μεταμορφώθηκα έντελώς. Τ' α μέλη μου έ-
νοιωσαν μιά άνταρخیλα, ένα ρευστό να
κυλά μέσα σε όλη τη ζωτικότητα μου και
ή φωνή μου λύθηκε.

»Ο Μπλαζέτι μου γένει. Κατάλαβα.
Άρχίζω: του ρίχνω όσο προχωρώ κι' ά-
πο μιά ματιά. Καταλαβαίνω από το χα-
μόγελό του ότι πάω καλά. Παίρνω θάρ-
ρος.

»Τελειώσαμε!

—Θαῦμα! Μ' α κορόιδευες
τόσον καιρό. Μ' α έλεγες ότι
δεν ήξερες... Έσύ, κορίτσι
μου, εϊσαι γεννημένη για
πρωταγωνίστρια.

»Έτσι άρχισα!

»Τώρα τραγουδώ, άπα-
γέλλω, χορεύω, έχω άπο-
κτήσει όλη την έλευθεριότη-
τα της άρτίστας!

»Τί άλλο να σ' ας πώ; Έγι-
να κι' έγω «άστήρ»!

Παρακαλέσαμε τότε την δι-
άσημο σήμερα ηθοποιό του
σινεμά να μ' α π' η μερικά ά-
νέκδοτα του κινηματογραφι-
κού της σταδίου.

Μ' α κύτταξε πονηρά και
χαμογέλασε.

—Καταλαβαίνω, εϊπε, και
π' η θάρρος.

»Ξέρετε πόσα γράμματα
λαβαίνω την ήμέρα; Όχι, έ;
Λοιπόν, θα σ' ας το πώ: δια-
κόσια με τριακόσια γράμμα-
τα. Νομίζετε ότι τ' α σχίζω;

»Όχι! Έχω μιά μικρή γραμ-
ματέα, τ' α ταξινομεί με τις ή-
μερομηνίες και τ' α φτιάχνω έ-
να άλμπουμ.

»Σ' ας φαίνεται περίεργο,
έ; Διόλου. Εϊνε ή καλύτερή
μου άπασχόλησις. Το άνά-
γνωσμά μου. Τί ωραία και
διασκεδαστικά πράγματα δι-
αβάξ' η κανείς!

—Άπαντ' ητε σε όλους;

—Όχι. Διαλέγω ένα-δυό
τη βδομάδα, όσα... με συγκι-
νούν περισσότερο, όσα ται-
ριάζουν με την ιδιοσυγκρα-
σία μου και άπαντ' η ιδιοχεί-
ρας. Μου άρέσει να άλληλο-
γραφώ με το έξωτερικό. Κά-
ποτε με συνεκίνησε κι' ένας...

ντόπιος. Είχε κάτι αλλοιώτικο στο γρά-
ψιμό του, κάτι το συναρπαστικό, το ω-
ραίο!

»Φαντασθήτε... έπαιξα και στο ραντεβού
πού μου εϊχε δώσει.

»Μην έκπλαγ' ητε! Ξέρετε ποιόν συνάν-
τησα; Τόν κόμητα Χ., το ωραίο αυτό γε-
ροντάκι, πού εϊνε πάντοτε κομψότατος
και ευγενικός.

»Με π' ηρε με το αυτοκίνητό του και γυ-
ρίζαμε, γυρίζαμε. Τελείωνε ή βενζίνη,
παίρναμε άλλη. Στεκόμαστε στα διάφο-
ρα χωριά, τρώγαμε, άναπαυόμαστε και
ξεκινούσαμε.

»Ήταν καλοκαίρι και τη νύχτα σταμα-
τούσαμε παράμερα στο δρόμο, άναπαύο-
μαστε και την αύγ' η ξεκινούσαμε.

»Μιά βδομάδα διήρκεσε αυτό το παρί-
εργο... άγνό ειδύλλιον!»

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 49

—Έχω δυό άγάπες...

»Έτσι άρχισε να μ' α λέ' η το λαμπροτα-
το αυτό άστέρι της όθονης.

Και κατανυκτικά σιωπήσαμε για ν' ά-
κούσουμε την έκμυστήρευσί της:

—Δυό άγάπες έξ' ίσου δυνατές.

»Κάποτε είχα άφοσιωθ' η μονάχα στη
μία. Σήμερα θριαμβεύω στη δεύτερη.

»Κι' ακόμα σήμερα δεν ξέρω σε ποιά
άπό τις δυό πρέπει ν' άφοσιωθώ.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ

»Οι δυό άγάπες μου εϊνε: ο κινηματο-
γράφος και το γράφιμο.

»Ναι, το γράφιμο μ' άρέσει πολύ. Μ' ά-
ρέσει να γράφω διηγήματα. Μ' άρέσει να
έξιστορώ έρωτικές ιστορίες.

»Όταν γράφω μιά έρωτική ιστορία
μου φαίνεται πώς τη ζω και νοιώθω την
ίδια χαρά πού έχω όταν παίζω ένα ρόλο
στον κινηματογράφο.

»Γι' αυτό δεν θα σ' ας πώ μονάχα πώς έ-

Τὸ μικρόβιο τῆς ποιήσεως στοὺς νεοέλληνες :::::

“Αν σὰς ρωτήσῃ ποτὲ κανεὶς ποῖο εἶνε τὸ μικρόβιο τὸ περισσότερο διαδεδομένο στὴν Ἑλλάδα, ἀσφαλῶς θ’ ἀπαντήσετε ἀδυστάγῃ:

—Τὸ μικρόβιο τοῦ Κώχ!

Πόσο ἔχετε ἀδικο... Συμφωνοῦμε φυσικά κι’ ἐμεῖς πὼς τὸ καταραμένο αὐτὸ μικρόβιο θάσσανίζει ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ὅμως πὺ εἶνε πλὴγὴ σωστὴ, ἀρρώστεια χρονία, νόσος ἀνίατη, εἶνε κάτι ἄλλο πὺ τυραννᾷ τοὺς Ἕλληνες ἀπὸ... καταβολῆς κόσμου: τὸ μικρόβιον τῆς... Ποιήσεως! Ἀσφαλῶς τώρα θὰ συμφωνήτε μαζί μας. Γιατὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ὁμήρου μέχρι τῆς ἐποχῆς μας καὶ ὡς τὸν κ. Κοκκρόβιτς, ὅλος ὁ κόσμος ἔγραφε, γράφει καὶ θὰ γράφῃ ποιήματα! Εἶνε ἀρρώστεια... κολλητικὴ ἡ ποίησις! Εἶνε κάτι τὸ ἐκνευριστικὰ ἀνίατο. Καὶ ἰδίως γιὰ τοὺς Νεοέλληνες. Γιατὶ ὅλοι κάθε τους ἐπιθυμία, κάθε τους ντεκλαρασιὸν κι’ ἀκόμα μερικὸι πρακτικώτεροι κάθε τους διαφήμισι προτιμοῦν νὰ τὴν κάνουν ἐμμετρή... Ἔτσι κάνει περισσότερην ἐντύπωσι. Κι’ ὁ «ποιητὴς» εἰσπράττει τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ ἢ ἀναλόγως, τὴν... καρπαζιά τῶν θαυμαστῶν του!

“Ὅλος ὁ κόσμος, λοιπὸν, γράφει ποιήματα. Ἀπὸ τὴν μαθητικὴν ἡλικίαν, στὸ σχολεῖο πρωταρχίζει ἡ... στιχοῦργισις! Μὰ κι’ ἀπὸ τὴν ἐντελὲς παιδικὴ ἡλικίαν ὁ Νεοέλληνας ἀρχίζει νὰ μαθαίνει στίχους ἀπὸ γυμνάσιον τὸ:

Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
φέγγε μου νὰ περπατῶ
νὰ πηγαίνω στὸ σκολεῖο
νὰ μαθαίνω γράμματα
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

Μ’ ἀντὶ, ὅμως, στὸ σχολεῖο «νὰ μαθαίνω γράμματα» μαθαίνει κατὰ ἄλλο: Νὰ γράφῃ στίχους! Τὴν πρώτην ἔμπνευσι τὴ ζητᾷ στὴ φύσι: τὸ μαθὺ δειλινὸ πὺ θαυμάζει ἀπ’ τ’ ἀνοιχτὸ παράθυρο, τὸ ἀνθισμένον τοπίο, ἡ χιονισμένη θουνοκορφή, ἡ ὁποία δὲν τοῦ φέρνει ῥίγη ψυχους, ἀλλὰ ῥίγη... συγκινήσεως. Κι’ ἔτσι ξεσπᾷ ἀπὸ ἀσπρὸ χαρτί πὺ δὲν φταίει τίποτε τὸ δύστυχο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια, ἡ ἔμπνευσις... ἐξελίσσεται: Τὸ μαθητοῦδι γίνεται γυμνασιόπαις. Κι’ ἐκεῖ στὸ μικτὸ γυμνάσιον τῆς γειτονίας του, στὸ χαροῦμενον μελίσσι τῶν συμμαθητριῶν του, ἀναζητεῖ τὴν πρώτην Μοῦσαν. Καὶ πόσο εὐτυχὴς εἶνε ὅταν δειλὰ-δειλὰ τῆς πηγαίνει τὸ ποίημα, τὸ ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴ γλυκεῖα συμμαθητρία:

Σ’ ἀγαπῶ, σοὺ τὸ λέω
δὲν ἀντέχω πλέον
ἄλλον ἐσὺ νὰ κυτᾷς
καὶ με’ ἄλλους τὸν ἔραβν νὰ πᾶς
στὴς χαρὰς τοῦ λιβάδι
καὶ τὴν ἀγάπην σου νὰ τραγοῦν ἄλλοι.
Σ’ ἀγαπῶ! Σ’ ἀγαπῶ! Σ’ ἀγαπῶ!

Κατόπιν τῆς δηλώσεως αὐτῆς, ἡ Μοῦσα ἢ ὁποία μπορεῖ νὰ εἶνε μόνο μετὰ τὸ ὑποκοριστικὸ τῆς, τρισευτυχὴς πὺ τῆς γράφουν

ποιήματα, περιφέρει μετὰ ὑπερφάνεια τὸ «ποιήμα» στὴς συμμαθητρίεσ τῆς πὺ τὸ διαδίδουν ὅλες μετὰ θαυμασμό:

Ὁ Νεοέλληνας μπορεῖ ποτὲ νὰ μὴν ἐπισκεπνῆ καὶ καλαμάρη στὰ χέρια του, μπορεῖ νὰ μὴ διάβασῃ οὔτε ἓνα στίχον στὴ ζωὴ του, μπορεῖ ν’ ἀγνοῇ τελείως τοὺς Νεοέλληνες ποιητὰς, ὅταν τραβῇ ἀπὸ τὰ θέλη τοῦ φτερωτοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἀμέσως γίνεταί... ποιητὴς!

Ὁ ἔρωσ ἔχει πάρει πολλοὺς στοῖ... λαίμω τοῦ! Μόλις ἐρωτευθῇ κανεὶς αἰσθάνεται τὴν ἐσώτερην ἀνάγκη νὰ γράφῃ στίχους. Θέλει ὅτι νοιώθῃ νὰ τὸ μεταδώσῃ στὸ ἀμυχο χαρτί γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ καλύτερὰ τὸ σκοπὸ του. Ἔτσι, ὑπάρχει βεβαίως πὺς ἡ «σκληρὰ καρδιά» τῆς... σκοροπιστῆς θὰ ἀλλάξῃ τακτικὴν. Γι’ αὐτὸ ὅποιος ἐρωτευθῇ (αὐτὸ συμβαίνει κυρίως στὴς λαϊκὲς τάξεις) θὰ προσπαθῇσὶ ἀμέσως νὰ στιχοῦργῃσῃ. Τὰ μάτια τῆς Μοῦσας τὰ μαύρα καὶ ἀμυγδαλωτά, τὰ χεῖλη τὸ κοραλινὰ, τὰ φρύδια τὰ τοξωτά καὶ τὸ γοητευτικὸ χαμόγελο, τί θὰ γίνοντο ἐὰν δὲν... ὁμνηθοῦν καταλλήλως; Γι’ αὐτὸ κι’ ὁ ἐρωτευμένος μας γίνεταί ποιητὴς. Μὰ κι’ ἂν δὲν τὸ κατορθώσῃ ἀπολύτως, δὲν πειράζει. Ὑπάρχουν ἔτοιμα «στιχάκια» πὺ μποροῦν εὐκολὰ ν’ ἀντικαταστήσουν τὴν στερότητα τῆς ἔμπνευσεως. Εἶνε τυπωμένα πίσω ἀπὸ τὰ χαρτάκια τοῦ ἡμερολογίου, μέσα στοὺς Καζιμιέρες καὶ σὲ περισσότερη ποσότητι στὴς λαϊκὲς συλλογὰς τῶν «λιανωτραγουδιῶν»:

Μελαχροινὴ καὶ ὡμορφὴ
μ’ ἔχεις ἐσὺ μαγεμένη
καὶ τὴν φτωχὴ καρδούλα μου
ἐσὺ τὴν ἔχεις κλέμει...

Κι’ ἂν ἡ... Μοῦσα εἶνε ξανθεῖα; “Ὀ! Μὴ σὰς ἀπασχολῇ αὐτὸ. Ὑπάρχουν ἔτοιμα «στιχάκια» καὶ γιὰ τὴς ξανθεῖς. Καὶ ὅχι μόνο γι’ αὐτές. Καὶ γιὰ τὴς καστανῆς. Μὰ καὶ γιὰ ὅποιαν... ἀπόχρωσι σὰς χρειασθῇ. Διαλέγετε καὶ παίρνετε:

Εἶσαι ξανθὴ σὰν ἄγγελος
μὲ μπουκλὲς στὰ μαλλιά σου
πὺ μ’ ἔχουν κάνει παλαῶ
τὰ δόλγλυκα φιλιά σου.

Αὐτὰ εἶνε γι’ αὐτοὺς πὺ δὲν μποροῦν γιὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο νὰ γίνουν ποιητὲς. “Ἡ καλύτερα, γιὰ τοὺς πὺ πρακτικούς: πὺ νὰ πονοκεφαλᾶνε οἱ ἄνθρωποι γιὰ νὰ σκαρώσουν ἓνα ποίημα, ἀφοῦ τὸ θρίσκουν ἔτοιμο:

Ἐκεῖνοι, ὅμως, πὺ ἔχουν σὲ μεγάλυτερο βαθμὸ τὸ μικρόβιον τῆς ποιήσεως, ἀγωνίζονται καὶ γράφουν μόνοι τους, ἰδιοχειρῶς στὴν καλὴ τους, τοὺς πόθους τους καὶ τὰ μεράκια τους σὲ στίχους. Ἀκούστε π.χ. τί ἔγραφε ἓνα μαναθᾶκι τῆς γειτονίας στὴν καλὴ του, μὰ κομπὴ ὑπερτιοῦλα τῶν 18 Μαΐων:

Μετὰ τὸν κύρ-Μέντιον σὰν περνᾷ
ἀπὸ τὴ γειτονιά σου
ἀκούσ’ αὐτὰ πὺ διαλαλᾷ
κι’ ἀνοίγει ἡ καρδιά σου.

Μὰ καὶ ‘κείνη ἡ κομπὴ ὑπερτιοῦλα

τῶν 18 Μαΐων, ὅταν ἔγραφε στὸν καλὸ τῆς ἐρωτικὴ ἐπιστολή, δὲν παρέλειπε νὰ τελειώσῃ καὶ μετὰ μερικὰ στιχάκια:

Σ’ ἀγαπῶ καὶ μ’ ἀγαπᾷς
κι’ ὅλο φιλιά μου ζητᾷς
κι’ ἂν ἴσως μ’ ἀρνήθῃς
νὰ σὲ φάῃ ἡ μαύρη γῆσι!

★

Δὲν εἶνε μόνο οἱ ἐρωτευμένοι πὺ ἔχουν τὸ μικρόβιον τῆς ποιήσεως. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Στίχους γράφει ὅλος ὁ κόσμος. Μὴν ξεχνᾶτε καὶ τὸν πλανόδιον λεμοναδοπῶλη πὺ διαλαλεῖ τὸ ἐμπόρευσμά του ἐμμέτρως:

Κρύο, κρύο μπουζὶ
καὶ γλυκὸ σὰν τὸ καρπούζι...

Καὶ ὅχι μόνο αὐτός. Ἀλλὰ κι’ ὁ τυροπητᾶς, κι’ ὁ πλανόδιος καλτοσπῶλης τῆς ὁδοῦ Σταδίου διαλαλοῦν τὸ ἐμπόρευσμά τους ἐμμέτρως:

Κάλτσες ἀπὸ τὸ Μπὸν Μαρσὲ
ἀπ’ τὸ Παρίσι κάλτσες
πὺ τῶν ποδιῶν σας κρύβουν
τὰ ἀσχημά σας φάτσα.

Ἐπειτα, ποῖος θὰ ξεχᾶσῃ —ἰδίως στὴς λαϊκὲς ἀγορὰς— τὴν διαφήμισι τῶν διαφόρων κρεμῶν καθαρισματος, στὴς ὁποῖες... πρωταγωνιστοῦσε ἡ «Μίς Ἑλλάς»;

Ἐπὶ καὶ ἡ μίς Ἑλλάς
διὰ νὰ καθαρίσῃ
ὅλα τῆς τὰ κοσμημάτα
πὺ τῆς ἔχουνε χαρίσει!

Φαντασθῆκατε ποτὲ τὴν εὐτυχία διανεμομένην κατὰ τὸ... ἡμῖς; “Ε, τί τὰ θέλετε. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε... ὀλιγαρκεῖς. Ἐπειτα ἔχουμε καὶ τὴν ἄλλη μουσικὴ ἐπιτυχία, τὰ «Μεσάνυχτα», πὺ ἐνὶ ὅλῃ ἡ φύσις ἡσυχάζει ἀπολύτως, ἓνας σκύλος οὐρλιάζει, μὴ σειρήνα ὀρέγεται δαιμονιωδῶς, ἓνα ρολοὶ χτυπᾷ, μὴ καμπάνα χαλᾷ τὸν κόσμο καὶ ἡ ταραχὴ τῆς φύσεως ἐξακολουθεῖ... νὰ ἡσυχάζῃ!

★

Ἄλλοι ἄνθρωποι πὺ ἔχουν σὲ μεγάλυτερο βαθμὸ ἀνεπτυγμένο τὸ μικρόβιον τῆς ποιήσεως καὶ ἰσοθῶς μάλιστα, εἶνε οἱ... ἰσοθῶτες! Αὐτοὶ οἱ... ἱεροφάνται τῆς ποιήσεως τῆς... κάμας, γράφουν διαρκῶς στίχους. Καὶ πὺ νομίζετε; Πάνω στὸ μαχαίρι τους! Μὲ ἰώθειον ὑπομονή, σκαλίζουν πάνω στὴν κάμα τους διάφορα «στιχάκια». Νὰ π.χ. τί γράφει ἓνας ποῆτας— νταῖς πάνω στὸ μαχαίρι του:

Ἄν εἴστε πέντε φύγετε
ἂν εἴστε δέκα ἐλάτε
καὶ μὲνὰ τὸ μαχαίρι μου
κανέναν δὲν φοβέται!

Σκεφθῆτε ἡρωισμόν! Τοὺς πέντε δὲν τοὺς... καταδέχεται. Τοὺς δέκα ὅμως τοὺς καλεῖ ἀφοδᾷ. Τὸ μαχαίρι του ἀντέχει γιὰ πολύνεκρη μάχη... Ἀπ’ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως τῆς κάμας του, γίνεται ἀπαλὸς, ἐρωτιάριος:

Πάρτε μαχαίρι δέικοπο
καὶ μπηχτο στὴν καρδιά μου
μὰ ποῦσε μὴν τρυπήθῃς
γιατ’ εἶσαι ‘κεῖ κυρά μου...

Ὡραία εἰκόνα, ἔ; Θὰ τὴ ζήλευε καὶ ὁ καλύτερος καὶ πὺ ἰσορροπημένος ἀσθενὴς τοῦ μικροβίου τῆς Πουήσεως...

★

Αὐτοὶ εἶνε, φίλτατοι ἀναγνώσταί, οἱ... ἀνιάτως ἀνιάτοι ἀσθενεῖς τοῦ μικροβίου τῆς Πουήσεως! Τώρα θὰ πεισθῇκατε ἀπολύτως πὺς ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔχουν σὲ μεγάλυτερο βαθμὸ τὸ μικρόβιον τῆς Πουήσεως, μὰ σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ τὸ ἔχει καὶ ὁ ὑποφαινόμενος:

ΧΡ. ΠΥΡ.

Εὐδυμες ἱστορίες

Πολύ ἄδωα = φιλάκια =

Ἡ πικρὴ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ πολὺ καιρὸ φλογίζομαι, ἐννοῶθα ἓνα πυρετὸ γιὰ... ἔρωτα. Τὴν καρδιά μου τὴν ἀκούγα νὰ χτυπᾷ ἀκατάστατα χωρὶς νὰ εἶμαι καρδιακὸς ἢ πολυφαγῶς, τὰ μάτια μου εἶχαν γουθῶσι σὰν τοῦ πειναλέου ἀγριόγατου τῶν κεραμιδιῶν, τὰ χεῖλη μου στεγνὰ σὰ μαρμαίνα μαρουλόφυλλα, κολλοῦσαν ἀπὸ τὴ δίψα τῶν φιλίων. Εἶχα περᾶσει τὸν τελευταῖον καιρὸ μὴ ἀπίστευτῇ ἐρωτικῇ γκίνια, πὺ οὔτε κι’ ὁ ἐχθμὸς θὰ εὐχόμουν νὰ πάθῃ.

Εἶχε ἀλλάξῃ τὸ φεγγάρι, ὅταν ἓνα ἀπὸγευμα—πρὸ ὀλίγων μόνον ἡμερῶν, πὺ ὑπηρετοῦσα—ἀντικαθιστῶντας τὴν ἀρρωστη ὀρδινάτσα, στὸ σπῆτι τοῦ κ. Μελιτζάνη, νεοπλοῦτου, καταγομένου ἀπὸ τὸ Κολομπάσι τῆς Πελοποννήσου, μὲ ἔχαμογέλασε γιὰ λίγο ὅμως μόνον ἡ παλιοπαταθούρα αὐτῆς τύχῃ, ἡ ὁποία — πρὸς γινῶσιν καὶ συμμόρφωσιν, — πολλὰς φορὲς δείχεται πὺ σκληρὴ κι’ ἀπ’ αὐτὴ τὴ μητριά.

Ἦταν Πέμπτη ἀπόγευμα πὺ τὸ ζεῖγον Μελιτζάνη ἔδινε τοῖς μετὰ χοροῦ πρὸς ἑορτασμὸν τῶν γενεθλίων τῆς διδος Μιμίκας, τῆς τρίτης κόρης των

Ἐγὼ ἔτοιμαζα τὸ σερβίτσιον γιὰ τὸ τοῖς γιὰ εἶχαμε πολλοὺς καλεσμένους, ὅταν μὴ ἀρκετὰ πεταχτὴ καὶ ναζιάρα φιλενάδα τῆς Μιμίκας, ὠριμὴ σὲ ὅλα καὶ γλυκεῖα, μπαίνει στὴν κουζίνα περπατῶντας στὴς μύτες τῶν παπουτσιῶν της, προχωρεῖ κι’ ὅπως εἶχα γυρισμένη τὴν πλάτη κι’ ἔτοιμαζα τὸ δίσκο, ἔρχεται σιγὰ κι’ ἀβόρυστα καὶ μὲ κολλᾷ ἓνα πεταχτὸ φιλάκι στὸ σῆρο μου. Ἐπειδὴ φυσικά ἔπρεπε κι’ ἐγὼ νὰ κάμω τὰ χαδιάρικα ἐρωτικὰ μου σκέρσα, ἔκαμα στὴν ἀρχὴ πὺς δὲν κατάλαβα τί εἶχε γίνῃ, ἀλλὰ οἱ ἀνταρτίες ἐκείνες δὲν μ’ ἄφηναν κι’ ἐγὼ ῥῖσα μ’ ἓνα λιγυρὸν χαμόγελο νὰ ἰδῶ τάχα ποῖα ἦταν ἐκεῖνη πὺ μ’ ἐφίλησε στὸ σῆρο. Ἐγὼ ὅμως ἐν τῷ μεταξύ ἄφαντῇ ἡ μικρούλα ἐκείνη με γέλια.

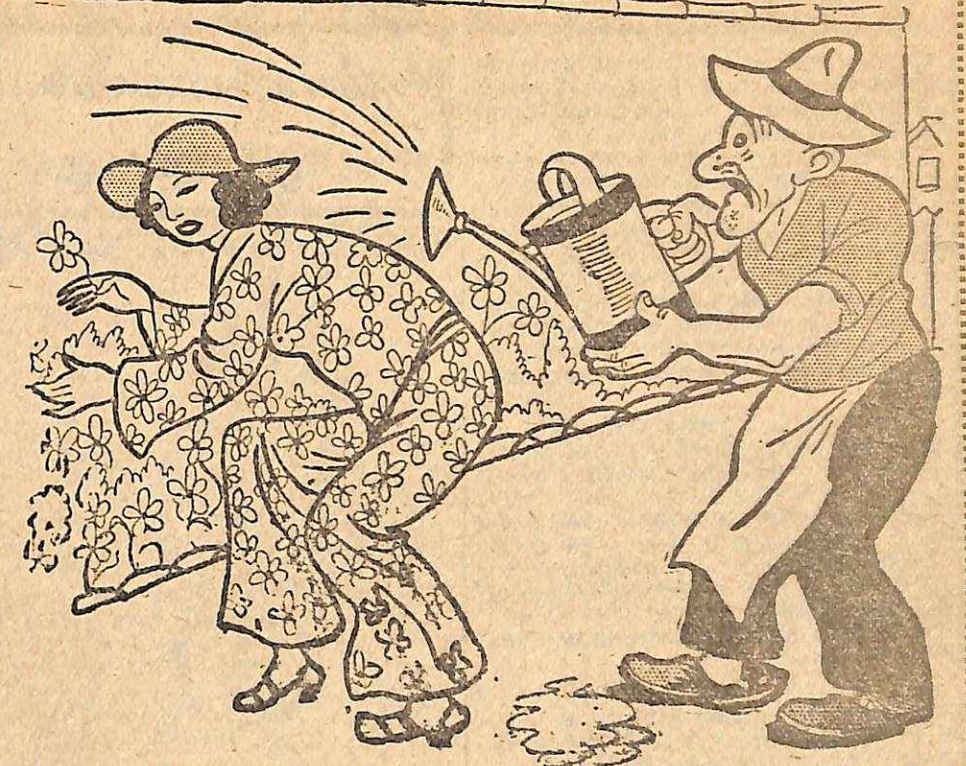
Δὲν ὑπάρχει δὲ κομμιὰ ἀμφιβολία, σκέφθηκα, ὅτι ἡ φίλῃ τῆς Μιμίκας μ’ ἀγάπησε καὶ γιὰ νὰ μὴ προσηγοῦν ἄλλες λεπτότερες ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἐπιθεσεις, ἀλλὰ νὰ φτῇσῃ ἀπ’ εὐθείας καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης προειδοποιήσεως στὴν ἐρωτικὴ ἐπιθεσίαν, θὰ πῇ ὅτι μετὰ ἀγάπης παραφόρως. Φαντασθῆτε! Ἐλάτε τώρα ἐσεῖς στὴ θέσ μου, μετὰ τί μισαλὸ νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ κομμάτι τοῖς; Πὺς νὰ σερβίρῃς, πὺς νὰ περπατήσῃς;

Ἀρχισὰ νὰ σκέπτομαι, νὰ ὀνειρεύωμαι μεγάλες ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Τέλος πάντων, ἀφοῦ πρῶτα πρῶτα σερβίρισαν τοῖς ἑαυτοῦ μου τὸ τοῖς, πρὶν ἐκινήσῃ γιὰ τὴν σάλα κι’ ἐροῖα μέσα σ’ αὐτὸ κι’ ἓνα ποτηράκι κονιάκ γιὰ νὰ συνέλθω, πῆρα τὸ δίσκο μετὰ τοῖς, τὰ γλυκά καὶ τὰ σουτιμάκια κι’ ἐμφανίζομαι στὴν σάλα. Γὰ μάτια μου πέρασε μετὰ τρόπο στοῖς ὄφθαλμοί μου. Ἐκείνη ἔμεινε ἀπαθεοτάτη. Καμμιὰ συγκίνησις δὲν ἐσημειώθη, καμμιὰ ντροπὴ, καμμιὰ ταρᾶχη.

Ἡ ἀδιαφορία τῆς—ἀσφαλῶς ἡ προσπο-

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ: Παρτὸν, παρεξήγησις!...

τῇ, —μ’ ἔκανε ἔξω φρενῶν, μὴ σκέψῃ μόνον μ’ ἐπαρηγόρησε ὅτι ἴσως, ὅπως ὅλα τὰ θηλυκά, συνηθίζουν, ἔτσι κι’ ἡ φίλῃ τῆς Μιμίκας νὰ ἤθελε κι’ αὐτὴ, ὕστερα ἀπ’ τὸ φιλῆ τῆς, νὰ μετὰ νὰ πειστώσω, γιὰ ν’ ἀνάψῃ ὡς γνωστὸν ἡ ἐρωτικὴ μου φλόγα.

Ἀμέσως τότε κι’ ἐγὼ καπριτσόνομαι κι’ ἀφοῦ ἀφῆκα τὸ δίσκο, μ’ ἓνα λεπτὸ θυμωμένο ὕφος γυρίζω καὶ φεύγω. Στὴν κουζίνα πὺ ἔκανα χίλιες δυὸ σκέψεις, ζαφνικά ἀκούω ἓνα γρήγορο κι’ ἐλαφρὸ φρού-φρού φουστάνιου κι’ ἀμέσως πρὶν καταλάβω τί γίνεται αἰσθάνομαι νὰ μὲ κολλᾷ στὸ σῆρο μου καὶ δεῦτερό φιλάκι καὶ μάλιστα τὴ φορά αὐτὴ πὺ θερμῶ.

Γυρίζω ἀμέσως ἄλλ’ ἡ μικρούλα εἶχε χαθῇ. Στὴ γωνία μόνο τοῦ χῶλ μὲνις τὸ μάτι μου πρὸςθε καὶ πῆρε τὴν σιλουέττα τῆς μικρῆς αὐτῆς. Ἦταν τὴν φορά αὐτὴ ὅχι ἡ πρώτη ἀλλὰ ἡ ἰδια ἡ εορταζούσα κόρη τοῦ κ. Μελιτζάνη, ἡ γνωστὴ γονιτρία μας. Πᾶει ἡ πρώτη ἐντύπωσις τοῦ φίλου τοῦ γλυκοῦ πλάσματος ἐκείνου.

—Τὶ δίσολο, σκέφθηκα. Τὶ ζήλιος πὺ εἶνε αὐτὲς οἱ γυναῖκες! Τὶ δίσολο, ἐγὼ θὰ γινῶ ἀπόψε ὁ στόχος τῶν θηλυκῶν; Συμφορά μου ἂν ὅλες πὺ εἶνε μέσα στὴν σάλα ἀπόψε μὲ ριχνόντουσαν.

Σκεπτόμουν αὐτὲς τίς ὥραιες καὶ συγκινητικὲς ἐρωτικὲς σκηνῆς, ὅταν ἔαφνικά ἀκούω πάλι σιγανὰ θήματα πίσω μου.

—Πάλι φιλῆ θάχουμε, σκέφθηκα. Ἀς κάνουμε τὸ κοροῖδο νὰ τὸ καταλάβουμε μετὰ πὺ ἄνισι. Μπορεῖ τὸ ἓνα νὰ γινῇ καὶ ντουμπλὲς. Ποῖος τὸ ξέρει; Στάθηκα λοιπὸν ἀκίνητος, τεντώνοντας μάλιστα τὸ σῆρο μου χαριτωμένα κι’ ἔκανα πὺς ἐδιόρθωσα τὰ ποτηράκια πάνω στὸ δίσκο.

Ξαφνικά ὅμως ἐκεῖ πὺ περίμενα τὸ φιλῆ δέχομαι ἓνα γερὸ καὶ τσοχτερὸ χαστοῦκι καὶ μετὰ γκρεμίζεται, πὺς λέτε, ἀπ’ τὸν ἔβ-δομο οὐρανὸ, στὰ τάρταρα. Μὰ μετὰ μέσα μαζί γκρεμίστηκε κι’ ὁ δίσκος, πέρασε φλυτζάνια, ρακοπότρη, ἔσπασε ἓνα θάλακι μετὰ γλυκὸ, χυθῆκανε ροσὶα, ὁ δίσκος μ’ ἄλλα λόγια γίνηκε κι’ αὐτὸς θάλασσα. Τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ χαστοῦκι ἀκούστηκε φαίνεται καὶ στὴ σάλα, γιὰτὶ μάλιστα τὸ ἔρωτα, βλέπω τρέχοντας νᾶνεται στὴν κουζίνα ὁ κ. Μελιτζάνης μασώντας γαλετάκια.

—Τὶ κατάσταση εἶνε αὐτὴ, παιδί μου; λέει ὁ κ. Μελιτζάνης στὴν κόρη του, ἀπ’ τὸ σαλιωμένο χέρι τῆς ὁποίας εἶχα φάει τὸ χαστοῦκι. Ἔτσι χτυποῦν τοὺς ἀνθρώπους;

Ἡ μικρούλα κατέβασε τὰ μούτρα τῆς, κοκκίνισε κι’ ἐδικαιολογήθηκε στὸν μπαμπά τῆς:

—Χωρὶς νὰ θέλω, μπαμπά, τὸν χτύπησα δυνατώτερα ἀπ’ ὅτι ἤθελα, ἀπ’ ὅτι ἔπρεπε. Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, πατερούλη μου. Μετὰ τίς φιλενάδες μου μέσα παίξαμε ἓνα γαλλικὸ παιχνίδι ἀσφατότο... Ὅσοι χάσανε, ἐδικάζοντο σὲ κῆτι. Ἐγὼ ἔχασα δυὸ φορές, ἀλλὰ τὴ δεύτερη, ἡ δίκη ὀφείκει οὐατηρότερη. Βγήκε ἀπόφασις νάρσω στὴν κουζίνα καὶ νὰ χαστοῦκίσω τὸν ὑπηρέτῃ μετὰ.

Καταλαβαίνετε, λοιπὸν, σῆς πὺ μετὰ διατάξετε ὅτι τὰ σκιστὰ φιλάκια πὺ εἶχα δοκιμάσει πρὶν δὲν ἦσαν ἐρωτικά, ἀλλὰ ἡ πρώτη καταδικὴ τῶν κοριτσιῶν καὶ τὸ χαστοῦκι ἡ τελευταία καταδικαστικὴ ἀπόφασις.

Γ. Π. ΝΗΣ

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 51

"Όταν ανδρουνται οι... γυναίκες

Με τις λέξεις «Μόσο νόθα» χαρακτηρίζουν οι Ιθαγενείς του Ρίου των Αμαζόνων την γυναίκα, ή οποία περνά από την παιδική στην εφηβική ηλικία.

Σε πολλές περιπτώσεις αυτό το πέρασμα από τη μία κατάσταση στην άλλη, που για μας τους πολιτισμένους είναι απλούστατα μία φάση της διαπλάσεως του ανθρωπίνου σώματος, για τους αγρίους και πάντας τους πρωτόγονους λαούς θεωρείται ως κατάστασις χάριτος για να εισέλθω ή γυναίκα στην εφηβική της κατάστασις και γι' αυτό γίνονται πολύ πολύπλοκες και ενδιαφέρουσες τελετές.

Το κορίτσι π.χ. υποβάλλεται σε δοκιμασίες που πολλές φορές είναι οδυνηρές. Αναλόγως του τόπου αλλάζουν και τα έθιμα.

Στη χώρα των Τσουλιτάγκ π.χ. ή κοπέλλα παραδίδεται σ' ένα γερό άνδρα ο οποίος θεωρείται ως προγυμναστής της και τη δένει δυο φορές την ημέρα επί τρεις μήνες.

Η γυναίκα πρέπει να δέχεται τον πόνο μ' ένα χαμόγελο.

Στη Γουϊνέα και στις Αμαζόνες, οι κοπέλλες πρέπει να επιδείξουν μία μεγάλη δύναμη άντοχής για ν' αντέξουν στη δοκιμασία των μυρμηγκιών, όπως την ονομάζουν.

Η φυλή Όγιαντα π.χ. μαζεύει μυρμηγκία μέσα σ' ένα τουλπάνι. Με το τουλπάνι αυτό τυλίγουν το κορμί της νέας.

Πολλές φορές λιποθυμούν από το γαργαλητό των μυρμηγκιών.

Πρέπει όμως ν' αντέξει για να κριθεί κατάλληλη.

Μία άλλη δοκιμασία μετά την των μυρμηγκιών είναι της άντοχής στη δίψα.

Τη δένουν σε μία θασκούλα στη μέση της θάλασσας και την ταΐζουν διάφορα παστά, αλατισμένο ψωμί και δεν της δίνουν επί τρεις ημέρες διόλου νερό για να πιει.

Τέλος, γίνονται μεγάλες γιορτές, κατά τις οποίες ή κοπέλλα επιδεικνύεται γυμνή και περπατά επιδεικτικά ανάμεσα στους χωριανούς της για να τους δείξει ότι επέρασε από τα θρασυανήθια κι' επομένως έχει κάθε δικαίωμα να γίνει τώρα γυναίκα.

Οι Μαγούε άρκοονται στο να υπάκουον μονάχα το ένα χέρι της νέας σ' ένα δοχείο όπου υπάρχουν μυρμηγκία.

Δεν πρέπει να φανερώση κανένα αποτροπισμό ή πόνο μ' αυτή τη δοκιμασία που την υποβάλλουν, ενώ οι άλλοι τρώνε και πίνουν τριγύρω της.

Όσο αποκρουστικό και νάνε αυτό, όσο συχαμερό, οι κοπέλλες αντέχουν, γιατί τι σημαίνουν όλ' αυτά μπροστά στην εισοδή τους στην κατηγορία των γυναικών Ικανών ν' αντέξουν κάθε πόνο.

Στη φυλή των Μαφάλου (της Παπουαζίας) οι σκληρότητες είναι πολύ μεγαλύτερες, γιατί ο λαςός είναι περισσότερο άγριος.

Στη Νέα Γουϊνέα επιβάλλουν στη νέα να κολυμπήσει με το στόμα ανοιχτό κάτω από τη θάλασσα.

Βέβαια δεν ξέρομε πώς αντέχει σ' ένα τέτοιο πόνο αλλά όταν συλλογίζεται τα

τῶν ἐξωτικῶν χωρῶν

ΑΝΩ: Μία ωραία κοπέλλα, ή ό-ποια... ήνδρώθη!... ΑΠΟ: Κορίτσι έγινε γυναίκα... ΔΕΞΙΑ: Τά κορίτσια υποβάλλονται σε διάφορες δοκιμασίες πριν λάβουν τό χρίσμα της γυναίκας!

μετέπειτα καλά, υποφέρει και κάνει ό,τι της πούν.

Καμμιά φορά ή τελετή συνοδεύεται και με τό τρύπημα της μύτης.

Από τη μύτη θα περάσουν ένα χαλκά, ακριβώς όπως γίνεται με τ' αυτιά, για τα σκουλαρίκια.

Στά νησιά του Αρχιπελάγους Βισμαρκ οι νέες κλείνονται σε κλουβιά ύψους δυο μέτρων. Τα κλουβιά είναι καμωμένα από φύλλα ριγμένα τό ένα πρὸς τό άλλο.

Μέσα στα κλουβιά αυτά μένουν επί τρεις μήνες και δεν θγαίνουν έξω παρά μονάχα για να πάνε στη θάλασσα να κάνουν τό μπάνιο τους.

Στις Ίνδιες τά θάσανα είναι λιγώτερα. Άρκοονται να ρίξουν στο κεφάλι της νέας ένα μεγάλο φλυτζάνι λάδι της καρυδιάς.

Στό Σολιμότις γίνεται μία πολύ περίεργη τελετή.

Η νέα κλείνεται μέσα σε μία καλύβα και της δίνουν να τρώη πολύ λίγο.

Μετά τό διάστημα αυτό της εξαγνίσσεως, την βγάζουν και την υποβάλλουν σε μία αποτρίχωση.

Της τραβούν τά μαλλιά τρίχα-τρίχα.

Γι' αυτή τη δουλειά υπάρχουν γυναίκες ειδικές, οι οποίες μέσα σε μία ώρα τις έχουν έντελως ξεκαθαρίσει από τις τρίχες.

Βέβαια, ο πόνος του τραβήγματος ξελιγώνει την καρδιά.

Για να μην τον καταλαβαίνουν όμως, τις μεθούν τόσο πολύ που δεν αισθάνονται πια τον πόνο.

Ο ένθουσιασμός αυτός της αποτρίχωσης είναι πολύ μεγάλος, γίνεται δε μπροστά σε πολλούς θεατές.

Καμμιά φορά λοιπόν προσφέρονται και βοηθοί και έτσι ή νέα βρίσκεται καθαράτατη από τρίχες πολύ πριν τό καταλάβη κι' αυτή τότε έγινε.

Μετά την τελετή αυτή οι Ιθαγενείς αρχίζουν τους χορούς, τό φαγοπότι και τό ποτό, που συνεχίζεται επί πολλὰς ημέρας μέχρις ότου πέσουν χάρω εξαντή-μένοι και άναίσθητοι.

ΚΑΡ ΜΑΣΟΝ

ΙΟΝΑΙΟΝ ΜΑΡΝ Οι ανδρουνται Οικογένεια

Ένα ανάγνωσμα μεγάλου πάδους

ΜΕΡΟΣ Α'

Ένα μίσος γεννιέται μεταξύ δύο οικογενειών.

Ο κόμης Μαυρίκιος ντε Ραμπέρ άγαπά μία φτωχή νέα, τη Ρόζα, και την άπατά. Ένα παιδί, ένα άγόρι γεννιέται. Τό σκάνδαλον άπομακρύνει κάθε φίλο από τό σπίτι της Ρόζας. Η μητέρα της πεθαίνει, ο πατέρας της δεν φροντίζει πια τις δουλειές του κτήματος τό όποιον έχει άνοικιάσει από τούς Ραμπέρ. Και ο άδελφός της Πέτρος έκδικούμενος κάνει τά ίδια στην άδελφή του Ρομπέρ, τη Λουίζα. Ένα κοριτσάκι, ή Μαρία—Μαγδαληνή γεννιέται και ή θεία της Λουίζας, ή θασάνη ντ' Όρβιλιέ, άναλαμθάνει ν' άποκρύψει τό σκάνδαλο και άποστέλλει στη Βρετάνη τούς δυο χαρικούς που άνέλαθαν τη διατροφή της μικρής χαρίζοντας τους ένα κτήμα με εισόδημα, για να την περιποιούνται.

Μία μέρα, ο Μαυρίκιος, ο όποιος είναι άρραβωνιασμένος με την Ματθίλδη Περνέτ, μία έκτομμοριοόχο, κυνηγώντας μαζί της στα δάση του κτήματός του, έφυγε κρυφά και πήγε να συναντήσει τη Ρόζα, την όποιαν είχε είδοποιήσει με γράμμα.

Ο άδελφός της ο Πέτρος άνοιξε κρυφά τό γράμμα και παρηκολούθησε την άδελφή του.

Άμα τελείωσε ή συνομιλία της Ρόζας και του Μαυρίκιου, όπου ο Μαυρίκιος ενώ πρόκειται να παντρευθί τη Ματθίλδη κάνει προτάσεις στη Ρόζα να φύγη κρυφά από τό κτήμα και να πάη στο Παρίσι, ως έρωμένη του, ο Πέτρος, άφου άφησε ν' άπομακρυνθί ή άδελφή του, παρουσιάζεται μπροστά στον Μαυρίκιο και του δίνει ένα ρόπαλο να μονομαχήσουν. Άπό την μονομαχία αυτή βγαίνει παραμορφωμένος ο κόμης Μαυρίκιος. Τρία χρόνια παιδεύεται στο κρεβάτι και με τούς γιαιτρούς.

Τό ρόπαλο του Πέτρου τον έχει κάνει άσχημο και κουτό.

Ο Πέτρος τρεις ημέρες μετά τά γεγονότα παρουσιάζεται μπροστά στη Λουίζα και της έξομολογείται με θάρρος όλα τά γεγονότα και ότι αυτός είναι ο πατέρας της κόρης της. Ότι τό είχε κάνει για να έκδικηθί και ότι τώρα θα έξαφανισθί διά παντός. Ζητεί τη συγγνώμη της και φεύγει.

Έπειτ' από τρία χρόνια, ή πρώην άρραβωνιαστική του Μαυρίκιου, ή πλουσία και ωραία Ματθίλδη, για πρώτη φορά ζητεί να ίδθί τον Μαυρίκιο.

Παρ' όλη την άσχήμια του, του ζητά να την παντρευθί. Του λέγει ότι ο πατέρας της γυρεύει να της δώση κάποιον άλλον.

Έκείνος άρνεϊται και ύπόσχεται στον έαυτό του ότι θα ζήση για να έκδικηθί

για τό κακό που τούκαναν.

Ο πατέρας του πέθανε και κληρονομεί τον τίτλο του μαρκησιού και όλα του τά πλούτη.

Στ' άναμεταξύ όμως ο Πέτρος έχει καταλήξει στην Αυστραλία όπου θρήκε μία ύποστηρίξι. Ένας πολυεκατομμυριούχος τον έκαμε διευθυντή στα κτήματά του.

Κι' αυτός έχει ύποσχεθί στον έαυτό του ότι άμα θα γίνη πάρα πολύ πλούσιος θα έπιστρέψι στην Γαλλία να μετρηθί τ' σος πρὸς ίσον, πλούσιος πρὸς πλούσιον με τον μαρκήσιο ντε Ραμπέρ.

Στό Νείγυ των Παρισίων ζή μόνη με τον Μαρσέλ, τό γιοι της Ρόζας ή θεία Κολομπίνα.

Ο νόθος υιός της Ρόζας έχει μεγαλώσει, είναι τώρα είκοσι τεσσάρων έτών, έχει πάρει δίπλωμα δικηγόρου.

Ένα μεράκι όμως τρώγει διαρκώς την καρδιά του.

Δεν ξέρει ποιός είναι ο πατέρας του, και μισεί σχεδόν τη μητέρα του.

Η Ρόζα έρχεται συχνά από τό χωριό, όπου έχει άναλάβει την διεύθυνση των κτημάτων που ο πατέρας της νοικιάζει από τον Ραμπέρ.

Την ημέρα εκείνη την περιμένουν. Έχει άργήσει όμως τό τραίνο και νομίζουν ότι ή Ρόζα θα έλθι τό θράδυ.

Ο Μαρσέλ φεύγει να πάη στη δουλειά του, ή θεία σε μία φίλη της.

Στ' άναμεταξύ όμως έρχεται ή Ρόζα, ή όποια για να περάση την ώρα της, κάθεται στο γραφείο του γιου της και διαβάξει κάποιο φάκελλο, που γράφει άπ' έξω «Αναζητήσις της Πατρίδος».

Είναι μία μελέτη του γιου της. Άνοίγει από περιέργεια και διαβάζει:

«Μία από τις μεγαλύτερες ταπεινώσεις γι' αυτούς είναι να νοιώθουν στο μέτωπό τους γραμμένο ένα επίθετο:

»Νόθα!

»Αν ο πατέρας και ή μητέρα ήρηθήσαν τό παιδί τους, ποιός ξέρει από τί καταγώγια αυτοί να έχουν βγή!

»Αν μονάχα ή μητέρα τό έχη άναγνωρίσει, αυτό σημαίνει ότι τό έκανε από άδυναμια, διότι ή ατίμια θα ήτο άνεπανόρθωτος...».

Η Ρόζα δεν ήθέλησε να διαβάση περισσότερα.

Ξανάκλεισε τό τετράδιο που ήσαν γραμμένα αυτά και άλλα πολλά και τό τοποθέτησε πάλι στη θέση του.

Όστε τό παιδί της έπασχε:

Μέσα στις γραμμές αυτές δεν έξεδηλάνετο παρά μονάχα ο πόνος και τό παράπονο του:

Και είχε δίκιο.

Τό παιδί αυτό μεγαλώσε μέσα στη μοναξιά της θείας Κολομπίνας.

Ποτέ δεν τό είχε φέρει στον τόπο που

γεννήθηκε και δεν έγνώρισε άλλους συγγενείς από τη θεία Κολομπίνα, την όποια στην αρχή έφώναζε μητέρα του, και τη Ρόζα, την όποια έγνώρισε άργότερα ως πραγματική του μητέρα.

Και είχε δίκιο.

Τό παιδί τώρα είχε μεγαλώσει, είχε γίνει άνδρας. Έβγαине στην κοινωνία μ' ένα έπάγγελμα.

Ο Μαρσέλ ήταν τώρα είκοσιτεσσάρων χρονών.

Άλλά δεν έτόλμησε ποτέ να ρωτήσει για τον πατέρα του.

Ποιός ήταν ο πατέρας του;

Και ή Ρόζα άποφασίζει να του άποκαλύψη όλη την αλήθεια.

Τό άπόγευμα έρχεται ή θεία της, ή όποια χαρούμενη της λέγει:

—Διαρκώς και γίνεσαι πιο νέα. Όυτε ρυτίδες έχεις στο πρόσωπό σου. οίντε ίχνος κοπώσεως.

—Ναί, θεία μου.

—Σε θεθαίω, θαρρώ πως βλέπω τη Ρόζα των είκοσι πέντε έτών! Αί τιμές ύπέροχα τό αίμα των Μπρουντέν!

—Φαίνεται πως ή θλίψη με διατηρεί, θεία μου.

—Η θλίψη;

—Άλλοίμονον!

—Εν τούτοις, για σκέψου καλά! Δεν σου λείπει τίποτα. Είμαι γεμάτη εύτυχία...

—Πού είναι;

—Εν πρώτοις είσαι πλουσία... Οι δουλειές σας πάνε ύπέροχα... Ο γιός σου αντί να σοι δώση σκοτούρες, είναι χαριτωμένος, εύγενικός, καλός, μελετηρός! Έκτιμάται από όλον τον κόσμο!

Έχει ένα ύπέροχο μέλλον! Έχει ένα χαρακτήρα ύπέροχο. Τόν ξέρω καλά...

—Γι' αυτό άκριβώς λυπάμαι.

—Έκανα ένα λάθος στη ζωή μου. Αυτό τό λάθος θα με θαραϊνή σε όλη μου τη ζωή.

Η θεία Κολομπίνα κοκκίνισε.

—Ένα λάθος! Καλά, ίσως να έκανες ένα λάθος, αλλά γιατί έπιμένεις να τό θυμάσαι;

Η Ρόζα έκούνησε θλιβερά τό κεφάλι.

—Αί θεία μου! κι' αν πέρασαν τά χρόνια, κι' αν θέλω να λησμονήσω, τίποτα όμως δεν άλλαξε από τη ζωή που έζημουρ γίσαμε μετά τό λάθος μου έκείνο.

Ο πατέρας μου δεν παρουσιάστηκε πια στο χωριό.

Για τό ψώνια στέλνουμε διαρκώς έκείνον τον ύπηρέτη που πήγαινε.

Ο άδελφός μου που ήταν τόσο εύθυμος, μας έγκατέλειψε και άφησε μία θεία κενή μέσα στο σπίτι.

Κι' αυτή ή ζωή θα έξακολουθήση και θα συνεχίζεται, θα διαρκέση για πάντα.

Προσπαθώ να ξεχάσω τό παρελθόν, αλλά δεν τό κατορθώνω. Διαρκώς βρίσκω την άπογοήτευσί...

—Ακόμα και κοντά στο γιο σου;

—Τόν Μαρσέλ;

—Ναί. Και τί έχει;

—Αμφισβάλεις πως ή λύπη της μητέρας του δεν κάνει κι' έκείνον δυστυχί;

—Αυτός δυστυχής; Γιατί λοιπόν;

—Νά, δεν σοι κρύβω, θεία μου ότι πρὸ δλίγου καθόμουν έκεί στο γραφείο. Και είδα κάτι.

—Τί;

Η Ρόζα σηκώθηκε, πήρε τό φάκελλο και τον έδειξε στη θεία της.

—Διάβασε έδω.

Δεν ζτάρχει μεγαλύτερη δυστυχία για ένα νέο όταν νοιώθι ότι στο μέτωπό του

είνε γραμμένη ή λέξις «Νόθος»!

Τήν κύτταξε και έσυνέχισε:

—Αυτά δέν είνε γράμματά του;

—Πράγματι.

—Και σου έκρυβε, θεία μου, όλας τās ανησυχίας του... Λοιπόν άκουσε: Έχω πάρει μιá απόφασι. "Αν έκράτησα τόσον καιρό σιωπή, δέν θα συνεχίσω πιά. Θά μιλήσω.

—Εσύ;

—Ναι, μπροστά σου. Θέλει νά μάθω από ποú βγήκε. Θά τό μάθω. Θά τόν πληροφορήσω από ποιá αδυναμία όφειλει τή ζωή του, πώς ή αδυναμία αυτή έτιμωρήθη και τιμωρείται διαρκώς.

Χαμογέλασε.

—Και τέλος, φαντάζομαι, πώς δέν θα τόν ανησυχή πιά αυτή ή ιδέα τής άγνοίας. Θά μάθω τό όνομα του πατέρα του. Δέν θα ζητήσω συγγνώμην. Θέλω ή εξομολόγησις αυτή νά είνε και ή τελευταία μου τιμωρία μπροστά στο γυίο μου.

Έφερε τό μαντίλι στα μάτια της. Άλλα τά μάτια της δέν είχαν δακρύσει.

Έκαie όμως από τόν πυρετό.

Η θεία της τήν έσφιξε στήν άγκαλιά της και τήν έφίλησε.

—Κλαίς, Ρόζα μου;

—Όχι, θεία μου, αν έκλαια θα ξεαλάφωνα και λιγάκι. Είναι τώρα χρόνια... που δέν μπορώ νά κλάψω... Έχουσα τόσα πολλά δάκρυα άλλοτε.

Ήσυχασε λιγάκι και συνέχισε:

—Απόψε θα τοú τά πώ όλα, κι' έπειτα

θα γυρίσω εκεί κάτω, μέσα στην μοναξιά μου.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΝΑΣ ΒΑΘΥΣ ΠΟΝΟΣ...

Η Ρόζα και ή θεία Κολομπίνα έβγηκαν στον κήπο. Περιπατούσαν ή μία δίπλα στην άλλη με τό κεφάλι θυθισμένο στις σκέψεις τους.

Ξαφνικά ή θεία έρώτησε:

—Και ό Πέτρος τί γίνεται;

—Δέν ξέρω πολλά πράγματα. Ξέρω ότι διευθύνει στην Αυστραλία κάποια μεγάλη επιχείρησι. Ότι τόν υποστηρίζει ένας πολυεκατομμυριοδχος.

»Ας καθήσουμε νά σου διαβάσω ένα τελευταίο του γράμμα που αναφέρει κάτι και για σάς, θεία μου.

Έκάθισαν σ' ένα μπάγκο.

Έθωαλε από τήν τσέπη της ένα γράμμα και διάβασε:

«Αγαπητή μου αδελφή,

»Σου γράφω βιαστικά δυό λέξεις.

»Έφθασα σήμερα τό πρωί στο Μίλμπουρν για νά συνεννοηθώ με τόν κύριο Τούρνερ, ό οποίος με είχε καλέσει τηλεγραφικώς.

»Δυστυχώς ή ύγεια του είνε πολύ άσχημα.

»Έχω μεγάλα συμφέροντα μαζί του και θέλει νά τά ξεκαθαρίσω πριν του συμβή τίποτε.

»Παρέδωσε τή διαθήκη του στο συμβολαιογράφο, ό οποίος μου ανακοίνωσε πολλά ευχάριστα πράγματα, για τά όποια θα τόν ευγνωμονώ για όλη μου τή ζωή.

»Αλλά δέν είνε λίγη ή συμπάθειά του που μου έδειξε τώρα και δεκαπέντε χρόνια, από τή στιγμή που είχα τήν τύχη νά τόν συναντήσω.

»Ελπίζω ότι με τή νέα κατάσταση όπως θα διαμορφωθή, θα μπορέσω νά έλθω στην Εύρώπη και νά εκπληρώσω τήν παληά μου επιθυμία όπως τό ήθελα.

»Η καρδιά μου θα χτυπά που θα περάσω τό κατώφλι του σπιτιού που γεννήθηκα, τό Μπουτερός.

»Ελπίζω τό ταξίδι μου νά γίνη γρήγορα.

»Έχω πολλούς λόγους νά τό έπισπεύσω

»Έχομε νά ποúμε άναμεταξύ μας πολλά μυστικά.

»Γράψε μου άμέσως μόλις λάβης τό γράμμα μου, και γράψε μου τί γίνεσθε όλοι σας: ό πατέρας, ή θεία μου ή Κολομπίνα, έπίσης ό αγαπημένος της Μαρσέλ.

»Πάντως αν πάς νά δής τή θεία μου στο Νείγν φίλησέ την τρυφερά έκ μέρους μου, γιατί δέν μάς έγκατέλειψε τις κακές ήμέρες που περάσαμε.

»Φίλησέ μου έπίσης τό Μαρσέλ, τό άθώο αυτό πλάσμα, τό όποιο σε παρακαλώ, ν' αγαπάς, αγαπη-

μένη μου αδελφή.

»Ναι, νά τόν αγαπάς, παρ' όλους τούς πόνους που υποφέρεις.

»Α! Ρόζα μου, τίποτε δέν υπάρχει καλύτερο στη ζωή από μιá οικογενειακή συνοχή.

»Η οικογένεια είνε τό μεγαλύτερο καταφύγιο στ ν κόσμο.

»Ας έλπισουμε ότι τις τελευταίες ήμέρες τής ζωής μας θα τις περάσουμε, τουλάχιστον, συγκεντρωμένοι, ένωμένοι, ευτυχισμένοι.

»Γράφω δίπλα στο δωμάτιο ενός έτοιμοθανάτου.

»Ο θάνατος πλησιάζει. Ο θάνατος, ό όποιος έρχεται νά πάρη κάποιον για νά δώση τή μεγάλη ζωή σε μένα.

Σέ φιλώ

Ο αδελφός σου

ΠΕΤΡΟΣ ΜΠΡΟΥΝΤΕΝ»

Η θεία ψιθύρισε:

—Αλλάξε πολύ ό Πέτρος.

—Νομίζεις;

—Έτσι θλέπω... Πού είνε εκείνος ό θίαιος, ό σκληρός χαρακτήρας του...

»Όταν ήρθε ή ώρα του δείπνου τήν περίμενε μιá έκπληξις.

»Ηρθε ό Μαρσέλ.

Μόλις αντίκρυσε τή μητέρα του έκλονίσθη.

Έκείνη τόν πήρε στήν άγκαλιά του.

Έκείνος τή φίλησε.

Η θεία για νά άποτελειώση τή συγκίνησι, είπε.

—Τό τραπέζι μάς περιμένει... πάμε.

Και γυρίζοντας προς τόν Μαρσέλ, είπε:

—Πάμε, γιατί ή μητέρα σου έχει νά σου έμπιστευθή σοβαρά πράγματα

Έκείνος έρίγησε.

Μόλις έκάθισαν στο τραπέζι, ή θεία τόν έρώτησε:

—Ενοίκιασες τό διαμέρισμα που μου έλεγες, Μαρσέλ;

—Ναι, θεία μου.

—Σ' άρέσει;

—Πάρα πολύ.

Κι' άρχισε νά τό περιγράφει. Ήταν ό,τι έπρεπε για ένα νέο δικηγόρο.

—Ακριβό;

—Φτηνό.

—Εγώ και ή μητέρα σου θα σου τό επιπλώσουμε. Θέλουμε νά είσαι ευτυχής, ευχαριστημένος. Είνε ή πρώτη φορά που θα με ληψής. Σε είχα συνηθίσει κοντά μου, αλλά τί νά γίνη. Πρέπει νά κυτάξεις τή δουλειά σου. Οι πειλάτες δέν μπορούν νά έλθουν έδω στην έξοχή.

Έκείνος τότε τήν διεβεβαίωσε ότι μόνο τήν ήμέρα θα έμενε στο διαμέρισμα αυτό, τό θράδυ θα έρχόταν νά έτρωγε μαζί της.

Μετά τό δείπνο, ό Μαρσέλ έπήγε στο δωμάτιό του.

Τότε ή Ρόζα είπε στη θεία της:

—Πρέπει νά τοú μιλήσω.

—Επιμένεις;

—Ναι.

Τότε ή θεία έπήρε τή Ρόζα από τό χέρι και τήν ώδήγησε προς τό γραφείο του Μαρσέλ.

—Μαρσέλ, τοú είπε, ή μητέρα σου θέλει νά σου μιλήση.

—Είνε ανάγκη... τώρα;

—Ναι.

Τότε ή θεία έπήρε τή Ρόζα από τό χέρι και τήν ώδήγησε προς τό γραφείο του Μαρσέλ.

—Μαρσέλ, τοú είπε, ή μητέρα σου θέλει νά σου μιλήση.

—Είνε ανάγκη... τώρα;

—Ναι.

Τότε ή θεία έπήρε τή Ρόζα από τό χέρι και τήν ώδήγησε προς τό γραφείο του Μαρσέλ.

—Μαρσέλ, τοú είπε, ή μητέρα σου θέλει νά σου μιλήση.

—Είνε ανάγκη... τώρα;

—Ναι.

Τότε ή θεία έπήρε τή Ρόζα από τό χέρι και τήν ώδήγησε προς τό γραφείο του Μαρσέλ.

—Μαρσέλ, τοú είπε, ή μητέρα σου θέλει νά σου μιλήση.

—Είνε ανάγκη... τώρα;

—Ναι.

Τότε ή θεία έπήρε τή Ρόζα από τό χέρι και τήν ώδήγησε προς τό γραφείο του Μαρσέλ.

τώρα και τόσα χρόνια!

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

—Μαρσέλ, άρχισε ή Ρόζα. Έν πρώτοις πρέπει νά σου ζητήσω συγγνώμη για μιá άδιακρισία μου.

»Όταν ήρθα τό πρωί, κι' έμπήκα μόνη έδω στο δωμάτιό σου, στάθηκα σ' αυτό τό γραφείο. Έκεί επάνω υπάρχει ένας φάκελλος. Είδα τόν τίτλο και έτόλμησα νά τόν άνοίξω. Είδα μιá μελέτη περιπατρήτος, έτσι;

—Ναι.

—Λυπάμαι πολύ... αλλά όπως γράφεις, δέν υπάρχει μεγαλύτερη τυραννία από τό παιδί που δέν γνωρίζει τόν πατέρα του. Λοιπόν, έφόσον ήσουν μικρός μπορούσα νά σου τό κρίνω. Τώρα μεγάλωσες... Είνε καίριός... Είνε καθήκον μου..

—Μητέρα...

—Πρέπει...

Σιώπησε μιá στιγμή κι' έπειτα άρχισε. Δέν γνωρίζεις τόν πύργο του Μπλαν-υλάντ ούτε τό κτήμα μας Μπουτορός.

»Στόν πύργον αυτό άνήκει όλη ή περιφέρεια, όλα τά κτήματα και τό δικό μας. Αυτοί που έχουν τόν πύργο είνε πάρα πολύ πλούσιοι. Όνομάζονται μαρκήσιοι ντε Ραμπέρ. Είνε ένα από τά πιο παλιά και μεγαλύτερα όνόματα τής Γαλλίας. Τό κτήμα τό δικό μας θρικόταν ήδη πρό έτών στην υπηρεσία των Ραμπέρ. Λεγόμαστε Μπρουντέν. Και ή θεία μου από δώ είνε μιá Μπρουντέν.

Σταμάτησε μιá στιγμή νά αναπνεύση και κατόπιν συνέχισε:

—Ο πατέρας μου με είχε κλείσει στη σχολή των καλογραιών. Όταν έβγήκα, ήμουν δεκάξη έτών.

»Ημουν νέα και ζωρή. Δέν ξέρω αν ήμουν ώραία. Ξέρω ότι μιá μέρα ένας άνθρας στόν όποιο δέν μπορούσαμε νά κλείσουμε τήν πόρτα μας και ό όποιος μ' έγνώριζε από μικράκι, ήρθε και μου τό έπαι.

»Αυτός ό άνθρωπος όμως είχε και μιá σχετική πείρα. Προπάντων όταν ό άντρας είνε εκατομμυριοδχος και ζή στο Παρίσι, άποκτά πείρα. Ήταν τριάντα έτών, πλουσιώτατος, νέος και γόης.

»Ερχόταν στόν πύργο τήν εποχή του κυνηγού. Έρχόταν στο σπίτι νά μάς θλέπη, κι' έμενε πολλές ώρες κουβεντιάζοντας μαζί μου.

»Συναντιώμεθα κι' έξω από τό σπίτι και κάναμε περιπάτους. Ημαστε δυό καλοί φίλοι.

»Όμολογώ πως αν πώ ότι δέν μου άρεσε, θα πώ ψέματα.

»Πάντως έπειτα από τόσα χρόνια σχεσεων, τόν αγαπάω.

»Όμολογώ τά πράγματα όπως είνε και όπως έγιναν.

»Κανείς δέν υπωπτευόταν τίποτα τό κακό, ούτε κι' εγώ.

»Μονάχα ό Πέτρος, ό αδελφός μου, δυσχεστείτο από τις συχνές επισκέψεις του ανθρώπου αυτού στο σπίτι μας.

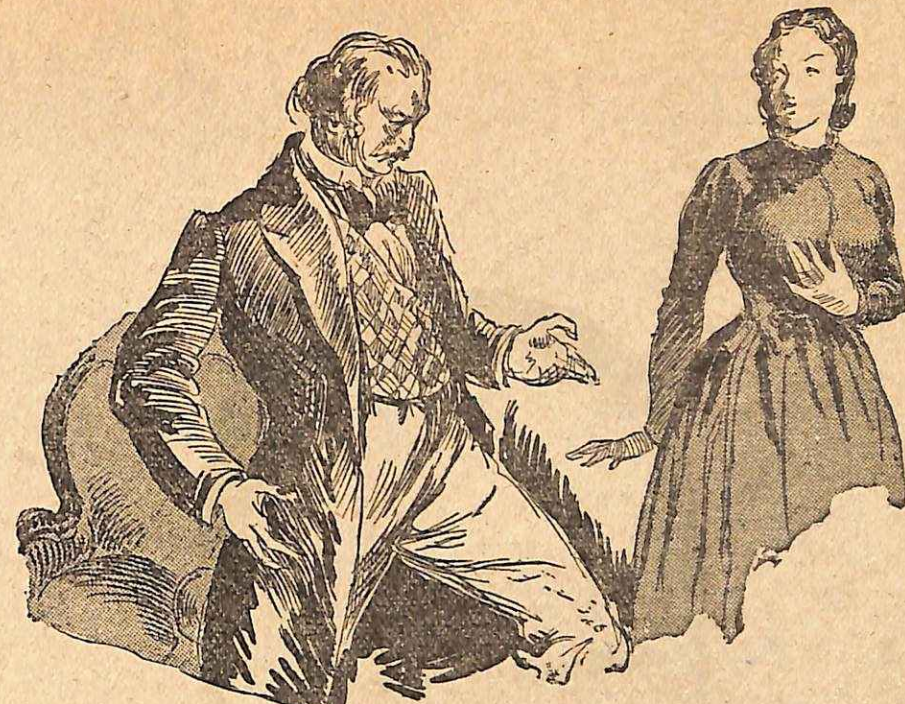
»Μιá μέρα που με βρήκε μόνη έξω στην έξοχή, δέν είνε ανάγκη νά σου πώ τί έγινε, τό καταλαβαίνεις.

»Επάλαιψα πολύ νά άποφύγω τό μοιραϊόν.

»Αλλά ήταν ό πιο δυνατός, κι' εγώ ήμουν πολύ αδύνατη για νά διαφύγω.

»Δέν ζητώ νά δικαιολογηθώ, ούτε νά κατηγορήσω. Έξηγώ άπλούστατα τί συνέβη.

»Θυμάμαι όμως άκόμη τή σκηνή του νικητού όταν ξαναβέθηκε στο άλογό του κι'

Η Ρόζα έθωαλε τόν πατέρα της μόνη όταν έπρόκειτο νά μιλήσουν για τούς λογαριασμούς του κτήματος.

έφυγε μ' ένα χαμόγελο στα χείλη. Μου έπαι:

—Από δώ και έμπρός ό,τι κι' αν κάνης, είσαι δική μου! Θα ξαναδωθούμε!

Γελάστηκε.

»Για μιá στιγμή ή συμπάθειά μου μετέτράπη σε μίσος. Για μένα όλα τελείωσαν πλέον γι' αυτόν.

»Επέρασα φοβερές ήμέρες.

»Όταν ήρθες στόν κόσμο, ό πατέρας μου έδήλωσε ότι δέν ήθελε νά σε ξέρη. Δέν είχα τή δύναμη νά σε υπερασπισθώ.

»Όταν ή θεία μου σε πήρε, δέν θυμούμαι μάλιστα αν σου έδωσα ένα φιλή.

Και κατέληξε:

—Αυτή είνε όλη ή αλήθεια.

Κανείς δέν έτόλμησε νά προφέρη λέξι.

»Επειτα από λίγο συνέχισε:

—Υπέφερα τέσσερα δόλκληρα χρόνια για τήν ντροπή μου. Ήδη ή μητέρα μου δέν μπόρεσε ν' άνθέξη και πέθανε ή δυστυχήμένη. Πόσες φορές δέν σκέφθηκα νά πάω στο Παρίσι. Νά φύγω από τό σπίτι Νά πάω νά τόν βρω και ή νά μείνω μαζί του ή νά χαθώ.

»Τέλος μιá μέρα μου έστειλε ένα γράμμα. Ζητούσε μιá έπείγουσα συνάντησι εκεί όπου είχαμε ιδωθή για τελευταία φορά. Ναι, ήθέλησα νά τόν δω κι' εγώ για νά πάρω μιá τελευταία απόφασι.

»Θά με κατηγορήσης γιατί δέχτηκα νά πάω νά δω έναν άνθρωπο τόν όποιον, όπως σάς είπα, μισούσα.

»Αλλά σκέφθηκα:

—Ίσως νά τόν πείσω νά άναγνωρίση τό παιδί του. Γιατί νά μη τό πετύχω αυτό;

»Πού βασίζόμουν γι' αυτό;

»Στά διάφορα τρυφερά γράμματα που έξακολουθούσε νά στέλνη στο διάστημα των τεσσάρων έτών.

»Επήγα. Αλλά δέν ήμουν μόνη. Δέν ξέρω πως ό Πέτρος είχε πληροφορηθή αυτό τό ραντεβού και κρύφθηκε εκεί κοντά.

Και άκουσε ό,τι μου είπε:

»Τί μου είπε; Τί με ήθελε; Μ' έγέμισε ύποσχέσεις. Ασφαλώς ψευτικές. Διότι ενώ μου προσέφερε χρήματα και κατοικία στο Παρίσι, παντρευόταν ταυτόχρο-

νως νομίμως κάποιον άλλη..

»Ανήθηκα. Έφυγα άπελπισμένη γιατί δέν έπέτυχα εκείνο για τό όποιον είχα πάει.

»Όλ' αυτά τά άκουσε και ό Πέτρος. Μόλις έφυγα, παρουσιάστηκε μπροστά του και τοú έφραξε τό δρόμο.

»Ήσαν δυό θανάσιμοι έχθροί. Ο ένας από τούς δυό, όπως θα κατάλαδες, ήταν ό Μαρτίκιος ντε Ραμπέρ. Αυτός ήταν και ό πατέρας σου, Μαρσέλ.

»Λοιπόν, μιá άγρια και τρομερή πάλη διεξήχθη μεταξύ των.

»Αποτέλεσμα: Ο κόμης έτραυματίσθη σοβαρώτατα. Από τότε ό κόμης, δέν έχει παρουσιασθή σε άνθρωπο. Είνε παραμορφωμένος, άνάπηρος χρόνια πολλά πέ- ρασε ανάμεσα στα χέρια των γιατρών. Ή ζωή του είνε κατατρεγμένη, όπως και ή δική μου.

»Αφ' ότου πέθανε ό πατέρας του και κληρονόμησε τόν τίτλο του μαρκησιού και όλη τήν περιουσία του, δέν βγήκε διόλου από τό μέγαρό του τής όδου Σάν Πέρ. Μονάχα τή νύχτα και κρυφά. Έτσι τουλάχιστον λένε.

»Έχουν περάσει είκοσι χρόνια από τότε. Δέν τόν είδα διόλου.

»Νομίζω μάλιστα ότι ή έκδίκησις του Πέτρου δέν είχε περιορισθή μονάχα σ' αυτό.

»Πάντως αυτή τήν στιγμή άκόμη, ή έκδίκησις θα βράξη μέσα στο αίμα του ανθρώπου αυτού, ό όποιος άνομάζετο «Μαρτίκιος Μαρτίκιος».

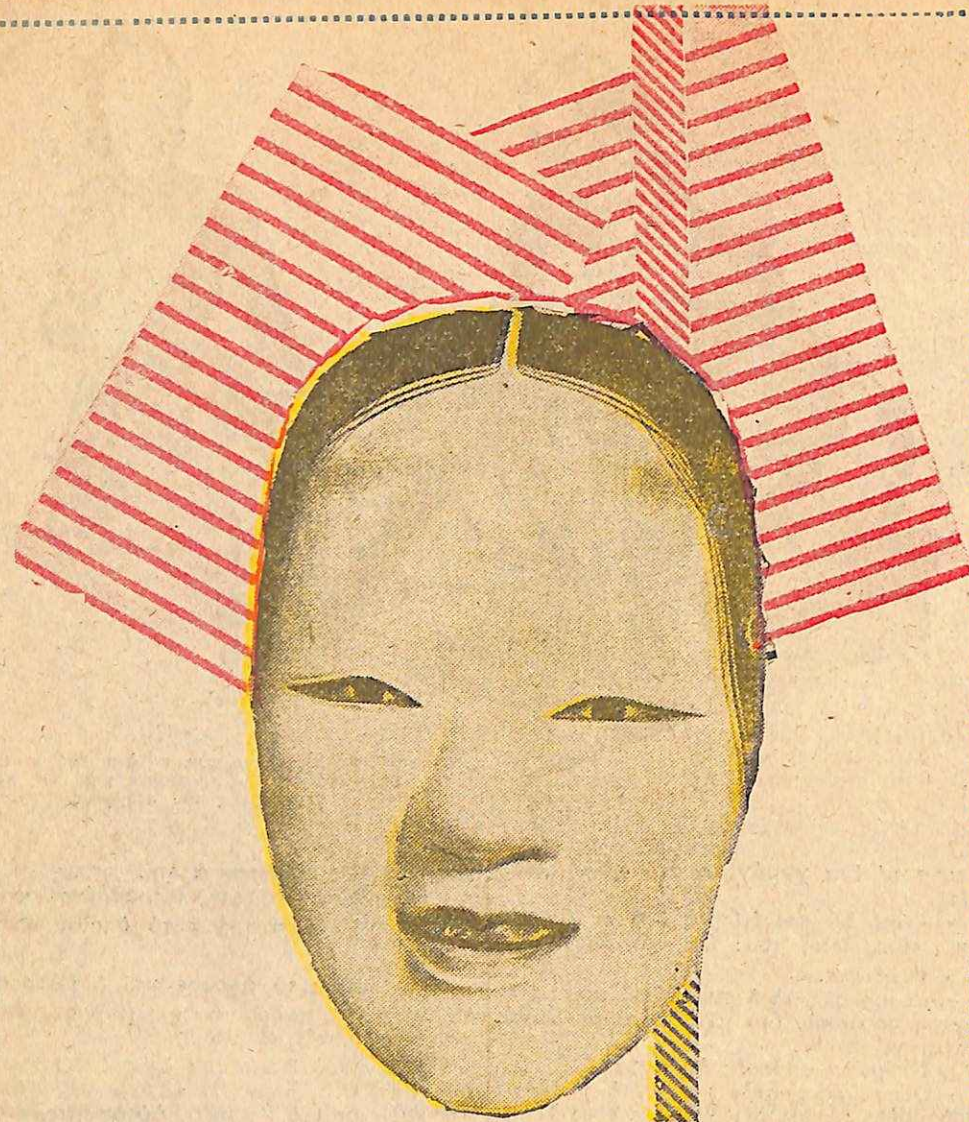
»Η μόνη συντροφιά του στο μέγαρο, είνε μιá θεία του ή όποια υποδαυλίζει τήν έκδίκησί του.

»Η Ρόζα σταμάτησε μιá στιγμή. Έπειτα ξανάρχισε με περισσότερη ζωηρότητα.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 55

ΓΙΑΤΩΝΕΖΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

ΓΙΑ ΛΑΜΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Περισσότερο από κάθε άλλον λαό, οι Γιαπωνέζοι είναι εκείνοι που πιστεύουν στα φαντάσματα και τα «άερικά». Γι' αυτό οι λαϊκοί θρύλοι τους είναι άπειροι και τα μέτρα λαμβάνονται από τους άποικους κατοίκους της χώρας του 'Ανατέλλοντος 'Ηλίου άκέρμη περισσότερα.

Τά κυριότερα «πνεύμαα του κακού» που ταραίζουν τη φαντασία των Γιαπωνέζων είναι δύο — ή Γιοϋ 'Αράι Χάνια και ο Ρό Κούρ 'Οκούμπι! 'Η πρώτη είναι η πιο άκαρδη στρίγγλα που τυραννίζει τους άνδρες, και ο δεύτερος είναι ένας άποτρόπαιος έκδικητικός δράκος που σκοτώνει τις γυναίκες. 'Η Γιοϋ 'Αράι Χάνια είναι μία πεντάμορφη στο σώμα γυνή γυναίκα, που κάθε της χέρι και πόδι καταλήγει σ' ένα τεράστιο σιδερένιο, σουβλερό νύχι. Βγαίνει κάθε άφэгγαρη νυχτιά μέσα από τ' άσκέπαστα πηγάδια ή κι' από τὰ θεμέλια των σπιτιών όταν πεθάνη κα- νέννας. 'Εχει τὸ κεφάλι σκεπασμένο από πυκνά μαλλιά και τὰ μάτια της είναι μικρά σαν δυό γυάλινες χάντρες, με μιάν ιδιότητα όμως υπερφυσική: Οί θολβοί τους είναι κρεμασμένοι έξω από τις κόγχες από ένα νεύρο χοντρό και πολύ ευκί-

νήτο. Τὰ μάτια λοιπόν αυτά βγαίνουν από τις κοιλότητες σαν κεφάλια δυό φιδιών και τεντώνονται κυττώντας γύρω τριγύρω να αντιληφθούν αν όλοι κοιμούνται. Κάθε βολβός ματιού της στρίγγλας Γιοϋ 'Αράι Χάνια μπορεί να βγῇ έξω από τὸ σώμα της μέχρι 25 και 30 μέτρα!

Όταν ή πεντάμορφη, αλλά και τερατώδης γυναίκα δῇ κάπου ότι κοιμούνται άνδρες, ξεδιαλέγει τὸν πιο ὡμορφο και σταλάζει με τὸ μάτι ἑπάνω στο μέτωπό του ένα δάκρυ. 'Η σταγόνα αυτή άποκοιμίζει τὸν άνθρωπο ή μάλλον τὸν ρίχνει σ' ἕναν ἐπιθανάτιο λήθαργο. Σὲ λίγο, όταν τὸ δάκρυ άπλώσῃ και άπορροφηθῇ από τὸς πόρους τοῦ δέρματος, ή πόρτα της κρεβάτοκάμαρας τοῦ θύματος άνοίγει διάπλατα — άκόμα κι' όταν είναι μανταλοκλειδωμένη! — και ή στρίγγλα χύνεται ἑπάνω στὸν άντρα και τοῦ ρουφάει τὸ αίμα, φωνάζοντας και ούρλιάζοντας ὕστερικά!

Ένας Γιαπωνέζος ζωγράφος, ο 'Οκιο-Λῆ, παρενῆρθε μία φορά σ' ένα τέτοιο θέαμα: Στὴ διπλανή του κάμαρα μιάς φτωχικής πολυκατοικίας τοῦ Τόκιο, όπου ἔ- μανε, ένα άφэггαρο βράδυ ή Γιοϋ 'Α- ράι Χάνια χύθηκε να πιῇ τὸ αίμα ενός νέου που εἶχε νοικιάσει τὸ ἴδιο δωμάτιο,

μέσα στο ὁποῖο μόλις πρό τριῶν ἡμερῶν εἶχε πεθάνει κάποιος άλλος.

Ο ζωγράφος, από τὰ ούρλιαχτά της στρίγγλας ξύπνησε, μὰ ἀντὶ νὰ ξεορκιστῇ —όπως κάνουν όλοι οἱ Γιαπωνέζοι όταν άκούσουν φωνές τῇ νύχτα— από περιέρ- γεια ανέβηκε σὲ μιά καρέκλα και εἶδε από τὸν φεγγίτη της μεσόπορτας τὸ φάν- τασμα νὰ ρουφά τὸ αίμα τοῦ γείτονά του... Όταν ξημέρωσε εἶχε τὴν κακή ἰ- δέα νὰ ζωγραφίσῃ τὴν Γιοϋ 'Αράι Χάνια ὅπως τὴν εἶχε δῇ, και νὰ δώσῃ ἕνα αντί- γραφο της εἰκόνας σὲ ἕνα περιοδικό γιὰ δημοσίευσαι, ἀντὶ άδροτάτης φυσικά άμοι- βῆς. Τὸ ἴδιο ὅμως θράδυ, από τὸ πρωτό- τυπο της εἰκόνας, πού ἑκράτησε, βγήκε ή κακία ψυχή της στρίγγλας και... θὰ τὸν ἔπνιγε άσφαλώς αν ὁ 'Οκιο Λῆ δὲν ἦταν ...Σαββατογεννημένος —και τὸς γεννη- μένους τὸ Σάββατο εἶνε άνίσχυρη νὰ πνί- γῃ ή πεντάμορφη αὐτὴ στρίγγλα.

Ο Ρό Κούρ 'Ακούμπι, ὁ άποτρόπαιος δράκος πού κυνηγάει τις γυναίκες—με- γάλες ή και κοριτσάκια — εἶνε κι' αὐτός πολὺ αίμοχαρής! 'Εχει όμως ἑντελῶς ἀν- τίθετη ἐμφάνισι από τὴν καλλιγραμμη Γιοϋ 'Αράι Χάνια, ὄντας καμπούρης και μακρὺλέλεκας. Εἶνε ἑπίσης φαλακρός και τὰ μάτια του δείχνουν σὰ ματωμένα. Αὐ- τὸ τοῦ συνέβη από τὸ νύχι τοῦ δεξιοῦ πο- διοῦ της Γιοϋ 'Αράι Χάνια, πού εἶνε ὁ με- γαλύτερός του ἑχθρός. Συναντηθήκανε μιά φορά στο δρόμο τῇ στιγμῇ πού ὁ Ρό Κούρ 'Οκούμπι πείραζε μιά φτωχιά γυ- ναίκα, ή ὁποία κρατοῦσε ἕνα ὡμορφο ά- γοράκι στὴν ἀγκαλιά της.

Η Γιοϋ 'Αράι Χάνια ζήτησε τότε τὸ παιδάκι από τὸν Ρό Κούρ 'Οκούμπι και καθὼς αὐτός ἀνήθηκε ἔπειδῃ διψῶσε γιὰ πολὺ αίμα, τασκώθηκαν και ή στρίγ- γλα χτύπησε τὸν δράκο στὰ μάτια και τοῦ τὰ μάτωσε. Αὐτός πάλι της ξεερρίζωσε τὰ δικά της! 'Από τότε ὁ Ρό Κούρ 'Ο- κούμπι ἔχει πάντα τὰ μάτια του ματωμέ- να και ή Γιοϋ 'Αράι Χάνια τοὺς θολβοὺς χυμένους ἔξω από τις κόγχες!...

Ο Ρό Κούρ 'Οκούμπι ἔχει κι' αὐτός χέρια σουβλερά και πολὺ δυνατά. 'Εχει ἑπίσης δώδεκα σειρές δόντια και στο φα- λακρό του κεφάλι ὑπάρχει ἕνα μεγάλο κέρατο πού τρυπάει και σπάει τὰ πάντα. Τίποτα δὲν μπορεί ν' ἀντισταθῇ στο χτύ- πημα τοῦ σιδερένιου του κέρατος όταν ἐ- πιτίθεται.

Η παράδοσις λέει πὼς ή Γιοϋ 'Αράι Χάνια ἦταν γυναίκα τοῦ Ρό Κούρ 'Οκού- μπι και πὼς ζοῦσαν ἐδῶ και χιλιάδες χρό- νια ἀγαπημένοι και εὐτυχείς. Ένα θρά- δυ όμως ένας φίλος τους εἶπε στὴν Γιοϋ 'Αράι Χάνια πὼς ὁ άντρας της τὴν άπατᾷ με μιά παντρεμένη τῇ Τσούε Λύν.

Η Γιοϋ 'Αράι Χάνια ἔτρεξε στο σπίτι της ἄλλης και τὴν ρώτησε: 'Η Τσούε Λύν, θέλοντας νὰ τὴν πειράξῃ, της εἶπε πὼς ἦταν ἀλήθεια και αὐτὸ ἔκαμε ἔξω φρε- νῶν τὴ σύζυγο.

Τὸ ἴδιο βράδυ, από πείσμα γιὰ νὰ ἐκ- δικηθῇ τὸν άνδρα της, παραδόθηκε στὸν πρῶτο τυχόντα...

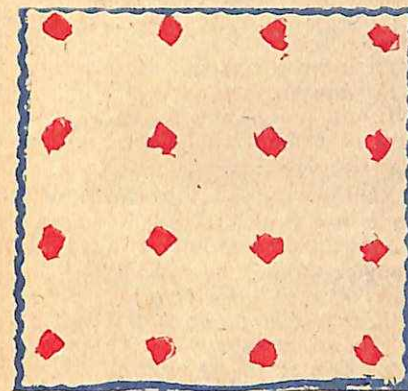
Ο Ρό Κούρ 'Οκούμπι τῶμαθε και τὴν σκότωσε, αὐτοκτονώντας άμέσως κι' ὁ ἱ- διος. Στὸ ψυχorraγῆμά τους όμως ἐξη- γήθηκαν κι' ἀνακάλυψαν ὅτι εἶχαν πέσει θύματα συκοφαντίας.

Δυστυχῶς ἦταν άργά! Βρυκολάκιασαν στὶς 7 μέρες, κι' άποφασισμένοι νὰ ἐκδι- κηθοῦν, ἐπιστρέφουν ἔκτοτε ὅλα τὰ θρά- δυα από τὰ τάρταρα και ξεσπᾶνε τὸ μῆ- σος τους—ή Γιοϋ 'Αράι Χάνια σ' ὅλους τοὺς άνδρες—κι' ὁ Ρό Κούρ 'Οκούμπι σ' ὅλες τις γυναίκες... Σάν φαντάσματα ὁ- μως δὲν γνωρίζονται και μάλιστα μισοῦν- ται άγρια ὕστερα από τὸ ἐπεισόδιο πού ἀλληλοδῶλανε τὰ μάτια τους!...

Ο ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΤΟΥ ΔΙΧΩΣ ΝΑ ΧΑΣΕΤΕ ΚΑΙΡΟ

Δίχως νὰ χάσετε καιρό

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ τετράγωνο ὑπάρχουν 16 μαύρα σημεῖα, τὰ ὁποία πρὸκειται

νὰ ἑνώσετε με 6 εὐθείες γραμμὲς δι- χως νὰ σηκώσετε διόλου τὸ μολύβι οὔ- τε νὰ ξεναπεράσετε από τὸ ἴδιο μέρος.

Τὰ παραδύρα

Νά, ἕνα παλῆδ πρόβλημα ἑντελῶς ά- πλὸ πού δυσκόλεψε συχνά πολλοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη πρὸς λύσιν.

Τὸ μοντερινίζομε λιγάκι:

Ο κτηματίας Γιάννης άγόρασε ἕνα αὐτοκίνητο, κι' άποφάσισε νὰ φτιάξῃ μιά παλῆδ άποθήκη σὲ γκαράζ.

Τὰ ἔξοδα δὲν ὄα εἶνε πολλά, ή στέγη εἶνε γερή, οἱ τοίχοι δυνατοί, ή πόρτα άρκετὰ φαρδειά.

Ένα μονάχα πράγμα εἶνε άσχημο. Τὰ παράθυρα δὲν δίνουν πολὺ φῶς.

Έπὶ δεκαπέντε ἡμέρες ἔψαχνε νὰ βρῇ μιά λύσι οἰκονομική.

Τέλος ἕνα πρῶτῃ εἶπε στο γέρο ὑπη- ρέτη του τὸν Φρανσουά.

—Εὐρηκα. Εὐρῆκα τὸν τρόπο νὰ ἔχω τὸ διπλάσιο φῶς δίχως τὰ παράθυρά μου νὰ γίνουν οὔτε φαρδύτερα οὔτε ψηλότερα. 'Αρχίζω τὴ δουλειά.

Δύο ἡμέρες αργότερα ἔγινε. Μπορείτε νὰ μᾶς πῆτε πὼς ἦσαν τὰ παράθυρα πρὶν και πὼς τώρα;

ΛΥΣΙΣ

Ο ΓΡΑΜΜΟΓΡΙΦΟΣ

Νὰ πὼς πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ σχη- ματισθῇ τὸ σχέδιο αὐτὸ σὲ Χ.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΣΜΑ

Εὐκόλο εἶνε νὰ κοπῇ τὸ τυρί, με τρεῖς μαχαιριές.

Μὲ τὴν πρώτη μαχαιριά χωρίζεται στὰ δύο.

Μὲ τὴ δεύτερη στὰ τέσσερα και ή τρίτη μαχαιριά θὰ δοθῇ στο πάχος κι' ἔτσι θὰ γίνῃ ὀκτῶ κομμάτια.

Πὼς νὰ γινετα Ννέτεκτιβ

ΤΟ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

Σὰς δίνομε μέσα από ἕνα χαρτοφυλά- κιο τὴν κατάθεσι γιὰ ἕνα δυστύχημα.

Ο ΜΥΝΗΤΗΣ: Σταμάτησα με τὸ αὐ- τοκίνητό μου δεξιά με τοὺς φανούς ά- ναμμένους. 'Ημουν ἑτοιμος νὰ βάλω μπρὸς τὴ μηχανή όταν ἔν' αὐτοκίνητο μ' άναποδογύρισε και μ' ἔρριξε στο χαντάκι.

Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ: 'Ηταν πολὺ σκοτεινὰ και τὸ αὐτοκίνητο τοῦ κυρίου Γρηγοριάδη δὲν ἦταν φωτισμένο. Δὲν μπόρεσα νὰ τ' άποφύγω.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΜΠΕΙΡΟΓΝΩΜΟ- ΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ. Ζ η μ ί α ι : Αὐτο- κίνητον άχρηστον, αξία δραχ. 30.000. 'Απ' αὐτὰ πρέπει ν' άφαιρεθῇ τὸ προῖον

της πωλήσεως τῶν ἔξῃς ἑξαρτημάτων: 2 καινουργῇ λάστιχα, 1 τάν—σάντ, ἕνας φάρος κι' ἕνα σασκκίδιο ἔργαλεία.

Γνωμοδοτῶ ὅτι τὸ φταίξιμο εἶνε τοῦ Γρηγοριάδη.

Γιατί;

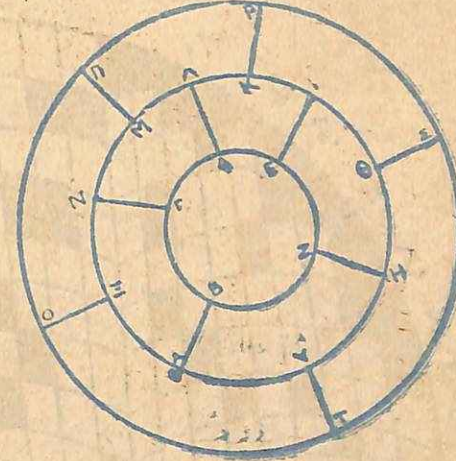
ΛΥΣΙΣ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Πρόκειται γιὰ αὐτοκτονία. Διότι αν τὸν ξανακρεμοῦσε κάποιος γιὰ νὰ ξε- γελάσῃ τοὺς άλλους ὅτι κρεμάστηκε μόνος του, τότε θὰ τέντωνε τὸ σκοινὶ και θὰ τὸν τραβοῦσε μάλιστα πολὺ ψηλά.

Τὸ δρομολόγιο

Αὐτὸ τὸ σχέδιο πού βλέπετε στὴν εἰ- κόνα εἶνε μιά συνοικία, οἱ κυκλικές

γραμμὲς εἶνε δρόμοι και τὰ γράμματα εἶνε σπίτια.

Λοιπόν, μπορείτε νὰ μᾶς πῆτε πὼς θὰ κατορθώσῃ ἕνας διανομεὺς νὰ μοιράσῃ τὰ γράμματά του κατὰ σειρὰν από τὸ Α μέχρι τὸ Υ δίχως νὰ περάσῃ δύο φο- ρές από τὸ ἴδιο σπίτι;

ΦΩΝΗΕΝΤΟΛΙΠΟΝ

Συμπληρώσατε εἰς τὸ κάτωθι τὰ φω- νήεντά του.

τ—κλ—κπς—κντ

Βάσις της πραγματικής θεωρίας είναι τὸ ὕγιες δερμα, τὸ ὁποῖον δ' άποκτήσετε μόνον διά της καταλλήλου χρήσεως κρέμας νυκτός πρὸ της κατακλίσεως και ὅχι τὸν διαφόρων κρεμῶν ἡμέρας, αἵτινες προσδίδουν στο πρόσωπό σας μιά προσωρινή καλή ἐμφάνισι.

Δὲν φαντάζεσθε τὴν άμεσον δελτίωσι πού θὰ ἐπιτύχητε χρησιμοποιεῖσαι διά τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου σας τὴν ΚΡΕΜΑΝ ΝΥΚΤΟΣ ΣΚΙΝ ΘΟΥΝΤ

GEORGE

διά καλῆς ἐντιμῆς ὥστε νὰ ὑποδοθήσθε τὴν εἰσχώρησι της στο δερμα και καθάρισον τοῦ πόρους καθιστῶσα τὴν ἐπίδερμίδα λείαν και ελαστικὴν και προλαμβάνουσα τὴ πρόωρον ρυτίδωσι.

Δοκιμαστικὰ σωληνάρια κρέμας μετὰ της σχετικής βιβλιογραφίας και οἱ 10 χρωματισμοὶ πούδρας τοχυδρομῶνται τὸ άποστέλλονται δραχ. 6 εἰς γραμματοῦσμα.

Τιμὴ δόξου δραχ. 60, σωληναρίου 25.

Γεν. Άντιστ. Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀσθενείας 2, Τηλ. 20-918

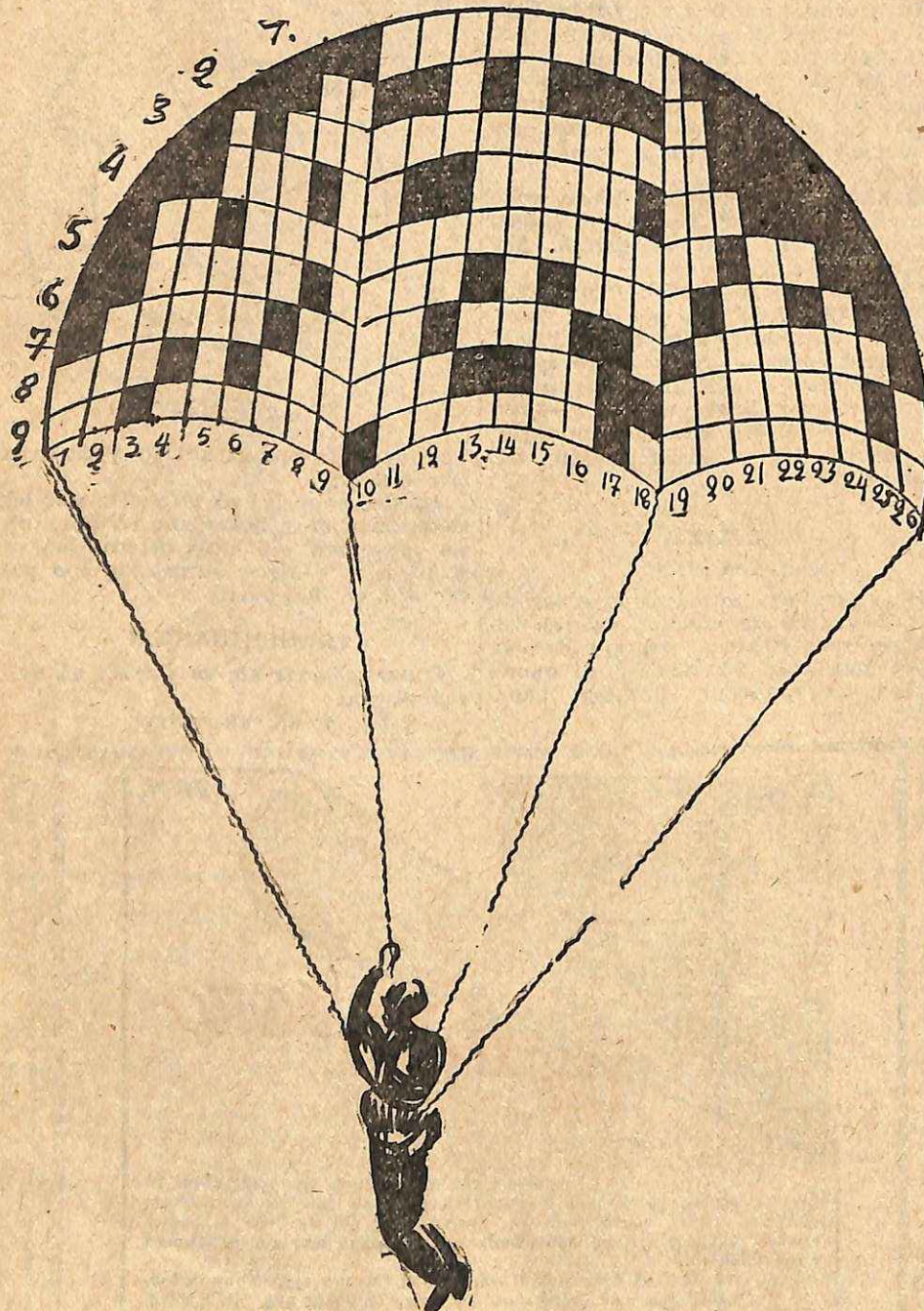

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Κανονικός δρος Α. των 'Αθηνών.
2. Γαλλικόν γράμμα.— 'Αρθρον.
3. 'Η «ἀγγραμματοσύνη» (καθ.).
4. 'Αγγλικόν μικρόν ὄνομα.— Γράμμα.

5. Ἀστρονόμος καὶ κομήτης. Τὰ ἔχουν τὰ ἄνθη ἀλλὰ καὶ τὰ... ἄλογα.
6. Διότι. Ποσοτικὴ ἀντωνυμία.— 'Αριθμός.— Αἰσχροκέρδεια.
7. 'Αριθμός.— Τὸ μὴ ἔχον ἀρχὴν οὐτε τέλος.— Τὰ κατεσκευασμένα ἐξ ἐνὸς με-

8. σέσιν με τὴν γλῶσσαν.
9. Σκληρὰ καὶ στιλπνὴ οὐσία καλύπτουσα τὸ ἐσωτερικὸν τῶν μαργαριτοφόρων ὀστράκων.
10. Στρατιωτικὸς βαθμός.
11. Διαθεβαίσις διδομένη δι' ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ.
12. Φωνὴ πτηνοῦ.— Βυζαντινὸς φθόγγος.— Εὐρωπαϊκὸς φθόγγος.
13. Λίμνη τῆς 'Αρμενίας.
14. Χώρα τῆς Τσεχοσλοβακίας.
15. Γράμμα.— Χθες (ξεν.).
16. Γυναικεῖον ὄνομα εἰς..... Σύνδεσμος τελικός.
17. Ζακυνθινὸς τίτλος.
18. Κατάφασις.
19. Τμήμα σιδηροδ. τοῦ χαλινοῦ τιθέμενον εἰς τὸ στόμα τοῦ ἵππου.— Ὁματικὸν μόριον τῆς ἀρχαίας.
20. Χρηστὴ, ἀγία.— 'Εαρινὸν καὶ θερινὸν φρούτον (γαλλ.).
21. Δηλητηρίασις τοῦ ὄργανισμοῦ δι' ἀλλοκολλούων ποτῶν.
22. «'Η κεφαλὴ μου» (ξεν.).
23. 'Εκτεταμένη ὁδὸς τῆς Σαχάρας.
24. "Οχι αἱ μισαί.
25. Σύνδεσμος τῆς 'Αρχαίας.

ΜΗΝ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΟΡΕ

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥ 44

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

Γυναικείων φορεμάτων, παιδικῶν, πυτζαμῶν καὶ ἐσωρροῦχων. Ἐντὸς 3 μηνῶν τελειοποιούμεν τὰς ἐχούσας ὀλίγην γνῶσιν ραπτικής. Ἐντὸς 5 μηνῶν τὰς τελείως ἀρχαίους.

Ἐντὸς 30—40 ημερῶν τὰς πρακτικὰς ραπτρίας, με μόνον μιᾶς ὥρας παρακολούθησιν καθ' ἑκάστην τῶν ἰδιαίτερον μαθημάτων Κοπτικῆς καὶ Ἐφαρμογῆς. Μεγάλαι εὐκολίαι πληρωμῆς.

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Πλησίον τοῦ κεντρικοῦ λειτουργεῖ οἰκογενεικὸν οἰκοτροφεῖον ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐπίβλεψιν τῆς κυρίας Ὁρῆ καὶ εἰς θαυμασίαν ἀπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως τοποθεσίαν, ἐντὸς πολυτελεστάτης διπλοκατοικίας ἐκ 12 δωματίων με ὅλας τὰς συγχρόνους ἀνάσεις, εὐάεροι κοντῶνες διὰ 3 μαθητρίας. Τὸ ἐργαστήριον, φροντιστήριον καὶ ἐστιατόριον παρέχουν ὅλας τὰς ἀνάσεις. Αἱ μαθήτριά τοῦ οἰκοτροφείου διδάσκονται ἰδιαίτερος παρὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Ὁρῆ ἐντὸς τοῦ οἰκοτροφείου καὶ δὲν ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν με τὰς μαθητρίδας τοῦ κεντρικοῦ, πλην τῶν μαθημάτων τῆς κοπτικῆς, ραπτικῆς καὶ ἐφαρμογῆς. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος παρακολουθοῦν εἰδικὰ μαθήματα οἰκοκυρικῆς καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς.

ΠΑΤΡΟΝ—ΚΡΟΚΙ

Πώλησις χονδρική καὶ λιανική. Ζητήσατε κανονισμόν.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ «Φαντάζιο» γιὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὰλέντα μεταξὺ τῶν νέων μας, ἐστéθη ὑπὸ ἐπιτυχίαν.

Ἐφάνησαν ἀντάξιοι τῶν προσδοκιῶν μας. Τὸ «Φαντάζιο» δὲν φείδεται λοιπὸν ἐξόδων ἵνα ἐπιδείξῃ τὰ νέα αὐτὰ τάλεντα.

Παρακαλοῦνται ὅμως οἱ ἀποστελλαντες μέχρι σήμερον νὰ περάσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας πρὸς συνεννόησιν, οἱ δὲ τῶν ἐπαρχιῶν νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσιν τοῦς.

ΠΑΡΕΔΟΘΗΣΑΝ εἰς τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς κρίσιν ἐπίσης τὰ κάτωθι:

Γ. ΦΛΙΑΣΙΟΥ. Ἀθήναι. Τίποτα... Ἐγὼ γιὰ σένα τραγουδῶ.

ΓΙΑΝΝΗ ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗ. Πόρος. Τί κλαῖς, Νιόν... Τὰ χρόνια τὰ παλὰ...

ΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΑΤΟΥ. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω!... Κι' ἂν μὲ χάσης...

Δ. ΚΟΥΜΑΤΟΥ. Καλάμαι, Γύρισε πίσω...

Κ. ΠΙΛΣΟΝ. Γέλα!...

ΓΕΛΩ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΨΩ

Ἀφοῦ ἐμοῖραζα φιλιὰ ἀγάπες, χάδια κι' ἀγκαλῖα καὶ τοὺς μεθοῦσα ἀφοῦ τοὺς ἀνάσα φωτιά ἐφευγα πάντα μακριὰ καὶ τοὺς γελοῦσα.

Ὄπου μιὰ ἀτυχή βραδιά ἐνοιώσα χτύπους στὴν καρδιά καὶ πληγωμένη. Δυὸ μάτια, αἰθέρια, γαλανὰ με σέριανε παντοτεῖνὰ ταπεινωμένη.

ΡΕΦΡΑΙΝ

Γελῶ γιὰ νὰ μὴν κλάψω, γελῶ γιὰ νὰ μὴν κλάψω τὰ δάκρυα με κόπο συγκρατῶ καὶ προσπαθῶ νὰ θάψω, γιὰ πάντα νὰ ξεγράψω μ' ἀγάπη ποὺ τὴν εἶχα φυλακτὸ Γελῶ γιὰ νὰ μὴν κλάψω, γελῶ γιὰ νὰ μὴν κλάψω ἐπλήρωσ' ὅσα ἔκανα, πολὺ καὶ προσπαθῶ καὶ πάσχω, τὰ γέλια μου νὰ πᾶσω μὰ πάντοτε γελῶ σὰν τρελλή, πὶὸ πολὺ.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ

ΚΟΠΤΙΚΗ — ΡΑΠΤΙΚΗ — ΕΦΑΡΜΟΓΗ

Σὰς ἐγγυᾶται νὰ μάθετε τελείως ἐντὸς δύο μηνῶν, μόνον ἡ

Κ^Α ΛΙΛΗ

Ἐρμού 84

Σπεύσατε. — Τιμὲς Λογικὲς.

Τελεία ἐκμάθησις.

ΜΟΔΕΣ

Ἡ κ. Ε. Μαρσολὴ ἐκόμισεν ἐκ Παρισίων τὰ νέα τουὰλ τῆς χειμερινῆς σαίζον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεωχάρους 9 ἀτελιέ τῆς γυναικείων φορεμάτων.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΔΥΣΜΟΡΦΙΑΙ

Ἰατρός Κ. Ἀναγνώστιδης Βερανζέρου 12 α'. — Τηλ. 54-019.

ΓΕΛΩ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΛΑΨΩ

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΣΤΙΧΟΙ
ΙΠΠ. ΠΑΠΑΣΩΤΗΡΙΟΥ

Κομπάρτε διὰ μίαν τριμηνίαν. Ἀποκλειστικὸς «ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — «ΙΡΙΔΑ» 1937.

Βαφετε μόναι
σας τὰ φορέμα-
τά σας με **ARTI**

Βαφετε μόναι
σας τὰ φορέμα-
τά σας με **ARTI**

— Ἰταλὸς ἱστορικὸς συγγραφεὺς καὶ ὀ-
πουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.— 'Αριθμη-
τικόν (θηλ.).

5. Ἀρχὴ τοῦ Ἀλφαβήτου.— Φλεγμονὴ
τῶν βρόγχων καὶ τῶν πνευμονικῶν κυψ-
λίδων.— Νόσος.

6. Συντροφιά.— Πολυτελὲς νομευτικὸν
φυτόν.— Διπλωμάτης γειτονικοῦ κράτους.
— Ἀλλὰ (δημ.).

7. Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους.—
Βασίλειον τῆς Δυτικῆς Ἀσίας.— Γάλλος

τάλλου.— Ἅγιος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ἀρχαῖκόν μόριον.
2. Ὁ καρπὸς (καθ.).
3. «Τὰ ὁποῖα καί...» (εἰς τὴν ἀρχαίαν)
4. Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ «βασιμῶς».
5. Ἡ ψυχὴ (ξεν.).— Ἡ σημερινὴ Γερ-
μανία λέγεται καὶ Ζον...
6. Τὸ πρῶτον θῦμα ἀδελφοκτονίας.
7. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει «ἐπάνω»... καὶ «κά-
τω...». Τὸ ζῶον.
8. Πρόθεσις.— Προστ. ρήματος ἔχοντος

'Αλληλογραφία

Παρακαλούμε όσους μας στέλνουν συνεργασία, να συμμορφώνονται με τους κάτωθι όρους:

α) Τα χειρόγραφα τους να είναι εὐανάγνωστα και γραμμένα όμοιο από τη μία πλευρά του χαρτιού.

β) Να μη στέλνουν περισσότερα από ένα πεζό ή δύο ποιήματα μαζί.

γ) Το κάθε κομμάτι, πεζό ή έμμετρο να μην υπερβαίνει σὲ χώρο τὸ 1/3 τῆς στήλης μας.

δ) Αὐτοὶ ποὺ θέλουν νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἔργο τους με ψευδώνυμο, νὰ σημειώνουν καὶ τὸ πραγματικό ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί τους.

ε) Νὰ μὴ στέλνουν ποτὲ νέο ἔργο γιὰ ἔγκρισιν δὲν ἔχουν λάβει ἀπάντησιν στὸ προηγούμενο.

στ) Κάθε ἀποστέλλομενο ἔργο νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 5 δραχμὲς (εἰς γραμματόσημα), δικαίωμα κρίσεως, διδόμενο ὡς ἀποζημιώσις στὴν ἐπὶ τοῦ-τῷ ὠρισμένην ἐπιτροπή.

ΝΙΚ. Δ. ΚΑΪ-ΠΗΝ, Καρδίτσαν. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ σταυρόλεξα. Τὰ κρατάμε, ἀλλὰ δὲν ὑποσχομεθα σύντομη δημοσίευσί τους γιὰτὶ περιμένουν πολλὰ σειρά.

ΝΙΚΟΝ ΝΙΚΟΛΟΥΛΟΝ, Ναυάρτιον. Δυστυχῶς πολλὸ προσωπικό. Πάντως ὁ στίχος πολὺ βελτιωμένος. Δακτυλίστουμε ἀκόμη μιὰ φορὰ σὲ κάτι νέο.

ΔΙΑΔΟΧΟΝ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ, Καισαριανήν. Τέχουμε θαλασσοῦσι μπρὸς στὴν πολυγραφία σας. Θέλομε ἕνα καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκφέρωμε τὴ γνώμη μας. Στείλτε μας ὅποιο προτίματε, σύμφωνα θεβαίως με τοὺς ὡς ἄνω ὁρους συνεργασίας.

Χ. Τ., Ὁμήρου 13. Δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀγγελία σας. Εἶνε καθαρὰ αἰσθηματολογικὴ.

Κ. ΣΟΛ., Πάτρας. Δὲν καταλάβαμε «γρή» ἀπὸ τὴν... κριτικὴ (!) σας!

ΒΑΣ ΠΑ—ΛΑΚΗΝ, Μεσσήνην. Δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ὡς γραμμένο καὶ ἀπὸ τὴς δύο πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ.

Ν. Κ...ΟΝ. Δυστυχῶς οὐτε τὰ σταυρόλεξα ἐπιτυχή, οὐτε τὸ τραγοῦδι. Τὸ τελευταῖο ἐντελὲς κοινότυπο. Ξαναστείλτε κάτι ἄλλο πὶὸ ἐπιμελημένα γραμμένο καὶ πρωτότυπον.

ΣΤΑΥΡΟΝ ΣΠΥΡΟΓΛΟΥ, Θεσσαλονίκη. Σας συγχαίρομε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη. Δυστυχῶς καὶ ἡ «Περιπέτεια» δὲν εἶνε δημοσιεύσιμη, γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο ὅτι δὲν βρίσκομε νὰ ἀνήκῃ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ λογοτεχνικά εἶδη. Οὐτε διήγημα εἶνε, οὐτε πεζοτράγουδο. Θὰ μπορούσε νὰ τὸ πᾶρη κανεὶς ὡς περιγραφικὴν ἀφήγησιν ἴσως. Ἀλλὰ καὶ ὡς τέτοια πολὺ φτωχὰ ἀποδομένη, χωρὶς καλλιπεία καὶ καλλιλογία πουθενά. Δοκιμάστε σὲ καμμιὰ λυρική προζούλα.

ΚΑΛΛΙΟΠΗΝ ΓΑΒΑΛΑ. Κατόπιν προσωπικῆς συνεννοήσεώς σας με τὸν κ. Μαργανάρη, θεωροῦμε περιττὴ τὴν ἀπάντησιν ἐπάνω στὰ κομμάτια ποὺ μᾶς στέλνετε.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ. Δὲν ἔχει ἐκδοθῇ τὸ βιβλίον ἐλληνοιστὶ—καθόσον γνωρίζομε τοῦλάχιστον.

ΑΝΔΡ. ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ. Θὰ παρακαλοῦσαμε νὰ συνεννοηθῇτε ἀπ' εὐθείας με τὴν πρόεδρον τῆς «ΕΦΙΦΑ» κ. Ἀνιαν Μανωλάκη σχετικῶς με τὴν ἴδρυσιν τοῦ παραρτήματος. Ὁ κ. Παπαγεωργίου ἔλαβε γνώσιν καὶ σὰς εὐχαριστεῖ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον.

ΜΗΤΣ. ΚΟΡΟΒΕΣΗΝ, Πειραιᾶ. Καὶ σὰς τὸ ἴδιο ποὺ συνιστοῦμε ἀνωτέρω στὸν κ. Χατζηγεωργίου.

ΚΩΝ. ΛΟΥΚΑΝ, Πάτρας. Δὲν στέκει οὐτε ὡς ποίημα, οὐτε ὡς τραγοῦδάκι. Ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως ὑστερεῖ φοδερὰ. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ πεζό. Ἐκτὸς τῶν τεχνικῶν ὀνταλειῶν, αὐτὸ εἶνε γεμάτο καὶ ἀπὸ ἀσυνέπειας. Λέτε, π. χ.: «Κάτω ἀπὸ τὴς χ ρ υ-νέπειας».

σ ἐς ἀκτίνες τοῦ ἀσημένιου φεγγαριοῦ! κ. ο. κ.

ΔΗΜ. ΕΛΛΙΧ. Ἐχει ἄρκετὰ καλὰ σημεία. Στὸ σύνολό του ὁμως ὑστερεῖ. Ἰδίως τὸ καταστρέφει ὁ φλυαρία στοὺς διαλόγους καὶ ἡ ἐπανάληψις τῶν ἴδιων ἰδεῶν σὲ πολλὰς ἐκφράσεις. Τὸ σκίτσο ποὺ συνοδεύει τὸ πεζό σας καλὸ καὶ τὸ κρατάμε.

ΧΑΡ. ΠΑΠΑΠΡΟΔΡΟΜΟΥ, Μυτιλήνην. Θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του.

ΜΙΝΑΝ ΝΙΚΗΤΑ, Σάμον. Σὰς συνεκίνησε τὸ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἡ ἀγγελία δημοσιεύεται.

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ «Χ», Πειραιᾶ. Ἐγκρίνεται τὸ «Σὰν σουρουπώνει».

ΓΕΡ. ΚΑΛΑΥΡΙΑΝ, Ἀργοστόλι. Ὅ,τι θέλετε τὸ δεχόμεθα εὐχαρίστως καὶ ὅ,τι εἶνε καλὸ θὰ δημοσιεύεται. Κρατάμε τὰ διάφορα παιχνίδια.

ΜΑΝΩΛΗΝ ΖΑΚΥΝΘΙΝΑΚΗΝ. Ἀσυνεπείς οἱ ἔννοιες ἑνὸς ἐκάστου στίχου πρὸς τοὺς πρὸ ἡ τοὺς μετὰ. Πῶς ἔτσι;

ΜΑΝΩΛΗΝ ΦΟΥΓΚΟΥΛΟΖΗΝ. Καλὸς ὁ «Χωρισμός». Θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του.

ΝΙΤΣΑΝ Π. Ἄν ἐλήφθη προηγούμενό σας, θὰ σὰς ἀπαντήσαμε ἤδη. Δὲν μπο-

ρεῖ. Ὅσο γιὰ τὸ «Φεύγοντας...» ὄχι καὶ τόσο ἐπιτυχημένο. Ἐπειδὴ δείχνετε ὅτι ἔχετε κάποια φλόγα μέσα σας, συνεχίστε με ὑπομονὴ καὶ προσοχὴ καὶ κάτι καλὸ θὰ βγῇ.

ΝΙΚΑΔΟΝ. Τὰ εἴπαμε ἤδη. Ὅσο γιὰ τὰ ἀποστέλλόμενα «Αὐτοκτονία» καὶ «Μικραὶ Ἀγγελίαι», τὰ βρίσκομε κάπως τολμηρά. Προσπαθήστε νὰ συμμορφωθῇτε πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ περιοδικοῦ.

Π. ΣΠΑΒΕΡΑΝ. Ἀμφότερα κοινότυπα. Τί νὰ σὰς ποῦμε... Σὰν νέος ἄνθρωπος θὰ ἔπρεπε ν' ἀφήσετε τὰ... πεπατημένα καὶ νὰ δημιουργήσετε κάτι δικό σας, πρὸ παντὸς πρωτότυπο.

ΣΤΕΦΕΝ Σ., Παρθένιον. Ἡ μετάφρασις ἀνεπιτυχής. Εἶσαμε μὲν ἴσως στὸ πνεῦμα, ἀλλὰ οὐτὸ τὸ «πνεῦμα» θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπεδίδετο καὶ με κάποιαν τέχνην.

ΓΙΑΝΝΗΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, Πειραιᾶ. Ἀτεχνὸ τὸ ταγκό. οἱ δὲ «Φαντασίες» μπερδεμένες. Δὲν ὑπάρχει συνοχὴ ἰδεῶν μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου στίχου.

Ὅσο γιὰ τὸν κ. Γ. Μ. θὰ μπορούσατε νὰ τοῦ ἀπευθύνετε ἕνα γράμμα στὰ γραφεῖα μας με τὸ ὅποιο νὰ τοῦ ζητούσατε νὰ σὰς γνωρίσῃ τὸν τρόπο τῆς συναντήσεώς σας.

Βάφετε τὰ φορε-
μάτα σας μόνον
με τὰς γνησίας
Γερμανικὰς
Βαφὰς

ARTI

Πωλοῦνται διὰ Φαρμακεία ἔμπορικά

ΖΩΝΕΣ ΥΓΕΙΑΣ ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΑΣ

Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλλα τοῦ ΟΙΚΟΥ ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ - ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΗΛΗΝ: ΟΙ ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ ΥΠΕΡΝΕΟ - ΜΠΑΡΡΕΡ ποὺ συγκροτοῦν ΧΩΡΙΣ ΠΕΛΟΤΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΛΑΣΜΑΤΑ. ΔΙΑ ΚΙΡ-ΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΕΕΣ ἐλαστικὲς νέες παραλαβῆς ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ Ideal Velpeau κ.λ.π.

ΝΕΟΙ

υποζέχνη

ΘΑΡΕΘ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Σὲ λίγο θάρρη τὸ φθινόπωρο, σὲ λίγο τὰ δέντρα θὰ γυμνωθῇ καὶ τὰ φύλλα τους, κιτρινασμένα, θὰ στρωθῇ σάν ἕνα σάβανο στὴ γῆ... Σὲ λίγο τὸν γαλανὸ οὐρανὸ, με τὰ μύρια ἀστέρια, θὰ τὸν σκεπάζουν, σάν καραβάνια ἀπὸ μαύρους κουραάρους, τὰ σύννεφα τῆς χειμωνιάς...

Σὲ λίγο θάρρη τὸ πρωτοβόρχι... Μιὰ ψιλὴ ἐροχόλα θὰ κατέβῃ νὰ κτυπήσῃ τὸ κλειστὸ τᾶξι μ... Σὲ λίγο τὸ σάβανο τῆς κρύας νυχτιάς θὰ ἀπλωθῇ στὴ φτωχὴν κἀμαρὰ μου καὶ σάν σκιά φαντάσματος θὰ βγῇ ἀπ' τὰ σκοτάδια ἡ θύμησί σου...

Ὡ! ναι, τὰ περασμένα πάλι θὰ ξεπηδήσουν ἀπὸ τὴ λήθη τους καὶ θὰ διαδοῦν ἐμπρὸς μου σάν πένθιμες λιτανεῖες...

Κι' ὁμως, πῶς θάθελα αὐτὸ τὸ φθινόπωρο νὰ ἦταν τὸ τελευταῖό μου... Νὰ σβύσῃ κι' ἐγὼ μαζί με τὴν πρώτην του βροχούλα... Καὶ τὰ φύλλα, καθὼς θὰ χορεύουν τὸν χορὸ τοῦ θανάτου, νὰ σωριαστοῦν στὸ νύσκαφτό μὴμα μου, σάν τα-φόπετρα...

Ὡ! πῶς θὰ τῷθελαί... Μὰ... ἀκούσε, μικρὴ μου, μακριὰ ἀπὸ τὸ κοιμητήριο, τὸ ἄχαρο τοῦ γκιῶνι τραγοῦδι... Καὶ πᾶς ἀντηχεῖ μέσα στὴν ἔρημην κἀμαρὰ μου. Μὰ γιατί; Μήπως ἐνωίωσε κι' αὐτὸ τὸ ζῆτημα τῶν περὰ σιμένων; Μήπως κι' αὐτὸ κλαίει μιὰ ξεχασμένη ἀγάπη; Λίγα ὄνειρα ποὺ ἐξέσυσαν, κάποιους ὅρκους ποὺ ἐξεχάστηκαν; Μὰ πόσες φορὲς δὲν τ' ἀκούσαμε μαζί, πόσες φορὲς δὲν μᾶς ἔφερε κάποια ἀνταρخیλα στὸ κορμί, ἄλλοτε; Μὰ τότε τὸ φοβόμουν, φοβόμουν τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τὸ θλιμμένο...

Ἀπόψε ὁμως, Ἀθηνᾶ, με συντροφεύει ἡ φωνὴ τοῦ γκιῶνι, ἀπόψε ἐρχεται σάν ἕνα σιγόντο στὸ κλάμα τῆς ψυχῆς μου... Ἀπόψε κλαίει κι' αὐτὸ μαζί μου γιὰ κάποιο ἰδανικό, γιὰ κάτι ὀλόελα ξεχασμένο πιά...

Μὰ γιατί στὰ μάτια σου, Ἀθηνᾶ, κυλοῦν δάκρυα; Γιατί τὸ γλυκὸ πρόσωπό σου πῆρε αὐτὸ τὸ λυπημένο ὄφος; Μήπως τὸ κλάμα τοῦ γκιῶνι ἔκανε νὰ ζυγνησῇ μέσα στὴν ψυχὴ σου τὰ παλαιά, τὰ περασμένα;...

ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΦΥΓΗΣ

Ὅταν θὰ φύγῃς καὶ θὰ πᾶς σὲ τόπους σ' ἄλλα (μέρη) μακριὰ ἀπὸ τὴν καρδούλα μου ποὺ ἡ μοῖρα θύ (σὲ φέρῃ)

Μὴ λησμονῇς πῶς ἐκλαψα γιὰ σὲ πῶς λαχταροῦσα ποὺ μέρα νύχτα μουκάνες ἐδῶ σ' αὐτοὺς τοὺς (τόπους).

Μὴ λησμονῇς, ἀγάπη μου, τοὺς ὅρκους σου τοὺς (τόσους) καὶ τί καὶ μὲς ὑπέφερα ὅταν κοντὰ σου ζούσα.

ΚΑΛΙΟΠΗ ΓΑΒΑΛΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Θυμᾶσαι; Ἔτσι καὶ τότε μέσα στὴν ἀγχοθαμπιὰ τοῦ φθινοπώρου στεκόσουν ἀκούμπισμένη στὸν κορμὸ κάποιας ἀσημόφυλλης λεύκας καὶ με εὐχαρίστησι δεχόσουν τὸ ἀπαλὸ χαίδεμα τῶν κιτρινασμένων φύλλων τῆς ποὺ πέφτανε στὸ χλωμό πρόσωπό σου. Ἦσουν μονάχη!

Μέσα στὴ σιωπὴ τοῦ φθινοπώρου ποὺ εἶνε τὸ μόνο του κλάμα, ὁ μόνος στεναγμός του, βρήκες τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξαφάνῃς στὸ νοῦ σου παλιὰς εὐτυχίας, χαμένες ἀγάπες, ποὺ κάποτε σοὺ χάρισαν τὴ χαρὰ, καί... τώρα τὴ λύπη.

Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ—γιὰ σένα—σιγὴν ἐπρόθελα ἐγὼ ρημάδι τοῦ πόνου, χαμένος μέσα στὴν ἀέθρσο κάποιου χωρισμοῦ, μακριὰ ἀπὸ τὴν νειότη, καὶ κάθε ἐλπίδα προφέροντας με φωνὴ ὀδυρμένη ἀπὸ τὸν πόνο... τὸ χαιρεῖς σὲ σένα.

Καὶ τότε σὺ ἐξαφάνισμένη, σὰ νὰ ζυμνοῦσες ἀπὸ λήθαργο, σήκωσες τὰ μάτια σου καὶ μοῦ ἀνταπέδωσες τὸ χαϊρετισμό!

...Μὰ ὅταν ἀντίκρισα ἀπὸ κοντὰ, ἐκεῖνο τὸ χλωμὸ πρόσωπό σου, ἐκεῖνα τὰ μάτια σου, ἐκεῖνα τὰ κορμάλλινά σου χεῖλη, δὲν μπόρεσα νὰ βα-στώξω ἕνα ἀναστεναγμὸ τοῦ πόνου ποὺ ἦταν ριζωμένος μέσα στὰ παλάτια τῆς φτωχῆς μου καρδιάς!

Γιὰ αὐτὴν στιγμὴν σὲ νόμισα γιὰ κείνη, γιὰτὶ

τῆς ἔμοιαζες στὸ πρόσωπο, στὰ μάτια, στὰ χεῖ-λη!... Καὶ τότε τί ἄλλο μπόρεσα νὰ κάνω; Τί-ποτα... Παρὰ νὰ... σ' ἀγαπήσω!

Καὶ τὰ φύλλα τῆς λεύκας πέφτανε ἀπάνω μας, ντυμένα στὰ ὀλοπένθημα —κιτρινα—. Ἦ-ταν τὸ μόνο ράντισμα τοῦ φθινοπώρου!

...Φθινοπωρινὲς ἀγάπες!

Ι. Κ. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ "RES,"

5 γ ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ 5 γ

ΤΗΛΕΦ. 26-254

Ἡ μοναδικὴ ἐν Ἑλλάδι σχολή, τῆς ὁποίας ἀποκλειστικὸς σκοπὸς εἶνε ἡ σπουδὴ τῆς Γερμανικῆς Γλώσσης.

Λειτουργοῦσι τὰ ἐξῆς τμήμα-τα:

1ον. ΤΜΗΜΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ: Φοίτησις ἐνὸς ἔτους.

(Διὰ τελεῖαν ἐκμάθησιν). 2ον. ΤΜΗΜΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ: Φοίτησις ἐνὸς ἔτους.

Διδακκαλὶα βάσει τοῦ DANA-LIS SPRACHSYSTEM, νεωτάτου συστήματος, διὰ τοῦ ὁποίου καθίσταται τὰ μάλα εὐχερὲς καὶ σύντομος ἡ ἐκμάθησις τῆς γλώσσης. Τὸ σύστημα τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ κ. Δ. ΔΑΝΑΗΝ εἶνε ἤδη διαδεδομένον εὐρύτατα εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὑποσκελίσαν ὅλα τὰ παλαιότερα συστήμα-τα. Διὰ τὸ σύστημα τοῦτο ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐκμάθησις τῆς γλώσσης οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ΜΝΗΜΗΣ, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῆς ΛΟΓΙΚΗΣ καὶ ΚΡΙΣΕΩΣ.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων τμημάτων λειτουργεῖ καὶ ΤΜΗΜΑ ΠΑΙΔΙ-ΚΟΝ. Εἰς τὸ τμήμα αὐτὸ γίνον-ται δεκτοὶ μαθηταὶ ἡ μαθήτριά ἀπὸ ἡλικίας 8 ἐτῶν ἕως 15. Ἡ φοίτησις εἰς τὸ παιδικὸν τμήμα εἶνε τριετής.

Διὰ τὰ παιδιά τῶν ἀπομεμα-κρυσμένων συνοικιῶν, ἡ Σχολὴ διαθέτει ἴδιον αὐτοκίνητον.

Ἐγγραφαὶ καὶ πληροφορίαι 9-1 π.μ. καὶ 3-9 μ.μ. ΟΔΟΣ ΦΕΙΔΙΟΥ ἀριθ. 5 γ.

ΤΟ ΥΦΑΣΜΑ

Ἄσε τὰ κλάμματα, Κική. Πρέπει νὰ εἰμαστε κι' οἱ δύο μας λογικοὶ καὶ νὰ χωρίσουμε σάν φίλοι. Σκούπισε τὰ μάτια σου με τοῦτο τὸ μαντήλι κι' ἀκούσ' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ:

«Ὅσο πολὺ κι' ἂν σ' ἀγαπᾶ, μετὰ ἀπ' τὸ χτεσιν, δὲν ἔχεις θέσι στὴ ζωὴ μου. Μὲ πέντε πηγὲς ὕψασμα φτηνὸ, ποὺ σοὺ προσφέρ' ἕνας γέρος θαυμαστής σου σασάνωσες τὸν τέταρτον ἔραστή σου. Τῆς ἐπιπόλαιης καρδιάς σου, ἐστ' ἡ διτρίνα, μ' ἕνα κομμάτι κιτρινὸ πλουτίστηκε φουλάρκι κι' ἀδιόφορα τοῦ ποιητῆ τὰ ρόδα καὶ τὰ κρίνα σ' ἕνα καλὰ πεταχτήκαν μ' ἕνα φυτάρκι. Καὶ φταῖν ἐγὼ — τὸ σκέφτηκα μικρούλα μου (μετὰ) — ποὺ σ' ἐντυνα με γλασσιὰ καὶ με τραγοῦδια χιλιά ἐνῶ μπόρεσα κάλλιστα με θυδ' μεταξά, τὴ σάρκα σου νὰ παντρευτῶ καὶ τὰ ζεστά σου (χεῖλια).

Τώρα χωρίζομε!.. Γιατί; Πού νὰ τίς ποῦμε τίς αἰτίες καὶ τὰ αἴτια! Ἔσθ, γιὰ νῆρρη ἄλλον ἔραστή κι' ἐγὼ, γιὰ μιὰ καινούργια περιπέτεια!..

Γεῖα σου λοιπὸν, Κική. Πρέπει νὰ εἰμαστε κι' οἱ δύο μας λογικοὶ καὶ νὰ χωρίσουμε σάν φίλοι... Γεῖα σου καὶ μὴ ξεχάσῃς νὰ μοῦ στείλῃς τὸ (μαντήλι).

ΜΙΜΗΣ ΤΡΑΪΦΟΡΟΣ

ΓΙΑΤΙ Ν' ΑΜΦΙΒΑΛΩ;

«Ὁ, χαρὰ μου! Ὁ, φῶς ποὺ φωτίζει τὴ ζωὴ μου, τὸ εἶναι μου! Ὁ, φῶς ποθητό! Χάθηκες. Ἀλλοῖμονο. Ἡ μέρα ἡ φωτερὴ εἶχε γίνει κα-τακότεινη. Ὁ ἥλιος, ὁ χρυσὸς ἥλιος, ψηλά, στὸν οὐρανὸ ἔσπεκε χλωμὸς χλωμὸς, ἀδύνατος γιὰ νὰ στείλῃ λίγο φῶς, λίγο φῶς, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὰ σκοτάδια μου.

Ὁ, χαρὰ τῆς ζωῆς μου καὶ φῶς τῆς ψυχῆς μου. Φεγγάρι καὶ ἥλιε στὰ σκοτάδια μου δὲν βγῆ-κες νὰ φωτίσῃς τὸ δρόμο μου! Ναι, ἀγαπημένη μου. Καθὼς, σήμερα, διάβαινα ἀπὸ τὸ δρόμο σου με χτυποκαρδί, με τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ δῶ τὴν ἀγαπημένην μου, ἀντίκρισα τὰ κλειστὰ παραθύ-ρα τοῦ σπιτιοῦ σου.

Τὰ κλειστὰ παράθυρα, τὰ σκοτεινὰ, ποὺ ἄλ-λοτε τὰ φωτίζεν ἡ ὀμορφιά σου! Ἀντίκρισα τὰ κλειστὰ παράθυρα, μαύρα, σκο-τεινὰ καὶ ἡ ψυχὴ μου, ἔντος μου, δάκρυσε. Δὲν εἶδα τὴν ἀγαπημένην μου σήμερα. Δὲν τὴν εἶδα. Μαύροι στοχασμοὶ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Μαύρες ἰδέες.

Ἀπαίσεις. Τόσο ποὺ τρόμαξα με τὴ σκέψι μου. Ἀλλοῖμονο. Ἀλλοῖμονο. Ἡ καρδιά μου, ἡ πο-νεμένη μου καρδιά σ' ἀπόζητ', ἀγαπημένη καὶ λατρευτὴ.

Ἡ πανεμένη μου καρδιά φοβεταί, πάντα, μὴ χάσῃ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρὰ ποὺ τῆς χάρισε με τὴν ἀγάπην σου, ἀγαπημένη καὶ λατρευτὴ μου. Φοβήθηκε μὴ γάσω τὴν ἀγάπην σου. Τὴν ἀγάπην σου τὴν ποθητὴ καὶ λατρευτὴ. Διὰ τὴν σφοδρὰ ποὺ μ' ἔδρε τὴ μέρα τοῦτη, ἂν εἶδον τὴν καλὴν μου.

Ἐγώ, τὴ πίστι μου σ' αὐτὴ. Ὁ, ἀγαπημένη καὶ λατρευτὴ μου πόσο πο-εἶνε ἡ ἀγάπη σου. Μὰ γιατί ν' ἀμφισβᾶλλω; Γιατί; Ἡ ἀγαπημένη μου μ' ἀγαπᾷ. Τὸ ξέρω. Γιατί; Γιατί, λοιπόν; Ὁ, μαύρες ἰδέες. Καταραμένες σκέψεις ποὺ θολώνετε τὸ μυαλό μου.

Κακὲς σκέψεις ποὺ με κάνετε νὰ σκέπτομαι τόσο θλιβερά πράγματα γιὰ κείνην. Ἐκείνη ποὺ εἶνε τόσο καλὴ, ἀγνή, θεία, φύγετε κακὲς σκέψεις μου, φύγετε. Ἡ λατρευτὴ καὶ ἀγαπημένην μου μ' ἀγαπᾷ! Ὁ, πόσο ποθητὴ εἶνε ἡ ἀγάπη σου, καλὴ μου!

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

‘Η ιατρός τῆς καλ- λονῆς

“Οσες ἀπὸ τῆς ἀναγνώστρις θέλουν νὰ ρωτήσουν κάτι γιὰ τὴν ὡμορφιά τους ἢ καὶ γιὰ τὴν θεραπεία ὠρισμένου ἐλαττώματος τῆς ἐπιδερμίδος, παρακαλοῦνται ὡποσδήποτε νὰ στέλνουν μαζί με τὴν ἐρώτησι καὶ 5 δρ. ἢ γραμματόσημα.

“Οσες πάλιν θέλουν ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν δι’ ἐπιστολῆς, τότε πρέπει νὰ στέλνουν 25 δρ. ἢ γραμματόσημα.

“Ολαὶ αἱ ἐρωτήσεις ν’ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν :

Δίδα ΒΕΡΑ
«Φαντάζιο»

Σωκράτους 43
Ἀθῆναι

Ἀπαντῶ μετὰ τὴν σειρά ἀπὸ ὅσες ἐλαβα ἐρωτήσεις:

ΤΖΟΑΝ, Ἐνταῦθα. Νὰ περάσετε τὸ Σάββατο στὶς 12 π.μ. νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, Σωκράτους 43, ἀριθ. δωματίου 15, 2ο πάτωμα, τὴν ἀπάντησί σας, σὲ φάκελλο κλειστὸν, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Τζόαν».

ΜΙΚΡΟΠΑΝΤΡΕΜΕΝΗ, Ρέθυμνο ν. Δυστυχῶς δὲν εἶνε κάτι τὸ ἐξωτερικὸν γιὰ νὰ μπορῇ νὰ σβύσῃ μετὰ ὠρισμένα καλλυντικὰ μέσα. Συμβουλευθετὲ ἕναν ἱατρὸ παθολόγο.

Γράφτε μου ἂν θέλετε τίποτα ἄλλο, εὐχαρίστως θὰ σὰς ἀπαντήσω.

ΑΜΠΥ, Πάτρας. Φαίνεται ὅτι τὸ γράμμα σας ἐχάθη. Ὁποσδήποτε γιὰ νὰ μὴ δυσανεχθῆτε γιὰ τὸ θέλωμε ὅλες τῆς ἀναγνώστρις μας νὰ τῆς εὐχαριστοῦμε, γράφτε μου ἐν λεπτομερεῖα τὰ ἐρωτήματά σας δίχως νὰ ἐσωκλείσετε αὐτὴ τὴν φορὰ γραμματόσημα.

Σημειώσατε ἡλικίαν (ἢ δυνατὸν μία φωτογραφία σας) ἐπίσης γιὰ τὸ ζητήμα σας ἀκριβῆ λεπτομερῆ κατάστασιν, σχῆμα κλπ.

Τὰ μπάνια γιὰτὶ σκοπὸ τὰ θέλετε; Εἰσθε παντρεμένη; Τὸ στόμα τί ἔχει; Εἶνε μεγάλο;

Δὲν θὰ μετὰ κούραση διόλου τὸ γράμμα σας ὅσο μεγάλο κι’ ἂν εἶνε. Θὰ σὰς γράψω ἰδιαιτέρως δι’ ἐπιστολῆς στὴ διεύθυνσι πού θὰ μοῦ δώσετε.

ΚΑΛ. Μ. Ν. “Ελαβα τὴν φωτογραφία σας. Εἶνε ὅπως τὴν ἤθελα.

Ἐπ’ αὐτοῦ σὰς γράφω λεπτομερῶς.

ΚΑΡΔΙΑΝ ΥΠΟ ΠΕΤΡΑΝ. Ἀκολουθήσατε τὴν συνταγὴν πού σὰς ἔδωσα καὶ γράφτε μου σὲ 20 ἡμέρας.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑΝ, Χαλάνδρι. Εὐχαρίστω, δέχομαι.

ΕΥΘΥΜΟΝ ΧΗΡΑΝ, Πάτρας. Νὰ πλένετε τὸ πρόσωπό σας πρῶτ’ αἰνὰ καὶ βράδυ μετὰ ζεστοῦ χαμομηλόνερο. Ἀποφεύγετε τῆς διάφορες κρέμες τοῦ ἐμπορίου. Ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας κατὰ βράδυ πρὶν πλαγιάσετε μετὰ ἀγνὸν ἐλαιόλαδον. Διὰ τὸ ἄλλο ζητήμα πού μοῦ γράφετε νὰ μεταχειρισθῆτε βορικόν ὀξύ.

★

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ Οἱ ΑΝΑΓΝΩ-
ΣΤΡΙΕΣ νὰ συμμορφῶνται πρὸς τοὺς
ἄνω ὁρους.

«Ε-ΦΙ-ΦΑ»

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἐφίφας ἀποφάσισε γιὰ νὰ ἐρχῶνται σὲ ἄμεσην ἐπαφὴ τὰ μέλη τῆς νὰ κἀν συγκεντρώσεις μετὰ σκοπὸν τὴν ψυχαγωγίαν τῶν μελῶν τῆς καὶ παράλληλα νὰ γίνονται μιὰ ὄργανωμένη ἐργασία ἐκείνων πού ἀσχολοῦνται μετὰ τὰ γράμματα καὶ τῆς τέχνης.

Οἱ συγκεντρώσεις αὐτές, πού θάχουν καλλιτεχνικὸν χαρακτήρα, θὰ γίνονται κατὰ Σάββατο στὴν ταβέρνα τοῦ Χρήστου, στὴν ὁδὸν Ὑπερίδου (Πλάκα).

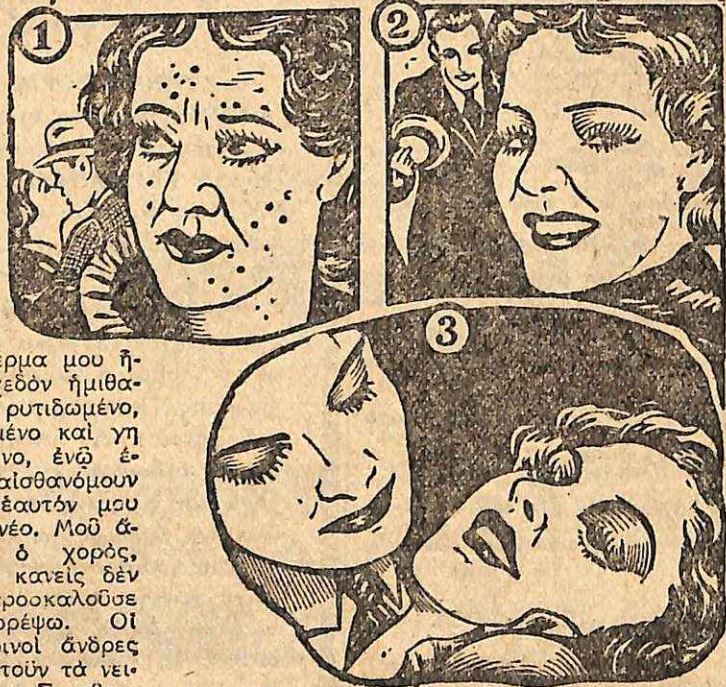
Ἐκεῖ, σὲ ἕνα ξεχωριστὸ δωμάτιο, πού μέλη τῆς Ἐφίφας ζωγράφοι, ἀνέλαβαν νὰ διακοσμῶσιν, θὰ γίνονται οἱ συγκεντρώσεις μας, θὰ διασκεδάζωμε μπουέμικα καὶ παράλληλα θ’ ἀκούμε τὸ ἐκλεκτὸ πρόγραμμα τῆς βραδυᾶς, πού θάχῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένη κανονισθῇ ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ τοῦ Καλλιτεχνικοῦ Τμήματος τῆς Ἐφίφας.

Γιὰ τὴν ἐπίσημην ἐναρξιν τοῦ Κέντρου μας θὰ γράψωμε στὸ ἄλλο φύλλο.

Ἐπίσης ὁργανώθησαν ὁμάδες ἀπὸ Χαβάνγιες καὶ Χορωδία.

Πῶς ἐπέτυχα πλησίον τῶν ἀνδρῶν

Ἡ ὡμορφιά μου νύξιδον κατὰ 50 %
χάρις εἰς ἕνα δαῦμα ἴης συγχρόνου ἐποχῆς

Τὸ δέμα μου ἦτο σχεδὸν ἡμιθιανὸν, ρυτιδωμένον, μαρμαμένον καὶ γηρασμένον, ἐνῶ ἐγὼ αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτὸν μου τόσο νέον. Μοῦ ἄρεσε ὁ χορὸς, ἀλλὰ καίτοι δὲν μετὰ προσκαλοῦσε νὰ χορεύω. Οἱ σημερινοὶ ἄνδρες ἀναζητοῦν τὰ νεῖα... Συνεβουλεύθην ἕναν εἰδικὸν δερματολόγον. Μοῦ εἶπε ὅτι ἀπὸ τὸ δέμα μου ἔλειπε τὸ Βιοσελ πολὺτίμος οὐσία πού ἰατρικῶς τὸ δέμα δροσερό, σφικτὸ καὶ νεανικόν. Ἡ ἐπιστήμη ἀνεκάλυψε τελευταῖως τὴν μέθοδον, δι’ ἧς ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπόκτησις τοῦ Βιοσελ ἀπὸ τὰ κύτταρα νεαρῶν ζώων. Εἶνε σάν τὸ Βιοσελ τοῦ ἴδιου σας δέματος. Ἀναμιγνύεται τὰς εἰς τὴν Κρέμαν Τοκαλὸν εἰς τὰς ἀκριβεῖς ἀναλογίας, ὥστε νὰ τραφῇ καὶ ἀναζωογονηθῇ τὸ δέμα σας. Γὰ ἐνδοκίμασα μετὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Κυττάζετε τὰς εἰκόνας 1, 2 καὶ

Ἐβαλα κατόπιν τὴν νέα πούδρα «ἤλεκτροστατικήν», περιέχουσαν εἰδικὰ συστατικά, πού τὴν καθιστοῦν ἐκτάκτως λεπτὴν διὰ τὸ δέμα σας. Εἶνε ἀόρατος καὶ ἀντέχει εἰς τὸ νερό. Βασταίει ἀκόμη καὶ παρὰ τὸν βροχερὸν καιρὸν καὶ τὰ θαλάσσια ὑπάνια ἢ μέσα σὲ θερμοσάβανον αἰθουσας χοροῦ. Πωλεῖται σὲ θαυμαστὰ καὶ πρωτότυπα χρώματα ὑπὸ τὸ ὄνομα : Πούδρα Τοκαλόν. Ἰδοὺ καὶ μιὰ συμφωνία πού προσφέρει ὁ Οἶκος Τοκαλόν. Κατακτήσατε τὸν ἄνδρα τῶν ὀνείρων σας ἀπόψε κι’ ὅλας, ἀλλ’ ὅλας τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

Ἐνας βασιληᾶς μιὰ φορὰ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 6)

ραῖα. Κι’ ἐσθ’ ὡσεὶ τὸ χερσὶν τῆς, τῷ φερε στὰ χεῖλη του.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἀπὸ κάποιον διπλανὸν δωμάτιο ἀκούσθηκε μιὰ γλυκεῖα φωνή.

Τὸ τραγοῦδι πού εἶχε ἀκούσει τὴν προηγουμένη, ἀλλὰ πῶς παθητικὸ, πῶς ὠραῖο. Ἐνα τραγοῦδι πού ἔβαλλε τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισίαν μιᾶς χαμένης ἀγάπης, πού περιμένει... περιμένει...

Ὁ πρίγκηψ σηκώθηκε ἀπότομα. Παράτησε τὸ χεῖρ τῆς νέας.

Ποῖος τραγοῦδ’ ἐκεῖ; ἐρώτησε ἀπότομα.

Ἡ ἀδελφὴ μου... ψιθύρισε ἡ νέα. Ἀλλὰ ὁ πρίγκηψ δὲν τὴν ἀκούε πιά, ἔνοιοι τὴν πόρτα.

Τὴ εἶδε;

Μιὰ παραμορφωμένη γυναῖκα, ἄρρωστη, ἐλαινὴ καὶ ἀσχημὴ, πού ἦταν ἐλαπλωμένη σ’ ἕνα κουρελιασμένον στρώμα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγνωστὴ γόσσα, αὐτὴ μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν πού περιέμενε κάποιον ἀγαπημένον νὰ τὴν ἀκούσῃ.

Γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ὁ πρίγκηψ κάθησε καὶ κύτταζε τὴν ὀλίγη ἀντιφάση αὐτῆς.

Ἐπειτα ἐρίρησε κι’ ἐκλείσθη τὴν πόρτα. Ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὸν ἀξίωματικόν, ἐβῆκε σὸν προθάλαμον κι’ ἐρρίξε ἕνα σακκούλι φλωριά πάνω σ’ ἕνα τραπέζι.

Ἡ νέα τὸν εἶδε ν’ ἀπομακρύνεται, δίχως νὰ τῆς ρίξῃ μιὰ ματιά, δίχως νὰ τῆς πῇ μιὰ λέξι.

Κι’ ὅταν ἀκούσε τ’ ἀμάξι ν’ ἀπομακρύνεται, ρίχτηκε πάνω σὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε τὰ κλάματα.

Εἶχε φαντασθῇ ἕνα ὠραῖο ὄνειρο, ἕνα ὑπέροχον παραμῦθον.

Τὸ σκοτάδι ἐξαναπῆκε μέσα σὸ ξηρὸν σπῆτι.

Μέσα σὸ δωμάτιο ὑπῆρχε μιὰ ἄρρωστη γυναῖκα καὶ πίσω σὸ τραπέζι ἕνα σακκούλι μετὰ χρήματα πού τῆς ἐρρίξε ἀπὸ οἶκτο ἕνας περαστικὸς διαβάτης.

ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Τὰ «Μεταξὺ σας»

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παιδί γραφεῖου. Πληροφoρῶσι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΝΤΕΙΕΚΤΙΒ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. Εἶσαι ἀπλὴ συνανυμία μετὰ τὸν φανταστικὸν ἥρωα; ἢ καὶ ἄτομον; Ἀν αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, τί εὐτυχία σ’ ὅποιον σὲ γνωρίσῃ. Πόσα, ἀλήθεια, σοῦ ἔχει κοστίσῃ τὸ πῦρ ἀντένιόν σου ἐμβλημα; Σαῖνάβ. ΔΑΡΜΕΝΟΣ ΑΠ’ ΤΗ ΦΟΡΤΟΥΝΑ

τῆς ζωῆς, ζητῶ λιμανάκι ψυχικῆς ἀνακουφίσεως. Γράψατε Γ. Κ. Πρακτορεῖον ἐφημερίδων, Μεσολόγγιον.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. Ἡ ἐπιστολὴ σου ἐλήφθη. Διεύθυνσις ὅμως δὲν ὑπάρχει. Παρακαλεῖσαι νὰ τὴν ἀποστείλῃς, δι’ ἀπάντησιν. Βασίλης-Κώστας.

ΚΑΝΕΤΕ πέρα ψευτο-Ταρζάνηδες καὶ Φαντάσματα. Ἐφθασε ἀπὸ τὴν ζούγκλα ὁ πραγματικὸς ΤΑΡΖΑΝ. Ὁ γερός, ὁ δυνατός, ὁ ἀνθρωπίνος πού ξέρε νὰ καίῃ καρδιὰς καὶ νὰ ξελιγώνῃ καρμιά. Σὰς προκαλᾷ ὅλους. Γράψατε μετὰ τῆς στήλης αὐτῆς. Γράψατε καὶ ἰδιαίτερως, νὰ σὰς πῶς ἔζησα χρόνια μετὰ τὰ θηρία στὴ ζούγκλα καὶ μετὰ τὰ

ξωτικά κορίτσια. Γράψατε: ΤΑΡΖΑΝ Ο ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ, «Φαντάζιο», Σωκράτους 43.

ΣΑΪΝΑΒ. Θὰ μπορούσαμε νὰ μάθωμε γιὰτὶ ζητεῖτε ἀλληλογραφίαν μετὰ ὅσους παίρνουν τὴν ζώην ἀπ’ τὴν κακὴν τοὺς ὄψιν; Μήπως πρόκειται νὰ τοὺς παρηγορήσετε ἢ θέλετε νὰ σχηματίσετε σύλλογον τῶν ἀπογοητευμένων;

Φαντομάς. ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΑΜΙΩΤΟΠΟΥΛΑ. Ἡ διευθυνσις μου εἶνε Ἀγγελιδῆν, Πόστ-Ρεσταντ, Πειραιᾶ. Μοῦ δίδετε καὶ σεις εἰάν θέλετε τὴν ἰδικὴν σας. Σὰς χαιρετῶ Ἀγγελιδῆς.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ σὲ γραφεῖο ζητεῖ ν’ ἀλληλογραφήσῃ μετὰ ἐπισημὰς κορίτσια ἐργαζόμενα καθὼς καὶ μετὰ κυρίους. Γράψατε μέσον «Φαντάζιο» τὴν διεύθυνσιν σας. Σὺλβα-Βαρεσκου.

ΟΣΟΙ καὶ ΟΣΕΣ μετὰ γνωρίζουν ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν μου ἂς μοῦ ἀπαντήσουν ἀπὸ τὴν στήλη αὐτῇ. Συνεργάζομαι μετὰ τὸ ὠραῖον καὶ ἀσχημον φύλον. Γόης.

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΩ μετὰ ὅλες τῆς ἀναγνώστρις τοῦ «Φαντάζιο» ἡλικίας 15-19 ἐτῶν γράμματα καὶ φωτογραφίες γιὰ ὅποιοδήποτε θέμα. Ὅποια θέλει ἂς μοῦ γράψῃ : Ἀλκην Σὺλβαν, περιοδικὸν «Φαντάζιο», Σωκράτους 43.

ΤΑΡΖΑΝ. Γιὰ καμμιὰ λωποδύτρια μετὰ ἐπείρασες καὶ ἀνέθεσες στὸν «Ντετεκτιβ Φαντάζιο» νὰ μετὰ ἀνακαλύψῃ; Σὲ συγχωρῶ ὅμως καὶ σὲ παραπέμπω σὲ κάποιον λεύκωμα σὸν ψευδώνυμον «Μικρούλα». Φαντάζομαι νὰ κατάλαβες τὴν ὁρὰν.

ΖΑΝΙ Κατέφθασε ἀπὸ τὴν ζούγκλα ὁ ΤΑΡΖΑΝ Ο ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ. Γράψατέ μου σὸ «Φαντάζιο».

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΝ. Ἀνταλλάσσω κάρτ, ποστὰλ ἱταλῶν καλλιτεχνῶν. Διεύθυνσις Νέος Καισαριανῆς, «Φαντάζιο», Σωκράτους 43.

Ἀθλητικὰ νέα

Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος σὸν γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ ἡ τελετὴ τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῶν ἀθλητικῶν ποδοσφαιρικῶν πρωταθλημάτων, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐγένετο συνάντησις τῶν ὁμάδων Παναθηναϊκοῦ καὶ Μικτῆς Ἀθηνῶν μετὰ νικητρίαν τὴν πρώτην μετὰ τέρματα 5 ἐναντί 1.

Εἰς τὸ Ποδοσφαιρικὸν ἐγένετο συνάντησις τῶν ὁμάδων Ὀλυμπιακοῦ καὶ Ἀμύντης, νικητρία ἡ πρώτη μετὰ 11-0.

Ἐπίσης σὸν Ποδοσφαιρικὸν ἐγένετο συνάντησις τῶν ὁμάδων Ἑθνικοῦ ἐνίκησε τὴν Β’ μετὰ τέρματα 3-0.

Στὴ Θεσσαλονικίῃ ἡ Π.Α.Ο.Κ. ὕστερα ἀπὸ σκληρὸν ἀγὼνα ἐκέρδιε τὸ κύπελλον πού ἡ Διευθύνσις Ἐκθεσῶν Θεσσαλονίκης ἠθλοθέτησε μετὰ τέρματα 1-0.

Εἰς τὸ χερμερινὸν Πύκ Καλλιθέας ἐλαβον χώραν δύο παλαιστικοὶ ἀγῶνες μετὰ τῶν Χάρη Καρποζήλου-Χατζάρου καὶ Ἀθανασιάδη-Κοκκίνου.

Στὸ γυμναστήριον τῆς Νήαρ Ὁσῆ, στὴν Καισαριανῇ, ἐγένετο ἀγὼν μπάσκετ-μπόλ μετὰ τῶν ὁμάδων τοῦ Μορφωτικοῦ Συλλόγου καὶ τῆς Ὑπερόχης, διὰ τὸ περιφερειακὸν πρωτάθλημα Ἀθηνῶν. Νικητρία ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μετὰ 42-21. Διεκρίθησαν ὡς καλῶτεροι παῖκται τοῦ Μορφωτικοῦ οἱ Μπέχλας, Κεχαγιάς, Φραγκιάς, Οὐλκέρου καὶ Σιμιτόπουλος.

Κύριοι ἀνεμοί, μπορεῖτε νὰ καυχήθητε, ὅτι ἐπετύχατε ὡς δραματικοὶ συγγραφεῖς. Τὸ δράμα τῆς γκαρνταρόμπας εἶνε τὸ κλοῦ τῆς σαζόν...

Α. ΓΙΑΛ.

Τὸ δράμα τῆς γαρδαρόμπας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)

πλῶμα. Πότε θὰ μοῦ ἐξοφλήσῃς τὸ λογαριασμὸν γιὰ τὸ κοστούμι, πού σοῦ φτιάξα;

Ἄν σὲ πετύχω πούθενά, κακομοιρῇ μου, θὰ σὲ κάμω τοῦ ἀλατιοῦ. Μετὰ τιμῆς. Κ. Δ. Ράφτης. Ἄλλ’ αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ προὐρίσκει νὰ μείνῃ ἀγνωστὸς εἰς τὸν νεόν ῥάφτην τοῦ νεαροῦ, ὁ ὁποῖος ἐθάζει τῆς χιλίης πεντακάσιες δραχμῆς καὶ τῆς δίνει ὡς προκαταβολήν.

— Ὅριστε τῆς χιλίης πεντακάσιες δραχμῆς. Μήπως θέλετε περισσότερα;

— Ὁχι, δὲν πειράζει.

— Ἄν θέλετε, σὰς δίνω ἄλλες πεντακάσιες δραχμῆς. (Αὐτὰ τὰ λέγει χωρὶς νάχῃ πεντάρια παραπάνω σὸν πορτοφόλι του).

— Ἀρκοῦν οἱ 1500. Πάντως ἂν ἐπιμένετε...

— Ὁχι. Δὲν σὰς δίνω ἄλλα, διότι ἀλλὰ ξὰν γνῶμη. Σκέφθηκα ὅτι σεις οἱ ῥάφτες, πρέπει νὰ ἔχετε πολλὰ λαβεῖν, διὰ νὰ ἐτοιμάσετε γρήγορα τὸ κοστούμι, διότι ἄλλοιὸς τὸ παραμελεῖτε.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κύριε. Τὸ κοστούμι σας τὴν ἐρχομένη Πέμπτη θὰ εἶνε ἐτοιμό...

— Ὁραῖα.

Τὴν Πέμπτην ἐρχεται σὸν ραφεῖον ἀπὸ μέρους τοῦ νεαροῦ κυρίου ἕνας μικρὸς μετὰ τὸ ἔξις σημεῖωμα: «Ἀγαπητὴ μου κύριε Ἐμποροράφτη. Δώσατε, σὰς παρακαλῶ, σὸν ἐπιφύροντα τὸ κοστούμι μου, διότι ἔχω νὰ πάω ἀπόψε κάπου. Θὰ περάσω αὐριο νὰ σὰς ἐξοφλήσω».

Ἡ ὑποψία δαγκώνει τὴν καρδίαν τοῦ ράφτου. Ἀλλὰ πάλιν νὰ δειλῇ ὅτι δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς ἕναν τῶσον καθὼς πρέπει κύριον; Θὰ τὸν ἔχανε ἀπὸ πελάτην. Μετὰ πολλὰς ἀμφιβολίας αὐτοῦ στέλνει τὸ κοστούμι. Καὶ τὸν περιμένει τὴν ἄλλη μέρα νάρθη γιὰ τὴν ἐξοφλήσιν τοῦ λογαριαμοῦ. Περνοῦν δέκα ἡμέρες κι’ ἀκόμη νὰ φανῇ. Καὶ ὁ ράφτης περιλόπος κυττάζει ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν γυνίαν τοῦ δρόμου περιμένον νὰ ἴδῃ ἐρχόμενον τὸν «καθὼς πρέπει» πελάτην. Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴν κυκλοφοροῦν οἱ ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες καὶ οἱ ἐφημεριδοπῶλαι φανάζουν:

— Σφοδρὸς βομβαρδισμὸς τῆς Σαγκάης.

— Πήγαμε, παιδί μου, λέγει σὸν νεαρό ὑπάλληλον τοῦ ραφεῖου νὰ μοῦ πάρῃς μιὰ ἐφημερίδα. Ἐγὼ ὅλην τὴν βεβαιότητά ὅτι οἱ καλονιοβόλισμοι ἔχουν κτεπήσει καὶ τὸ μαγαζί μου...

Αὐλαῖα

Πρᾶξις τετάρτη, χωρὶς λόγια. Οἱ διαβάται περνοῦν ἀπὸ τῆς ἐπιτομῆς τῶν καταισχημάτων, βλέπουν τὰ ἐκτιθέμενα χειμερινὰ εἶδη, (κασκόλ, φανέλλες, πανωφόρια, ἀδιάβροχα, καπαρτίνες γαλότσες καὶ λοιπὰ) καὶ πλάθουν τὸ θερινὸν ὄνειρον τῆς ἀποκτισεῖς τῶν. Ἄλλ’ ἡ θέα τῶν τιμῶν τοὺς ἐπαναφέρει εἰς τὴν ψυχρὰν πραγματικότητα καὶ συνεχίζουν σιωπηλοὶ τὸν δρόμον τῶν. Οἱ βίτριες τῶν μαγαζιῶν καθρεφτίζουσιν αὐτὴν τὴν ἐποχὴν μιαν ἀτελείαν παρῆλσαν ὄνειρον...

Κύριοι ἀνεμοί, μπορεῖτε νὰ καυχήθητε, ὅτι ἐπετύχατε ὡς δραματικοὶ συγγραφεῖς. Τὸ δράμα τῆς γκαρνταρόμπας εἶνε τὸ κλοῦ τῆς σαζόν...

Α. ΓΙΑΛ.

«ΦΑΝΤΑΖΙΟ» — 63

Ἐπίκαιρον δέ(α)μα

«Εἰς τὰ Ἑλληνικά ὕδατα ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του μυστηριώδες ὑποβρύχιον, τὸ ὁποῖον καὶ κατέστη τὸ φόβητρον τῶν ναυτικῶν μας».

(Ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας).

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ.— Καπετάνιο, ὀλοταχῶς!
ὑποβούγιον ἐν ὄψει!

ΦΑΝΤΑΖΙΟ

